COLECȚIA

Iubiri de poveste

4

TERESA MEDEIROS

O noapte compromițătoare

Capitolul 1

Dragă cititorule, nu voi uita niciodată clipa în care l-am văzut pentru prima dată pe bărbatul care plănuia să mă ucidă...

Londra, 1825

Carlotta Anne Fairleigh tocmai ieşea. Din păcate, în acel moment, nu ieşea decât din propria rochie de bal lucrată cu grijă, şi de pe fereastra de la etajul al doilea al conacului din Mayfair al mătuşii sale Diana. Şi poate că ar fi reuşit să ducă la bun sfârşit cea de-a doua activitate fără vreun incident, dacă volanele de mătase care îi împodobeau corsetul rochiei nu s-ar fi agăţat într-un cui ce ieşise din pervaz.

– Harriet! şopti Lottie disperată. Harriet, unde eşti? Am îngrozitor de mare nevoie de ajutorul tău!

Îşi întinse gâtul să se uite în camera de zi plăcută în care stătuse destul de confortabil până în urmă cu doar câteva minute. O pisică albă pufoasă moţăia pe şemineu, dar Harriet, asemenea norocului lui Lottie, părea să se fi evaporat.

– Oare unde o fi dispărut gâsculiţa asta? bombăni ea.

În timp ce se lupta să-şi elibereze volănaşul din cui, tălpile netede ale pantofilor din piele dansau şi alunecau pe ramura de copac care se întindea chiar sub ea, încercând în zadar să se prindă de ceva.

Aruncă o privire reticentă peste umăr, în timp ce braţele o dureau de la efort. Lespezile terasei de dedesubt, la care, cu doar câteva minute înainte, crezuse că putea ajunge, păreau acum la câteva leghe depărtare. Se gândi să strige după un lacheu, dar se temea că va veni, în schimb, fratele ei, şi va descoperi în ce situaţie delicată era. Deşi era numai cu doi ani mai mare decât ea, George

se întorsese recent din primul său mare tur al continentului, şi era foarte dornic să se laude cu noul căpătatul său rafinament în faţa surorii mai mici.

Sunetele discordante ale unui cvartet de coarde ce-şi acorda instrumentele fură duse de vânt prin uşile din sticlă de pe partea de nord a casei. Într-un timp foarte scurt, Lottie ştia că va auzi huruitul de roţi al trăsurilor şi murmurul de voci şi râsetele primitoare în timp ce crema aristocraţiei din Londra venea să-i inaugureze debutul în înalta societate. Fără să bănuiască măcar că oaspetele lor de onoare stătea agăţat de o fereastră cu două etaje mai sus, pierzându-şi singura şansă la respectabilitate.

Poate că nu s-ar fi aflat la ananghie dacă Sterling Harlow, cumnatul şi tutorele ei, i-ar fi găzduit debutul la reşedinţa Devonbrooke, întinsul său conac din cartierul West End. Dar verişoara lui, Diana, îl convinsese prin linguşiri să-i cedeze ei onoarea.

Nu fu nevoie de un efort prea mare pentru imaginaţia bogată a lui Lottie să şi-i închipuie pe oaspeţii mătuşii sale adunaţi în jurul trupului ei inert, întins pe lespezi. Femeile şi-ar apăsa batistele parfumate peste buze pentru a-şi înăbuşi suspinele, în timp ce bărbaţii ar fi „ţăţăit" a dezaprobare, murmurând ce păcat groaznic era că aveau să fie lipsiţi pentru totdeauna de compania ei plină de vioiciune. Aruncă o privire tristă către poplinul violet al fustei sale. Dacă rochia nu ar suferi prea mult în drumul său spre pământ, poate că familia ei ar putea să o îngroape în ea.

Era uşor să-şi imagineze şi reacţia rudelor. Sora ei, Laura, şi-ar ascunde faţa scăldată în lacrimi în reverele soţului ei, cu inima frântă pentru ultima dată de nesăbuinţa lui Lottie. Dar cea mai condamnabilă dintre toate ar fi dezamăgirea amară întipărită pe chipul cu trăsături frumoase ale cumnatului ei. Sterling petrecuse o grămadă de timp, grijă, răbdare şi bani pentru a o transforma într-o adevărată doamnă din înalta societate. Seara aceea fusese ultima ei şansă de a dovedi că eforturile lui nu fuseseră în zadar.

Dacă prietena ei cea mai bună, Harriet, nu ar fi venit alergând în încăpere, pe când slujitoarea mătuşii sale Abigail îi făcea ultimele retuşuri la coafură, Lottie s-ar fi aflat încă în faţa mesei de toaletă din salon.

Recunoscând petele de roșeață ce colorau obrajii lui Harriet, Lottie se ridicase rapid de pe scaun.

– Mulțumesc, Celeste. Asta este tot.

De îndată ce servitoarea ieși, Lottie se duse iute lângă prietena ei.

– Ce s-a întâmplat, Harriet? Arăți de parcă ai fi înghițit o piaică.

Deși Harriet Dimwinkle nu era prea grăsuță, totul la ea dădea impresia de rotunjime – obrajii cu gropițe, ochelarii cu ramă de oțel ce îi acopereau ochii căprui, umerii care îi rămâneau ușor aplecați în ciuda orelor nesfârșite în care fusese forțată să mărșăluiască în jurul salonului de la Școala de Conduită pentru Tinere Educate a Doamnei Lyttelton cu un atlas greu pe cap. Numai numele fusese suficient să-i atragă tachinarea fără milă a colegelor ei. Nu ajutase nici faptul că fata era un pic cam... ei bine, prostuță.

Fiind o persoană care nu tolera nedreptatea, Lottie se proclamase apărătoarea lui Harriet. Îi era rușine să recunoască, chiar și în sinea ei, că însăși lipsa de inteligență a lui Harriet îi permisese acestei fete blajine să accepte cele mai multe dintre planurile lui Lottie fără a se îngrijora în legătură cu consecințele.

Harriet se agăță strâns de brațul lui Lottie.

– Tocmai le-am auzit pe două dintre servitoare șoptind. N-o să ghicești niciodată cine a locuit alături de noi în ultimele două săptămâni, practic sub nasul mătușii tale.

Lottie aruncă un ochi pe fereastră. Casa întunecată de alături abia se zărea printre umbrele amurgului.

– Nimeni, mă gândesc eu. Locul e pustiu. Suntem aici de marți și încă nu am văzut nici măcar un suflet acolo.

Harriet deschise gura.

– Stai! Lottie se îndepărtă de prietena ei, ridicând o mână în semn de avertizare. Nu contează. Nu vreau să știu. Ultimul lucru de care am nevoie în seara aceasta este ca Laura să mă dojenească pentru că sunt o curioasă incorigibilă.

– Dar tu nu ești o curioasă, spuse Harriet, clipind ca o bufniță în spatele ochelarilor ei. Ești o scriitoare. Mereu ai spus că surorii tale îi lipsește imaginația pentru a face distincția între ele. Motiv pentru care pur și simplu trebuie să-ți spun că...

Lottie o întrerupse din nou.

–Ştii pe cine i-a cerut Sterling mătuşii mele să o invite în seara asta? Pe domnişoara Agatha Terwilliger.

Harriet păli.

–Pe însăşi Teribila Terwilliger?

Lottie dădu din cap.

–Chiar pe ea.

Agatha Terwilliger fusese singurul profesor de la şcoala doamnei Lyttelton care refuzase să strângă din dinţi şi să atribuie predilecţia lui Lottie pentru nebunii „optimismului său" sau „pasiunii pentru viaţă". Fusese mult mai interesată de formarea caracterului elevei sale decât să-l împace pe puternicul tutore al lui Lottie, ducele de Devonbrooke care o adora pe cumnata sa. Morocănoasa fată bătrână luptase de fiecare dată cu voinţa lui Lottie, câştigând ostilitatea ei nemuritoare, precum şi respectul ei şovăitor.

–Sterling vrea să-i demonstrez domnişoarei Terwilliger că nu mai sunt băieţoiul neascultător care i-a cusut degetele de la mănuşi şi şi-a adus poneiul în dormitor. Când voi coborî scările în seara asta, bătrâna zgripţuroaică – Lottie tresări dându-şi seama de greşeală – această femeie dragă şi blândă nu va vedea decât o adevărată lady, gata să-şi facă debutul în înalta societate. O tânără care a acceptat în sfârşit ideea nobilă că virtutea este propria recompensă.

Harriet afişă o expresie imploratoare.

–Dar chiar şi cea mai virtuoasă dintre doamne se bucură să mai guste câte un scandal savuros din când în când. Motiv pentru care pur şi simplu trebuie să ştii cine locuieşte în acea casă. Este...

Lottie îşi astupă urechile cu palmele şi începu să fredoneze partea a doua din Simfonia a cincea a lui Beethoven. Din păcate, anii în care trăsese cu urechea îl perfecţionaseră abilităţile de citire pe buze până la nivelul unei arte.

–Nu! Coborî încet mâinile. Nu se poate! Însuşi Marchizul Criminal?

Harriet dădu din cap, buclele ei moi fluturând asemenea urechilor maro şi mătăsoase ale unui spaniel.

–Chiar el. Şi slujnicele jură că aceasta este ultima lui noapte în Londra. Mâine pleacă în Cornwall.

Lottie începu să se plimbe încoace și-ncolo de-a lungul covorului Aubusson decolorat, devenind din ce în ce mai agitată.

– Mâine? Deci asta ar putea fi ultima mea șansă de a da ochii cu el. Oh, de-aș fi știut mai devreme! M-aș fi putut cățăra chiar în copacul ăsta de la fereastră și m-aș fi strecurat în curtea lui fără să afle cineva.

Harriet se cutremură.

– Și dacă te-ar prinde spionându-l?

– N-aș avea de ce să mă tem, spuse Lottie, cu mai multă convingere decât simțea. Din câte am auzit, ucide doar persoanele pe care le iubește.

Într-un moment de inspirație, se grăbi spre cufărul ei și începu să răscolească obiectele din el, aruncând în stânga și-n dreapta mănuși, ciorapi de mătase și evantaie pictate manual până când găsi binoclul de teatru pe care îl căuta.

– Nu cred că ar strica să tragem un pic cu ochiul, nu-i așa?

Cu Harriet aproape călcând pe tivul festonat al rochiei sale, Lottie traversă camera și deschise fereastra. Se aplecă afară și îndreptă binoclul mic aurit spre casa alăturată, recunoscătoare că mugurii verzi și delicați ai teiului încă nu înfrunziseră. Chiar dacă le separa numai un zid de piatră, cele două case ar fi putut la fel de bine să existe în lumi diferite. Spre deosebire de casa mătușii sale, din clădirea de alături nu se revărsa nici un fel de lumină de la ferestre, nu se vedea forfotă de servitori, nu se auzea nici un râs zgomotos în timp ce copiii și spanielii alergau pe scări și se zbenguiau pe podele.

Harriet își lăsă bărbia mică și rotundă pe umărul lui Lottie, făcând-o să tresară.

– Crezi că este posibil ca unchiul tău să-l fi invitat la bal?

– Chiar dacă unchiul Thane l-ar invita, nu ar veni. E un pustnic notoriu, explică Lottie răbdătoare. Și pustnicii sunt renumiți pentru că refuză invitații chiar și la cele mai bune serate.

Harriet lăsă să-i scape un oftat visător.

– Nu crezi că e nevinovat, nu? E drept că ziarele de scandal l-au condamnat deja, dar nu a fost niciodată judecat în vreun tribunal.

Lottie goni un măcăleandru curios care coborâse pe ramura de deasupra capului ei și încerca să-i ciugulească șnurul de bucle

aurii din vârful capului. Chiar dacă era la modă să-ţi decorezi coafura cu pene, se îndoia că o pasăre întreagă ar trece neobservată.

–De ce alte dovezi mai au nevoie? S-a întors într-o noapte în casa din Londra şi şi-a găsit soţia cea tânără şi frumoasă în braţele celui mai bun prieten al său, unde a fost împinsă, fără îndoială, de indiferenţa sa crudă. L-a chemat amantul afară, l-a împuşcat mortal, apoi a dus-o înapoi în sălbăticia din Cornwall, unde a murit doar câteva luni mai târziu, după ce a alunecat în modul cel mai suspect posibil de pe o stâncă în mare.

–Dacă aş fi fost în locul lui, aş fi împuşcat-o pe ea în locul amantului, spuse Harriet.

–Harriet, cât de fermecător de brutală! exclamă Lottie, răsucindu-se ca să-şi privească prietena într-o lumină nouă. Chiar săptămâna trecută, *The Tatler* a publicat o bârfă obscură ce insinua că fantoma soţiei sale încă mai colindă pe holurile conacului Oakwylde, jelindu-şi amantul mort. Se spune că nu-şi va găsi liniştea până când nu se va face dreptate.

–Aş crede că acesta este lucrul cel mai potrivit pentru a-ţi strica digestia. Poate că de asta a ales să-şi petreacă două săptămâni ocupându-se de afaceri în Londra.

–Să-l ia naiba oricum! Creatura îndărătnică a tras toate draperiile. Lottie coborî binoclul. Intenţionam să-mi creez personajul negativ din primul roman inspirându-mă din imaginea lui mişeleasca. Oftând, închise fereastra. Dar presupun că nimic nu mai contează acum. Începând din această seară, voi intra oficial în tagma aspirantelor la căsătorie, ceea ce înseamnă că toată Londra va fi animată de bârfe de fiecare dată când voi folosi furculiţa greşită sau voi strănuta fără să folosesc batista. Şi până să mă dezmeticesc bine, o să mă trezesc izolată într-o casă de la ţară, cu un moşier plictisitor pe post de soţ şi o droaie de copii.

Harriet se lăsă să cadă într-o canapea îndesată, întinzând mâna să mângâie pisica ce dormea pe cămin.

–Dar nu asta vrea orice femeie? Să se căsătorească cu un bărbat bogat şi să ducă viaţa plină de plăceri a unei doamne?

Lottie ezită, trezindu-se într-una dintre rarele ocazii în care nu îşi găsea cuvintele. Cum putea explica neliniştea care i se strecurase în inimă? Pe măsură ce debutul ei în societate se apropia,

avea sentimentul sufocant că viața ei era pe cale să se sfârșească chiar înainte de a fi început.

– Desigur că asta e ceea ce-și dorește orice femeie, spuse ea, în egală măsură ca să se convingă pe sine însăși, dar și pe Harriet. Doar o fată prostuță ar visa să devină un romancier gotic celebru ca doamna Radcliffe sau Mary Shelley. Alunecă pe scaunul din fața mesei de toaletă, vârî niște hârtie de orez într-un borcan cu pudră și își tamponă nasul ușor cârn și elegant. Nu pot să-l dezamăgesc din nou pe Sterling. El și Laura m-au primit în casa lor, s-au îngrijit de educația mea și m-au scos din toate belelele. A fost pentru mine mai mult un tată decât un cumnat. Când voi coborî scările în această seară, vreau să-i văd fața strălucind de mândrie. Vreau să fiu doamna care a visat el că voi deveni.

Oftă, dorindu-și ca tânăra cu aspect regal din oglindă să nu arate chiar atât de mult ca o străină. Îndoiala ce-i umbrea trăsăturile făcea ca ochii ei mari albaștri să pară mult prea mari pentru chipul ei.

– Ar trebui să ne acceptăm soarta cu resemnare, dragă Harriet. Zilele noastre de zgâtii neastâmpărate au rămas în urmă. După seara aceasta, nu vor mai fi aventuri mărețe pentru nici una dintre noi.

Ochii lui Lottie îi întâlniră pe cei ai lui Harriet în oglindă.

– După seara aceasta, șopti ea.

Următorul lucru pe care îl făcu Lottie fu să-și ridice fusta și să scoată un picior peste pervaz.

– Unde te duci? strigă Harriet.

– Vreau să arunc o privire la vecinul nostru notoriu, răspunse Lottie, trecându-și și celălalt picior peste pervaz. Cum aș putea spera vreodată să scriu cu convingere despre un personaj negativ, dacă nu am văzut niciodată unul?

– Ești sigură că este un gest prudent?

Îngrijorarea prietenei sale o făcu pe Lottie să se oprească. Nu era genul lui Harriet să aibă rezerve în privința oricărui lucru sugerat de Lottie, indiferent de cât de bizar ar fi fost.

– Am tot restul vieții în față ca să îmi fac probleme pentru prudență. Dar mi-au mai rămas doar câteva momente prețioase în care pot să fiu eu însămi.

Se lăsă în jos pe fereastră. Întinzându-se, putea atinge doar cu degetele de la picioare ramura de dedesubt. În timpul anilor de şcoală, dobândise o experienţă vastă urcând şi coborând din copaci pentru a eluda orele nerezonabile de întors acasă şi pe directoarele de şcoală vigilente.

–Dar ce voi face dacă sora şi mătuşa ta vor veni să te ia? strigă Harriet după ea.

–Nu-ţi face griji. Cu puţin noroc, mă voi întoarce înainte ca muzicienii să cânte notele primului vals.

Şi aşa s-ar fi întâmplat, dacă acel cui încăpăţânat nu s-ar fi agăţat de volanele ei, iar Harriet nu ar fi dispărut brusc. Încă legănându-se între fereastră şi copac, Lottie smuci fără speranţă de material. Fără avertisment, volanul se rupse. Ea se clătină, fiindu-i greu să aleagă dacă să se agaţe de copac sau să prindă mătasea care fâlfâia. Această ezitare o făcu să-şi piardă echilibrul de tot. Plonjă pe spate printre ramuri, cu un ţipăt oprit în gât.

Din fericire, nu căzu prea departe.

Aterizâ într-un leagăn ţepos, format din trei ramuri presărate cu verdeaţă delicată de primăvară. Încă încerca ameţită să accepte faptul că domnii din Londra vor trebui să-i jelească pierderea în altă zi, când umerii şi capul lui Harriet apărură la fereastra de deasupra ei.

–O, acolo erai! spuse Harriet cu voioşie.

Lottie se încruntă la ea.

–Ce-ai făcut? Te-ai strecurat să bei un strop de ceai?

Fără să remarce sarcasmul lui Lottie, Harriet ţinea în sus o haină de culoare închisă.

–M-am dus să-ţi aduc pelerina. Este luna mai, ştii. Încă este răcoare. Nu ai vrea să răceşti. Ar putea fi fatal.

–La fel ca şi căzătura de la nouă metri înălţime, o informă Lottie posomorâtă. Îşi privi cu tristeţe corsetul zdrenţuit. Poţi să o arunci jos. Se pare că voi avea nevoie de ea.

Mantaua căzu umflându-se deasupra capului ei, orbind-o pe moment. Lottie îndepărtă faldurile din lână moale de pe faţă, apoi apucă veşmântul şi îl aruncă peste zidul de piatră.

Harriet se uită agitată peste umăr.

–Ce să fac cât timp tu eşti plecată?

– Fii drăguță și adu un ac și ață.

Ascunzându-și un sân năbădăios înapoi în corsetul slăbit, Lottie mârâi:

– Nu cred că asta avea Laura în minte atunci când a spus că toți vor vorbi despre debutul meu în lumea bună.

Apucând creanga de deasupra capului ei, Lottie se ridică în picioare. După ce își recăpătă echilibrul, nu-i fu greu să sară până la ramura mare care se întindea peste zid și în curtea casei de alături. Când ateriză de partea cealaltă a zidului, auzi huruitul unei trăsuri oprindu-se în fața casei mătușii ei, urmat de murmur de voci pe măsură ce pasagerii acesteia coborau.

Avea la dispoziție chiar mai puțin timp decât sperase. Primii oaspeți începeau să sosească.

Când se aplecă să-și recupereze pelerina, o voce aspră și cât se poate de familiară răsună de după zidul din față, trimițându-i un fior de gheață pe șira spinării.

– E un miracol că a supraviețuit până la debut. Obișnuiam mereu să o avertizez că într-o bună zi va intra într-o belea din care nu va mai putea ieși.

– Poate că într-o bună zi, domnișoară Terwilliger, șopti Lottie, acoperindu-și umerii cu faldurile de lână moale ale pelerinei. Dar nu în seara asta.

Hayden St. Clair stătea singur în camera de lucru din casa închiriată, citind la lumina lumânărilor.

– „Misteriosul M.C. în persoană a fost văzut ieri ascunzându-se într-o prăvălie de pe Bond Street", citi el cu voce tare din cea mai recentă ediție a renumitei *Gazette*. O păcăleală bună, murmură el, având în vedere că nu am ieșit din casă de luni. Întoarse pagina ziarului, căutând continuarea. „Există unele persoane care speculează că vizita sa ciudată în Londra ar fi fost planificată în așa fel încât să coincidă cu începutul sezonului și invazia de tinere frumoase și îmbujorate, dornice să se alăture Vânătorii de Soți.

Hayden se cutremură, imaginându-și o biată vulpe în haine de seară trântită la pământ de o haită de debutante hlizite.

– „Dacă într-adevăr M.C. a decis să-şi caute o nouă mireasă, permiteţi-i acestui observator umil să sugereze o nuanţă adecvată pentru rochia ei de nuntă *negrul*."

Izbucni într-un hohot zgomotos – pe jumătate amuzament, pe jumătate dezgust.

– Al naibii de deştepţi. Gloată jalnică

Ţinu broşura deasupra lumânării, aşteptând cu răbdare, până când marginile începură să se răsucească, apoi se aprinseră. Aplecându-se în faţă pe fotoliul tapiţat cu brocart, o aruncă pe grătarul rece, uitându-se, nu fără satisfacţie, cum ardea împreună cu ediţiile din acea zi a ziarelor *The Times*, *St. James Chronicle*, *Courier* şi *Spy*. Ar fi fost mai uşor să scape de ele dacă s-ar fi deranjat să sprindă lemnele pe care unul dintre lachei le pregătise în şemineu; dar, în comparaţie cu vânturile aspre care biciuiau landa Bodmin, vremea rece şi umedă din Londra părea extrem de blândă. Se afla în Londra de doar două săptămâni, dar deja îi lipseau aerul sărat al mării şi strigătul ascuţit al pescăruşilor care se roteau deasupra talazurilor înspumate.

Se întrebă ce ar scrie bârfitorii dacă ar şti că venise în Londra să-şi caute o femeie, însă nu o soţie. Dacă misiunea lor de a-l discredita nu ar fi fost încununată de succes, poate că ar fi reuşit s-o găsească.

The Tatler mersese până într-acolo încât îl acuzase că părăsise Cornwall pentru a scăpa de fantomele sale. Spre deosebire de bârfitorii profesionişti, nu era atât de nebun încât să creadă că fantomele ar putea rămâne captive între stânci abrupte, în lande bătute de vânturi. Era foarte probabil ca ele să tragă cu urechea la o partitură melancolică a lui Schubert, dusă de vânt printr-o fereastră deschisă de pe Bedford Square. Dădeau târcoale într-o adiere de parfum floral, care se ţinea cu încăpăţânare de haina lui mult timp după ce se atinsese uşor de purtător pe trotuarul aglomerat. Le urmăreau pe tinerele frumoase cu chipuri proaspete care se plimbau pe lângă magazinele de pe Regent Street, buclele lor săltăreţe şi pălăvrăgeala exuberantă aducând un zâmbet plin de plăcere pe buzele fiecărui bărbat care trecea pe-acolo.

Pe fiecare bărbat prea inocent să şi dea seama că plăcerea unui bărbat era foarte probabil să se dovedească a fi pieirea altuia.

Hayden zărise o astfel de creatură chiar în dimineața aceea – un spiriduș cu părul de aur, care coborâse dintr-o trăsură cu blazon și intrase în casa de alături, aruncându-i o provocare zeflemitoare fetei care mergea greoi în spatele ei. Le privise de la fereastra dormitorului său aflat la etajul al doilea, cu degetele înțepenite în încercarea de a-și înnoda eșarfa. Cu toate că trântise fereastra și trăsese draperiile grele ca să nu-i mai vadă chipul ispititor, râsul ei îl urmărise tot restul zilei.

Se ridică, îndreptându-se spre cufărul elegant din piele cocoțat pe marginea biroului. Îi fusese adus chiar în acea dimineață. Îl deschise și privi conținutul ascuns în interiorul căptușit cu catifea. Părea o consolare jalnică în comparație cu comoara pe care sperase să o găsească. Ar fi putut la fel de bine să rămână în Cornwall, își spunea el, dar misiunea sa de cântare părea prea importantă pentru a avea încredere într-un secretar sau un avocat, oricât de discret ar fi fost. Dădu să închidă capacul cu benzi de alamă, apoi se opri, șovăind în mod ciudat să ascundă conținutul cufărului.

Tocmai îndesa niște cărți și registre în valiza deschisă pe cealaltă parte a biroului, când auzi o bătaie în ușă. Hayden o ignoră, știind din experiență că, dacă ar fi așteptat suficient de mult, indiferent cine era ar fi plecat. Le dăduse liber servitorilor la scurt timp după ceai, hotărând că le-ar prinde bine să se bucure de ultima noapte în Londra, chiar dacă el alesese să nu iasă.

Bătaia cu ciocanul de alamă insistă – fermă, sigură și neobosită. Cu răbdarea pusă la încercare, Hayden îndesă ultimul registru în valiză. Traversă furios foaierul până la ușa din față, pe care o deschise cu violență.

Scepticismul său referitor la existența fantomelor dispăru în acel moment.

O nălucă venită din propriul său trecut se odihnea sprijinită de balustrada de fier a terasei, cu o aureolă de păr blond-argintiu în lumina cenușie a felinarelor cu gaz. Hayden nu-l mai văzuse pe Sir Edward Townsend de patru ani, din ziua de toamnă furtunoasă în care Hayden își înmormântase soția în cripta familiei Oakleigh. Deși înmormântarea lui Justine trebuia să fie privată, Hayden nu se îndurase să-i întoarcă spatele lui Ned. La urma urmei, și Ned o iubise.

Nu-i interzisese lui Ned un ultim rămas-bun, dar părăsise cimitirul fără a schimba vreun vorbă cu el.

Fusese o vreme când prietenul său l-ar fi îmbrățișat și l-ar fi bătut puternic pe spate. Acum, atitudinea rigidă a lui Hayden făcea ca un astfel de gest să fie imposibil.

– Ned, spuse Hayden rece.

– Hayden, răspunse Ned, cu o expresie prefăcut batjocoritoare.

Înainte ca Hayden să poată protesta, Ned își făcu drum pe lângă el și apoi până în foaier, răsucindu-și bastonul între degetele abile. Arăta aproape la fel ca băiatul de doisprezece ani pe care Hayden îl cunoscuse la Eton în urmă cu atâția ani – cu picioare lungi și impecabil de la vârfurile cizmelor Wellington lustruite până la tunsoarea scurtă în stil grecesc.

– Intră, spuse Hayden pe un ton sec.

– Mulțumesc. Cred că voi intra. Ned se întoarse, lovind cu vârful bastonului podeaua de stejar. Nu puteam să te las să te furișezi din Londra fără să ne revedem. Poate că majordomul tău a fost neglijent. Te-am căutat în fiecare zi în ultima săptămână și încă nu am primit vreun răspuns. Privirea sa căzu pe masa din hol, unde se afla un vas de argint plin cu cărți de vizită și plicuri din pergament subțire, dintre care nici unul nu fusese deschis. Ah... văd că nu majordomul este cel neglijent, ci eu. M-am bazat prea mult pe educația pe care ți-a dat-o mama ta, Dumnezeu să-i odihnească sufletul drag.

Hayden se rezemă de ușă și își încrucișă brațele peste piept, refuzând să pară vinovat.

– Mama m-a învățat că este nepoliticos să te amesteci în treburile altora.

Ned îl ignoră și luă un teanc de cărți de vizită și invitații pe care începu să le răsfoiască.

– Doamna Salisbury. Doamna Skeffington. Ducesa de Barclay. Își mută privirea spre Hayden, ridicând dintr-o sprânceană argintie. Acestea sunt toate de la amfitrioane prin excelență. Spune-mi, cum este să fii din nou unul dintre cei mai vânați burlaci din Londra?

Hayden îi smulse invitațiile din mână și le aruncă înapoi pe masă.

– Nu intenționez să am vreo relație cu cei care se mândresc cu manierele, dar nu și cu bunătatea lor. Ei nu caută un al patrulea jucător pentru partidele lor de cărți sau un partener de vals pentru fiicele lor, ci pe cineva despre care oaspeții lor să poată șopti în spatele evantaielor și a trabucurilor – o curiozitate care să poată fi atât compătimită, cât și insultată.

– Ah, da, Marchizul Ucigaș. Pare o persoană destul de infamă, așa cum este descris în paginile gazetelor și ale ziarelor de scandal, nu-i așa? Este uimitor că eu chiar am avut curajul de a-ți face o vizită. Ned își studie unghiile frumos îngrijite. Dar, din moment ce nu intenționez să mă culc cu vreuna dintre viitoarele tale soții, n-ar trebui să-mi fac griji că mă vei da afară sau că, într-o furie ucigașă, mă vei înjunghia în gât cu o linguriță.

Hayden înțepeni, uimit de îndrăzneala prietenului său.

– Nici nu ar trebui. Nu intenționez să mă recăsătoresc.

– Mare păcat. Dar în ochii cenușii și reci ai lui Ned se citi tristețe, nu milă. Ai fost unul dintre cei mai devotați soți pe care orice femeie și l-ar putea dori.

Tăcură amândoi pentru o clipă. Apoi, dinții lui Ned sclipiră, într-o fantomă a vechiului său rânjet.

– Vino cu mine în seara asta, Hayden! Harriette Wilson s-a căsătorit cu ducele de Beaufort și s-a retras la Paris ca să chinuie pe toată lumea cu memoriile ei, dar surorile ei încă mai știu cum să dea o petrecere. Putem să ne îmbătăm criță, cu o bucățică de muselină pe genunchi, și să ne prefacem că avem optsprezece ani din nou și că suntem proaspăt sosiți de la Eton. Vino cu mine! Vei vedea. Va fi exact ca înainte.

În ciuda insistențelor lui Ned, știau amândoi foarte bine că niciodată nu va fi mai fi ca înainte. În loc de trei tineri sălbatici și frumoși trăind cele mai ilicite plăceri ale orașului, nu ar mai fi decât doi.

Hayden se sili să schițeze un zâmbet, târât de undeva din amintire.

– Mi-e teamă că în seara asta va trebui să le curtezi singur pe fermecătoarele surori Wilson. Am de gând să mă retrag devreme și să plec la prima oră spre Cornwall.

Ned scrută cu atenție camera de lucru sumbră din spatele său.

– Nu suport gândul că vei îngropat în acest mausoleu închiriat în ultima ta noapte în civilizaţie. Cel puţin lasă-mă să-ţi trimit pe cineva care să ţi ţină de cald.

– Nu va fi necesar. Bucătarul mi-a lăsat o prepeliţă grasă pe sobă şi o sticlă de Madeira. Acesta va fi tot confortul de care am nevoie.

Hayden deschise larg uşa de la intrare. Ned nu se obosi să se prefacă jignit sau că nu înţelegese. Dar făcu o pauză şi se întoarse pe verandă, cu o sclipire în ochi.

– Nu ar trebui să fii atât de grăbit să-mi respingi oferta. Chiar şi cea mai grozavă prepeliţă are nevoie de un strop de condiment.

Hayden îl urmări pe Ned mergând spre trăsură, neliniştit de scânteia răutăcioasă din ochii prietenului său. La Eton, acea privire prevestea mereu un bucluc, de obicei legat de sexul feminin.

Clătinând din cap la gândul propriilor fantezii, închise uşa ferm, alungând atât noaptea, cât şi fantomele sale.

Lottie îşi croi drum prin umbrele aruncate de ramurile de deasupra ale copacilor, recunoscătoare că nu o lăsase pe Harriet să o însoţească. Harriet nu fusese niciodată bună la furişat. Avea mereu tendinţa nefericită de a tropăi ca un cal la plug, indiferent de cât de moale era pajiştea sau cât de delicaţi îi erau pantofii.

Fuioare de ceaţă se ridicau din pământul umed, strălucind fantomatic sub luna ca o seceră. Când ieşi din umbră, Lottie îşi trase gluga pelerinei ca să-şi ferească părul de lumina lunii.

Casa îngustă cu trei etaje se înălţa deasupra ei, întunecată şi ameninţătoare. Dacă nu ar fi auzit bârfele slujnicelor, Lottie ar fi jurat că acea casă era pustie.

Studie rândul întunecat de ferestre de la etajul al treilea, întrebându-se care dintre ele ascundea dormitorul marchizului. Îi era uşor să şi-l imagineze întins pe o cuvertură din satin, cu o cupă de coniac între degetele lungi, aristocratice, cu o licărire diabolică în ochi şi un rânjet cinic pe buze.

Înainte de a-i face curte şi a se căsători cu unsprezece ani în urmă cu soţia sa acum moartă, Hayden St. Clair, marchizul de Oakleigh, era unul dintre cei mai vânaţi burlaci timeri din toată Anglia. Se spunea că anunţul logodnicei sale cu cea mai tânără

dintre fiicele unui mic viconte francez fusese întâmpinat cu accese isterice de lacrimi și suspine cu inima zdrobită. Deși căsătoria sa cu fata se încheiase cu o tragedie, amintirile plăcute ale poveștii lor vijelioase de dragoste încă mai aduceau un oftat melancolic pe buzele chiar și celei mai pudice doamne. În ciuda căderii lui spectaculoase în dizgrația societății, Lottie nu se îndoia că aceleași doamne l-ar fi întâmpinat cu bucurie și acum în saloanele lor, chiar și numai dintr-o curiozitate morbidă.

În schimb, el alesese exilul în sălbăticia din Cornwall. Vizitele sale scurte și rare la Londra erau învăluite în secret. În mod ironic, încercările sale de a trece nevăzut nu făceau decât să stârnească și mai mult curiozitatea înaltei societăți și să stimuleze ziarele de scandal să facă speculații sinistre.

Lottie aștepta câteva minute, țopăind nerăbdătoare de pe un picior pe celălalt, dar tot nu zări vreun semn de viață în casa întunecată. Poate că marchizul nu era pustnicul pe care îl credea toată lumea. Poate că se afla chiar atunci în vreun club sau în vreo speluncă cu jocuri de noroc, dedându-se unora dintre cele mai sordide plăceri ale orașului.

Tocmai se pregătea să facă iute cale-ntoarsă, gata să străbată drumul anevoios peste zid înapoi până la fereastra salonului, când un licăr de lumină se strecură prin ușile de sticlă, în colțul îndepărtat al casei.

Inima îi tresări. Era probabil doar o servitoare sau un lacheu care verifica să fie ușile încuiate pentru noapte, își spuse ea în gând. Dar înaintă oricum, ocolind umbrele de-a lungul peretelui. Până când ajunse la colțul verandei cu stucaturi, lumina dispăruse.

Lottie aruncă o privire spre casa mătușii sale. Huruitul roților de trăsură se auzea tot mai frecvent, iar scâncetul viorilor mai insistent. Nu îndrăznea să mai rămână mult timp acolo. Chiar dacă o adora, nu degeaba lumea bună îl poreclise pe cumnatul ei Diavolul din Devonbrooke. Dacă rata primul dans al debutului ei, avea să plătească cu vârf și îndesat.

Lumina apăru din nou, o licărire slabă, dar prea ispititoare ca s-o ignore, apoi dispăru pur și simplu. Lottie se apropie tiptil de verandă, promițându-și că va arunca doar o privire rapidă în bârlogul marchizului înainte să se predea în întregime îmbrățișării

caste a virtuții. Ridicând o mână să blocheze strălucirea crudă a lunii, se strecură mai aproape de geam.

Fereastra franțuzească alăturată se deschise brusc. O mână masculină se repezi afară, o apucă strâns de încheietura mâinii și o târî în casă. Prea surprinsă să țipe, se pomeni holbându-se fără cuvinte la însuși Marchizul Ucigaș.

Capitolul 2

Chipul lui era în egală măsură groaznic și irezistibil, frumusețea sa întunecată reflectând adâncimile negre ale sufletului său...

Deși lumina lumânărilor arunca umbre pe chipul lui, nu avea cum să-l confunde pe răpitorul ei cu un servitor. Deasupra cizmelor lungi până la genunchi și uzate, purta doar o pereche de pantaloni negri mulați, o vestă descheiată, și o cămașă crem din batist, fără guler și deschisă la gât. Doar un gentleman ar fi îndrăznit să fie atât de nepăsător cu îmbrăcămintea. Pielea lui răspândea un parfum puternic de mirt, ce se amesteca cu căldura îmbătătoare a vinului din respirația lui. Era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât Lottie, umerii săi largi blocând lumina lunii.

– La naiba cu Ned! Presupun că asta înțelege el prin discreție – să te trimită să te furișezi printre tufișurile din spatele casei ca un hoț. Vocea lui era mătăsoasă, dar aspră, reușind dintr-odată să-i aline și să-i incite în același timp simțurile rebele. Slavă Domnului că le-am dat slujitorilor seara liberă.

– L-le-ați dat? se bâlbâi ea, perfect conștientă că până atunci nu mai fusese niciodată singură cu un bărbat care să nu fi fost un servitor sau o rudă.

Și nici un alt bărbat nu mai îndrăznise să se poarte cu ea cu o asemenea familiaritate șocantă. Deși își slăbise strânsoarea, nu dădea nici un semn că intenționa să-i elibereze încheietura mâinii.

Degetul său mare îi atingea ușor pulsul, care bătea nebunește.

– Cel puțin nu vor fi martori.

– Nu v-vor fi? repetă Lottie, începând să se simtă precum papagalul mătușii Diana.

Imaginația sa bogată începu imediat să urzească mai multe scenarii sumbre pentru care un om ar prefera să nu aibă martori. Cele mai multe implicau strangularea și pe Harriet plângând peste cadavrul ei.

Degetele lui nu erau lungi și aristocratice așa cum își imaginase, ci aspre, puternice și cu bătături. În timp ce îl vedea frecându-i mâinile înghețate, abia se stăpâni să nu și le imagineze strânse în jurul gâtului ei.

– Tremuri. Nu ar fi trebuit să zăbovești atât de mult timp în umezeală, prostuță ce ești.

În mod normal, Lottie ar fi oblectat gălăgios dacă inteligența ei ar fi fost pusă la îndoială, dar în acel moment chiar și ea făcea același lucru.

– N-am văzut nici o trăsură în față. Presupun că Ned te-a abandonat alci? Văzând că ea nu răspundea, clătină din cap. Știam eu că pune ceva la cale. Și când te gândești că acea canalie săcâitoare a avut tupeul să mă acuze pe mine de lipsă de maniere. Se pare că nu prea avem de ales, nu-i așa? Ai putea la fel de bine să vii cu mine. Am aprins focul în birou.

Închise bine fereastra cu o eficiență energică, apoi luă un sfeșnic de argint de pe o masă de cireș. Lottie recunoscu flacăra pâlpâitoare pe care o zărise legânându-se la ferestre. Când el dădu să iasă din cameră, ea șovăi, știind că aceea ar fi putut fi ultima ei șansă s-o ia la fugă. Dar și ultima ei șansă să guste o aventură însinte de a trece la o dietă constantă de plictiseală. Dacă rămânea, ce poveste ar fi putut să-i spună lui Harriet! Cu condiția, bineînțeles, să supraviețuiască.

Când el dispăru după colț, se pomeni urmându-l, atrasă de voința lui puternică. Nu părea să fie genul de om obișnuit să fie sfidat.

În timp ce-l urma mai adânc în inima casei, privea încordată în jur, încercând să vadă ceva. Nu va putea să-i descrie bârlogul prea în amănunt lui Harriet. Lumina tremurătoare a lumânărilor nu făcea decât să adâncească umbrele întunecate. Bucăți de pânză

albă acopereau fiecare piesă de mobilier, dând camerelor pustii un aspect fantomatic. Ecoul gol al paşilor pe podeaua de stejar lustruit era singurul sunet care se auzea.

El aruncă o privire curioasă peste umăr.

–Nu eşti prea vorbăreaţă, nu?

Lottie trebui să-şi muşte buza ca să nu izbucnească în râs. De l-ar fi auzit George! Fratele ei spunea mereu că ea se oprea din vorbit doar ca să respire, căci albastrul nu se potrivea cu tenul ei deschis.

–Poate că e mai bine aşa. Nici mie nu prea îmi place să conversez în ultima vreme. De fapt, de abia mă suport pe mine însumi. O privi din nou. Este cu siguranţă o raritate să găseşti o femeie care să ştie când să tacă.

Lottie deschise gura să spună ceva. O închise repede, refuzând să se lase ispitită să riposteze.

Când gazda o conduse printr-o uşă boltită, umărul ei îi atinse uşor pieptul. Trase scurt aer în piept, complet nepregătită pentru acea senzaţie care îi îmbujoră obrajii.

Deşi mobilierul din mahon greu nu era acoperit, camera de lucru nu era cu nimic mai primitoare decât restul casei. Rafturile ce se întindeau din podea până în tavan pe tot peretele din spate erau goale, fiind acoperite doar de un strat gros de praf. El aşeză sfeşnicul pe birou, trimiţând licăriri de lumină până la micul cufăr din piele deschis. Urmărind privirea lui Lottie, se repezi să-l închidă şi să-l încuie, cu trăsăturile împietrite. Acest gest protector îi spori şi mai mult curiozitatea. Oare ce-şi dorea atât de mult să ascundă? Paginile proaspăt redactate ale unei biografii picante, în care îşi mărturisise toate faptele mişeleşti? Capul retezat al ultimei sale victime?

Lottie rămase împietrită la gândul propriilor presimţiri în timp ce el se îndreptă spre şemineu şi se aplecă pentru a aprinde focul ce fusese pregătit. Tentativele sale de folosire a cutiei cu iască, a surcelelor şi a vătrahului fură încununate de succes şi, în curând, se auzi trosnetul focului, creând o oază confortabilă de lumină în întunecimea casei.

Lumina focului îi transformă umerii largi și șoldurile înguste într-o siluetă. Dar de-abia când se duse să aprindă lampa de pe birou îl văzu clar pentru prima dată.

Între tutorele ei, fratele ei și unchiul Thane, Lottie își petrecuse o bună parte din viață înconjurată de bărbați frumoși, astfel că rareori se uita a doua oară dacă trecea pe stradă pe lângă vreunul. Dar, dacă l-ar fi zărit pe acest bărbat trecând pe lângă ea pe stradă, ar fi dat peste primul felinar. Fața lui nu era neapărat frumoasă, cât de-a dreptul captivantă. De data aceea, imaginația ei dăduse greș. Deși părea mai precaut decât bănuise ea, nu se vedea nici o licărire sardonică în ochii săi, nici un rânjet cinic pe buze. Era mult mai tânăr decât își imaginase. Șanțurile adânci ce-i încadrau gura fuseseră sculptate de suferință, nu de timp. Fața sa de copil căpătase o frunte încrețită și un maxilar puternic. O urmă de barbă ce-i dădea un aer dezmățat îi definea bărbia robustă. Părul ciufulit era de un șaten catifelat atât de închis, încât putea foarte bine să treacă drept negru. Avea neapărat nevoie de o tunsoare. Degetele lui Lottie o gâdilau, simțind o nevoie irațională de a-i așeza o șuviță rebelă căzută pe frunte.

Ochii lui verzi fumurii de sub sprâncenele groase, negre, erau trăsătura cea mai fascinantă. Adâncimile lor luminoase păreau să treacă de la flacără la îngheț, apoi din nou la flacără, în funcție de capriciile schimbătoare ale focului.

Lottie era confuză. *Acesta* era Marchizul Ucigaș? *Acesta* era ticălosul care își trimisese atât de devreme în mormânt cel mai bun prieten și soția?

El își drese glasul și îi făcu semn către o masă cu piedestal pe care o prepeliță pe jumătate mâncată și o sticlă de vin pe jumătate goală erau dovada unei cine singuratice.

– E posibil ca vizitiul meu să nu se întoarcă prea devreme. Ai dori să mănânci ceva? Poate un pahar de Madeira să te încălzești?

Lottie clătină din cap, fiindu-i încă frică să vorbească, de teamă să nu se dea de gol.

El se uită un pic nedumerit. Poate că vinul era otrăvit.

– Atunci, dă-mi voie cel puțin să-ți iau pelerina.

Înainte să apuce să-l refuze din nou, el scurtă distanța dintre ei. Cu o blândețe surprinzătoare, îi dădu jos gluga.

Lottie închise ochii strâns, aşteptând ca el să-şi dea seama că nu era persoana pe care o aşteptase. Probabil că familia ei nici nu ar fi putut să-i audă ţipetele din cauza acordurilor plângăreţe ale viorilor.

Mâna lui zăbovi în părul ei. Îndrăzni să deschidă ochii. El îi mângâia o şuviţă strălucitoare care-i scăpase din coc, privind-o fascinat. O notă meditativă îi îndulci timbrul aspru al vocii.

– Cel puţin Ned a avut înţelepciunea să nu-mi trimită o brunetă. Privirea lui se opri pe chipul ei. Deci, unde te-a găsit? Eşti vreo verişoară de-a lui Fanny Wilson? Sau poate a făcut o vizită la doamna McGowan?

Aceste nume atinseră o coardă neacordată din memoria lui Lottie, dar din cauza atingerii lui ce făcea ravagii prin simţurile el, abia dacă îşi mai putea aminti propriul nume.

El îşi plimbă mâna din părul ei spre curba obrazului. Degetul lui mare îi mângâie pielea delicată, ajungând periculos de aproape de buzele ei.

– Cine ar fi crezut că un diavol ca Ned ar fi putut găsi un înger ca tine?

Lottie fusese numită diavol, drăcuşor împieliţat şi demon poznaş. După ce sprinsese nişte focuri de artificii în magazia din grădină, fusese chiar poreclită „spiriduş" de către Jeremiah Dower, capriciosul, dar multiubitul grădinar de la casa lor de la ţară din Hertfordshire. Dar nu fusese niciodată confundată cu un înger.

– Pot să vă asigur, domnule, că nu sunt un înger, murmură ea, clipind din ochi.

El îşi lăsă mâna să alunece sub buclele răzleţe de pe ceafa ei, degetele calde oprindu-se pe pielea sensibilă de parcă acolo le-ar fi fost locul.

– Poate că nu eşti un înger, dar aş paria că l-ai putea face pe orice bărbat să guste puţin din rai.

Când ochii lor se întâlniră, el se trase înapoi, o înjurătură ieşindu-i de pe buze. Se duse înapoi la şemineu, trecându-şi o mână prin păr.

– Isuse Hristoase, ce fac? Ştiam că nu ar fi trebuit să te primesc în casă. Stătea într-o parte, complet nemişcat, cu maxilarul încleştat. Mă tem că vă datorez scuze, domnişoară, precum şi orice plată

vi s-a promis. Se pare că amândoi am fost victimele unei glume de prost gust.

Lottie era aproape la fel de zguduită de retragerea lui pe cât fusese de atingerea lui.

– Nu păreți a fi prea amuzat, observă ea.

Sprijinindu-se cu o mână de șemineu, se uită în flăcările jucăușe.

– O, nu mă îndoiesc că Ned este convins că se gândește doar la binele meu. Încă se crede prietenul meu și știe că nu îndrăznesc să vizitez anumite instituții când acești vulturi de la ziarele de scandal îmi urmăresc fiecare pas. Să-mi trimită o femeie fără nume și fără chip nu poate fi decât o dovadă de prietenie. Îi aruncă o privire, flacăra din ochii săi încălzindu-i fiecare centimetru de piele expusă. Dar asta nu explică de ce naiba te-a trimis pe tine.

Înjurătura lui atât de firească ar fi trebuit s-o șocheze, dar era mult prea absorbită de singurătatea dureroasă din privirea lui. Ziarele de scandal nu mințiseră. Acest om era bântuit. Dar nu din afară. Ci din interior. El făcu un pas spre ea, apoi un altul.

– Nu pot să fac asta, spuse el cu înverșunare, dar deja scurta distanța dintre ei, întinzând palmele ca să-i cuprindă fața. Vocea lui se adânci până ajunse doar o șoaptă răgușită: Aș putea oare?

Lottie nu avea nici un răspuns pentru el. Când el își plecă fruntea, ea începu să tremure. Situația ei era mult mai cumplită decât își imaginase. Acest străin periculos nu avea de gând să o omoare. Avea de gând să o sărute.

Iar ea avea de gând să-l lase.

Își ținu respirația fără să-și dea seama când buzele lui i le atinseră pe ale ei. Erau mai moi decât păreau, și totuși suficient de ferme pentru a-i modela gura după voința sa cu o simplă mângâiere ușoară. Buzele ei tresăriră, deschizându-se ușor sub presiunea lui convingătoare, care era mai mult rugă decât poruncă.

După o clipă de încordare delicioasă, el se îndepărtă. Lottie deschise ochii la timp să-i vadă gura curbându-se într-o jumătate de zâmbet uluit.

– Dacă n-aș ști mai bine, aproape că aș jura că nu ai mai fost sărutată niciodată. Înainte ca ea să se poată decide dacă aceea fusese o insultă sau un compliment, zâmbetul lui se stinse.

Nu știu ce instrucțiuni ai primit, spuse el morocănos, dar nu este nevoie să faci pe inocentul cu mine. Nu sunt unul dintre acei bărbați desfrânați cărora le plac tinerele prostuțe aflate încă la debut.

Lottie deschise gura cu indignare.

– Ei, acum e mai bine

Înainte ca ea să poată profera un răspuns, gura lui se înclină peste a ei, acceptând o capitulare care nu îi fusese oferită.

Ei bine! se gândi Lottie. Îi va arăta ea cât de prostuță putea fi! Poate că nu mai fusese sărutată niciodată, dar îi văzuse suficient de des pe sora și cumnatul ei încât să înțeleagă câteva lucruri elementare. Fără să stea să reflecteze la nebunia acțiunilor ei, ea își răsuci brațele în jurul gâtului lui și își apăsă ferm buzele peste ale lui.

Bravada ei ofensată dură doar până când dulceața arzătoare a limbii lui se afundă între buzele ei. Ar fi trebui să fie dezgustată, nu fermecată, dar vârtejul delicat al limbii lui peste limba ei era irezistibil. El exploră delicatețea gurii ei, până când ea se agăță de el, nu ca să-i dovedească ce poate, ci ca să nu se topească într-o baltă la picioarele lui. Nu săruta ca un criminal; săruta ca un înger – profund, fierbinte și delicat, doar putere înfrânată și plăcere amețitoare.

Când vârful limbii ei îl atinse pe-al lui, el gemu adânc și își înfășură brațele în jurul taliei ei, lipind-o de trupul puternic și musculos. O conduse înapoi până când spatele genunchilor ei lovi pernele capitonate ale canapelei grecești ce zăcea în umbră. Pelerina alunecă, dezgolindu-i gâtul și umerii.

Lottie ultase cu totul de corsetul rupt, uitase cât de ușor i-ar fi fust unui bărbat să-și strecoare mâna pe sub materialul sfâșiat și să-i cuprindă în palmă sânul. Când Hayden St. Clair chiar făcu lucru ăsta, ea îngheță, sfâșiată între senzația de șoc și plăcere.

La început, Lottie crezu că sunetul pe care îl auzea era inima ei lovindu-se de coaste. Apoi, își dădu seama că cineva bătea cu ciocănelul de alamă în ușă.

Se despărțiră, amândoi rămași fără suflu. Privirile li se întâlniră – a ei vinovată, a lui tulburată.

El înjură.

– Dacă asta este ideea lui Ned de glumă, o să-l strâng de gât.

Lottie deschise gura, dar nu-i ieși decât un chițăit.

– Stai aici, îi porunci. Până când scap de oricine ar fi la ușă.

După plecarea lui, își recăpătă atât suflul, cât și uzul rațiunii. Dacă oaspetele lui era chiar femeia misterioasă cu care fusese confundată? Sau, încă și mai rău, dacă Sterling îi descoperise absența și venise să o caute? Oricum, probabil că ea era cea care urma să fie sugrumată oricum. Disperată să scape, Lottie începu să caute frenetic o cale de ieșire din camera de lucru. Dădu la o parte draperiile grele de catifea și privi în sus. Deși nu se vedea nici urmă de Harriet, lumimile calde de la camera de zi de la etajul al doilea al mătușii ei o ademeneau de pe partea cealaltă a curții. Ar fi putut să sară de la fereastra primului etaj și să dispară în umbrele lunii în timp ce gazda ei era ocupată.

Dar de-abia apucă să-și înșface pelerina, când o femeie într-o haină de blană culoarea vinului se năpusti în cameră, cu părul castaniu sclipitor adunat în vârful capului. Nimeni n-ar fi putut să-i nege frumusețea, chiar dacă era de tipul rujat și fardat din Covent Garden, mai potrivit să urce pe scenă decât să onoreze paginile revistei *La Belle Assemblée*.

Marchizul venea chiar în urma ei.

– Cred că ai făcut o greșeală, domnișoară. Nu poți da buzna aici, ca și cum ai fi la tine acasă.

– Nu-i nici o greșeală, răspunse femeia. Asta este adresa care i a fost dată vizitiului meu. Își scoase mănușile din dantelă neagră și începu să-și desfacă nasturii mari din mătase ai veșmântului, ținuta ei sofisticată contrastând cu limbajul de East End. Am face mai bine să ne grăbim. Este umed ca într-o morgă afară. Bietul flăcău nu va aștepta toată noaptea. Îl măsură pe Hayden din cap până în picioare ca un șobolan ce privește o bucată de brânză delicioasă înainte de a o înghiți. Păcat.

Probabil că Lottie scoase un sunet fără să-și dea seama. Femeia întoarse capul spre ea.

– Ce caută ea aici?

Hayden refuză să se lase distras.

– Poate că întrebarea ar trebui să fie: ce cauți *dumneata* aici?

Femeia clipi.

– Doamna McGowan m-a trimis.

Doamna McGowan. Fanny Wilson. Cele două nume răsunară în mintea lui Lottie ca niște note discordante cântate la pian. Le citise destul de des în ziarele de scandal. Amândouă erau demimondene notorii, femei care vindeau trupuri doar celor suficient de bogați să-și permită cele mai scumpe și mai exotice plăceri. Fața ei se îmbujoră de groază când își dădu seama exact cu cine – și cu ce – o confundase Hayden St. Clair. Își strânse pelerina în jurul corsetului zdrențuit, dar tot se simți goală.

Femeia începu să se învârtă în jurul lui Lottie, măsurând-o din cap până în picioare așa cum făcuse și Hayden cu doar câteva minute înainte.

– Domnul care m-a angajat nu a pomenit nimic de doamna ta.

Doamna ta. Lottie simți un fior straniu pe șira spinării la auzul acestor cuvinte. Aștepta ca marchizul să nege acest lucru, dar el nu spuse nimic.

– Cu pielea asta catifelată și ochii ăștia mari și albaștri e o bucățică bună, nu-i așa? Spre ușurarea lui Lottie, femeia își întoarse în cele din urmă atenția spre Hayden, cu ochii strălucind de lăcomie. Dar pentru mine nu contează cât de bună este. Dacă mă vrei cu ea cu tot, te va costa dublu. Plăceri de felul ăsta costă scump, chiar și pentru un domn.

Hayden își înclină capul și o studie pe Lottie, cu o expresie gânditoare. Preț de o clipă îngrozitoare, Lottie crezu că el chiar ar putea lua în considerare propunerea josnică a târfei. Apoi spuse foarte încet, ca și cum el și Lottie ar fi fost singuri în cameră:

– Dacă ea este trimisă de doamna McGowan, atunci tu ești...?

– Pe picior de plecare. Lottie afișă un zâmbet strălucitor și se îndreptă spre ușă. Din moment ce majordomul dumneavoastră este liber în noaptea asta, voi găsi singură drumul.

El făcu un pas spre ea, blocându-i ferm calea.

– Nu va fi necesar. Cred că cealaltă invitată a mea va pleca.

– Atunci o s-o conduc, se oferi Lottie, agățându-se de brațul femeii de parcă se înneca în Tamisa și cineva tocmai îi aruncase o frânghie.

– Doar o clipă, dom'le, protestă femeia, smucindu-și brațul din strânsoare lui Lottie. Nu vreau să mi ruinezi reputația. Lydia Smiles n-a lăsat niciodată un domn nesatisfăcut.

Fără a-și lua ochii de la Lottie nici măcar pentru o secundă, Hayden scoase un teanc gros de lire din valiza deschisă pe birou și i-l aruncă femeii.

–Cred că astea ar trebui să compenseze, atât pentru timp cât și pentru efort, domnișoară Smiles. Și pot să te asigur că nimic nu mă va satisface mai mult decât plecarea ta iminentă.

În ciuda mutrei îmbufnate, femeia își îndesă imediat bancnotele în corset. Pe când își trăgea mănușile, îi aruncă lui Hayden o privire plină de regrete și lui Lottie una înțelegătoare.

–Păcat că nu am putut rămâne, drăguțo. Pare mai mult decât poți tu duce.

Când femeia ieși din cameră, Lottie nu putu găsi nici un argument să o urmeze. Ușa de la intrare se trânti, pecetluindu-i soarta.

Hayden St. Clair se sprijini de birou, încrucișându-și brațele peste piept și părând întru totul criminalul pe care îl credea societatea.

–Ești scriitoare, nu-i așa?

–De ce ați crede asta? Lottie aruncă o privire vinovată spre mâinile ei, apoi și le ascunse la spate. Avusese mare grijă să șteargă orice urmă de cerneală de sub unghii, în onoarea debutului ei.

–Hai s o numim o presupunere educată, bine? Ochii lui se îngustară. Deci, care dintre ziarele astea nenorocite de scandal te-a trimis să mă spionezi? *The Tatler? The Whisperer?* Sau până și cei de la *The Times* au recurs la astfel de măsuri josnice? Clătină din cap. Nu pot să cred că au fost atât de nesăbuiți încât să trimită o femeie. Mai ales o femeie ca tine. O măsură din cap până în picioare, privirea sa fermă trimițând un frison de căldură pe pielea ei. Dacă aș fi un anumit gen de bărbat... Nu-și duse observația până la capăt, ca și cum nici măcar el nu ar fi fost în întregime sigur de ce fel de bărbat era.

Ea își îndreptă umerii cu demnitate.

–Pot să vă asigur, milord, că nu sunt spion.

–Atunci poate că ai vrea să-mi explici de ce te-am găsit uitându-te pe fereastra mea.

Ea deschise gura, apoi o închise. El își arcui o sprânceană.

Curajul lui Lottie se evaporă.

– O, foarte bine! Dacă vrei să știi, chiar *spionam*. Dar nu pentru ziarele de scandal. Doar pentru a-mi satisface propria curiozitate.

– Și am reușit să te satisfac? Provocarea nerostită din privirea lui îi aminti că doar cu câteva minute în urmă fusese în brațele lui, sărutându-l, simțindu-i căldura toridă a palmei pe trupul ei gol.

Simțind că obrajii îi iau foc, Lottie începu să se plimbe încoace și încolo prin fața ferestrei.

– Nu știu de ce sunteți atât de furios. Eram liniștită, văzându-mi de treaba mea...

El își arcui cealaltă sprânceană.

– Ei bine, am avut nobila intenție de a-mi vedea de treburile mele, până când Harriet le-a auzit pe servitoare bârfind și a aflat că vecinul mătușii mele era Mar...

Se opri, aruncându-i o privire neliniștită.

– Marchizul Ucigaș? o ajută el.

Ea decise că era mai sigur nici să confirme, nici să nege.

– Următorul lucru pe care îl știu este că sunt blocată într-un copac, cu rochia mea frumoasă distrusă și pisica mătușii strâmbându-se la mine. Se opri din mers. Înțelegeți?

– Câtuși de puțin, spuse el amabil, încrucișându-și picioarele încălțate în cizme. Dar, te rog, nu lăsa asta să te oprească.

Ea își reluă plimbarea, împiedicându-se în tivul pelerinei înfășurate pe braț.

– Deci, după ce am evitat o cu greu pe Teribila Terwilliger, am zărit o lumină misterioasă la fereastra dumneavoastră. Casa putea fi în flăcări, înțelegeți. Aș fi putut să vă salvez viața! Și cum îmi mulțumiți? Mă trageți în casă, mă numiți prostuță, și apoi... apoi... Își îndreptă privirea spre el, cu bărbia ridicată. M-ați sărutat!

– Asta este, cu siguranță, cea mai dezgustătoare dintre toate fărădelegile mele, murmură el, părând mai mult amuzat decât rușinat. Chiar și crima pălește în comparație cu asta.

Ea își desfăcu brațele, fără să observe nici măcar când pelerina alunecă pe podea.

– Nu înțelegeți? Încă nu pot fi sărutată. Tocmai îmi fac debutul!

– Cu siguranță ți-l faci.

Avertizată de direcția privirii lui și de nota răgușită care îi revenise în voce, Lottie se uită în jos și descoperi că, din cauza agitației sale febrile, corsajul îi alunecase într o parte. Un sfârc rozaliu se zărea peste mătasea zdrențuită.

Încremenită, trase de material, strâmbându-se când auzi o altă cusătură cedând. Hotărâtă măcar să-și vină în fire, dacă nu să-și recapete demnitatea, deschise fereastra, arătând cu degetul, de partea cealaltă a curții, către casa mătușii ei și spuse:

– Îmi fac debutul. În seara asta. Acolo.

Conacul strălucea de lumină. Zăngănitului de hamuri, tropăitului de copite și huruitului de roți al trăsurilor li se alăturase un val constant de râsete și vorbe. Cvartetul de coarde trecuse de la acordarea instrumentelor la încălzire, fiecare notă sunând mai melodioasă decât cealaltă. Se părea că totul mergea conform programului, așa că Lottie se ruga ca absența ei să nu fi fost încă descoperită.

Expresia lui Hayden se schimbă încet, de la periculoasă la mortală.

– Tu, suflă el, cercetându-i trăsăturile ca și cum le-ar fi văzut pentru prima dată. Tu nu ești de la vreunul dintre ziarele de scandal, nu? Ești copila din vecini. Cea pe care am văzut azi-dimineață. Își trecu o mână prin păr, dându-l de pe frunte. Sfinte Dumnezeule, ce am făcut?

– Nimic! îl asigură ea, mai mult alarmată decât mulțumită de reacția lui. Și nu sunt o copilă. Vă anunț că voi împlini douăzeci și unu de ani în mai puțin de două luni. Mary Shelley avea doar șaisprezece ani când a fugit pentru prima dată în Franța cu Percy Bysshe Shelley.

– Spre nefericirea primei doamne Shelley, de care uitase să divorțeze. Hayden se plimbă în spatele biroului, ca și cum ar fi căutat un scut pentru a-l plasa între ei. Sunt ușurat să știu că nu mai porți scutece, dar nu este un pic cam târziu să-ți faci debutul la douăzeci și unu?

Lottie se strâmbă.

– Încă nu sunt trecută, dacă asta vreți să spuneți. Am petrecut sezonul în Grecia în primăvara în care am împlinit optsprezece ani. Apoi, anul trecut m-am îmbolnăvit de... ezită, dându-și seama

că mărturisirea ei nu ar fi făcut-o să pară o femeie matură... pojar. A fost destul de grav, adăugă ea, iar dacă ar fi fost scarlatină aş fi putut muri.

–Şi ce tragedie ar fi fost. Nu ne-am mai fi cunoscut niciodată.

Lottie îl judecase greşit. Putea fi şi sarcastic. Ignorându-i privirea încruntată, îşi puse ambele palme pe birou.

–Ai idee în ce situaţie ne-ai pus pe amândoi, domnişoară... domnişoară...?

–Fairleigh, spuse ea, făcând o reverenţă cu o singură mână care ar fi făcut-o pe domnişoara Terwilliger mândră dacă Lottie n-ar fi încercat să-şi ţină corsetul rochiei cu cealaltă mână. Domnişoara Carlotta Anne Fairleigh. Dar familia şi prietenii îmi spun Lottie.

Râsul lui dispreţuitor îi arătă ce credea el despre asta.

–Da, aşa îţi spun, nu-i aşa? Deci, *domnişoară Fairleigh*, nu-ţi pasă deloc de renumele tău? De reputaţia ta? Nimeni nu-şi sprecizează cu adevărat reputaţia decât atunci când o pierde. Crede-mă. Eu ar trebui să ştiu.

–Dar n-am pierdut nimic, protestă ea.

–Încă, spuse el, printre dinţii încleştaţi. Când înconjură biroul şi se îndreptă spre ea, Lottie începu să se dea înapoi spre fereastra deschisă. Şi ce propui să fac acum cu tine, *domnişoară Fairleigh?*

Ea reuşi să schiţeze un zâmbet pliu de speranţă.

–Din moment ce să mă tăiaţi bucăţele şi să-mi ascundeţi trupul în cutia pentru cenuşă ar fi un deranj prea mare, aţi putea încerca să mă duceţi pe furiş înapoi în casa mătuşii mele, înainte ca Sterling să-mi observe lipsa.

–Sterling? repetă el neîncrezător, continuând să înainteze spre ea. Nu te referi la Sterling Harlow, nu? Însuşi Diavolul din Devonbrooke?

Ea îi făcu semn ca pentru a-i alunga îngrijorarea.

–O, nu este chiar atât de diabolic cum se spune. Părinţii mei au murit într-un incendiu, când aveam doar trei ani. Mama lui Sterling, Lady Eleanor, ne-a luat pe toţi trei în grijă, dar a murit când aveam zece ani şi Sterling mi-a fost şi frate, şi tată de când s-a căsătorit cu sora mea, Laura.

Marchizul îi aruncă o privire fioroasă.

– Atunci nu te-ai supăra dacă te-aș târî până acolo de urechi și i-aș cere să-ți dea bătaia pe care o meriți.

Ea înghiți în sec, zâmbetul ei devenind din ce în ce mai șters.

– Poate că acea cutie de cenușă nu ar fi o soartă atât de groaznică, la urma urmei.

Umbra lui căzu peste el. Se aștepta s o arunce pe fereastră, cu capul înainte, dar el îi ridică pur și simplu pelerina căzută și i-o puse pe umeri. Îi putea simți căldura mâinilor, chiar și prin falduri le de lână moale.

– Există un singur lucru pe care nu ai reușit să-l explici, *domnișoară Fairleigh*. De ce m-ai lăsat...? Își coborî privirea peste buzele ei, un șir de gene groase, negre voalându-i ochii verzi fumurii. A fost tot pentru a-ți satisface curiozitatea?

Incapabilă să reziste tentației, Lottie își umezi buzele cu vârful limbii.

– Nu, spuse ea încet. A fost pentru a o satisface pe-a dumneavoastră.

Avea de gând să o sărute din nou. Acel gând îi întunecă o clipă privirea înainte să recunoască acel lucru față de sine însăși. De data aceea, el îi cuprinse delicat fața cu mâinile și o sărută ca și cum ar fi fost primul și ultimul ei sărut. Pe când își plimba limba prin profunzimile calde, dulci ca mierea, ale gurii ei, lucrul cel mai extraordinar se întâmplă. O varietate de note aurii trecură prin venele lui Lottie, splendide și dulci, plutind pe aripile melodiei. Îi luă o clipă până să-și dea seama că muzica nu venea din inima ei, ci din sala de bal a vilei mătușii ei.

– O, nu!

Își încleștă mâinile pe brațele musculoase ale lui Hayden, clipind cu ochii plini de groază.

– Muzicienii au început să cânte primul vals! Ar fi trebuit deja să fi coborât scările! Toată lumea ar fi trebuit să mă admire! Sterling ar fi trebuit să mă conducă în ring pentru primul dans!

Hayden privea peste umărul ei, pe fereastră, cu o expresie de nepătruns.

– Mi-e teamă că este ocupat.

Lottie se întoarse încet și se uită în sus, stomacul strângându-i-se de groază. Chiar și din unghiul în care se găsea, putea

vedea că deja salonul nu mai era pustiu. Dimpotrivă, părea să fie plin de invitaţi.

Dar Lottie nu vedea decât silueta palidă, slabă, învăluită în negru, aplecată în faţa ferestrei cu binoclul de teatru al lui Lottie lipit de ochi. Lottie îşi ţinu respiraţia când Agatha Terwilliger îi înmână binoclul unui bărbat înalt, cu părul auriu ce stătea rigid în picioare lângă ea.

Era prea târziu să închidă fereastra şi să tragă draperiile. Când Sterling ridică binoclul, tot ceea ce putu să facă Lottie fu să rămână împietrită în braţele lui Hayden St. Clair.

Capitolul 3

Mi-e teamă că inocenţa mea nu a fost depăşită decât de caracterul meu năvalnic...

–Fata este compromisă. Complet compromisă. Agatha Terwilliger îşi ridică lornionul şi îi examină pe ocupanţii salonului elegant al reşedinţei Devonbrooke cu un ochi părtinitor. Exact de asta îmi era teamă. Mereu am ştiut că va sfârşi rău.

La auzul acelei declaraţii dure, smiorcăiala lui Harriet se transformă într-un hohot. Era întinsă pe un divan tapiţat cu damasc verde-auriu cu dungi, cu faţa umflată de plâns, cu glezna sprijinită de o pernă şi de două ori mai mare decât dimensiunea sa normală.

–Nu trebuie să daţi vina pe Lottie. E numai vina *mea!* Eu am stricat totul! Dacă nu m-aş fi speriat şi nu m-aş fi dus după ea, nu aş fi călcat în gaura aia din curtea laterală făcând un talmeş-balmeş şi nimeni nu ar fi ştiut că Lottie lipseşte.

–Şi dacă eu şi însoţitorii mei nu te-am fi auzit scâncind şi gemând, ai sta încă întinsă pe iarbă ca un peşte pe uscat, se răsti domnişoara Terwilliger.

Dojenită, Harriet se puse pe sughiţat. Fratele lui Lottie, George, pescui o batistă cu monogramă din vestă şi i-o întinse lui Harriet.

–Nu tu ești de vină, domnișoară Dimwinkle, spuse el. Domnișoara Terwilliger este cea care a dat semnalul de alarmă atunci când nu a găsit-o pe Lottie în camera ei. Dacă nu ar fi fost atât de insistentă, nici unul dintre invitații mătușii Diana nu ar fi știut vreodată că sora mea lipsește. Se rezemă de polița căminului cu acea eleganță arogantă pe care o afișase în Europa, dându-și la o parte o șuviță de păr auriu din ochi. Poate că situația nu e atât de gravă pe cât ne temem. Asta nu este nici pe departe prima încurcătură în care s-a vârât Lottie.

–Dar poate foarte bine să fie ultima. Domnișoara Terwilliger își încrucișă mâinile mici ca niște gheare de pasăre pe baston și îl fixă cu o privire nimicitoare. Spune-mi, fiule, nerușinarea este o trăsătură comună în familia voastră?

George își încordă maxilarul, expresia sa ursuză făcându-l să arate mai mult de doisprezece ani decât de douăzeci și doi. Deschise gura, apoi o închise la loc, conștient în mod clar că orice răspuns n-ar fi făcut decât să-i dovedească că avea dreptate.

Lottie urmărea toată drama aceea dintr-un colț, de pe un fotoliu tapițat. Stătea cu picioarele goale îndoite sub poala cămășii de noapte, cu un șal de cașmir pe umeri și un pisoi pufos și gri ghemuit în poală. Cookie, multiubita servitoare care practic o crescuse de când era un prunc, intrase cu doar câteva minute în urmă, târșâindu-și picioarele, și îi strecurase o cană de ciocolată caldă în mâini. Până acum, să fi fost aproape răpită de un criminal notoriu nu era cu mult mai diferit decât o răceală urâtă.

Dar asta numai pentru că tutorele ei încă nu-și făcuse apariția de când o vârâse într-o trăsură și o luase de la casa mătușii ei. Ultima dată când îl văzuse, Sterling se întorcea cu pași mari spre casa lui St. Clair, cu explicațiile ei bâlbâite încă răsunându-i în urechi. Bău agitată din ciocolată, încercând să nu-și imagineze ce se putea petrece între cei doi bărbați.

Ceasul din bronz aurit de pe polița căminului anunță trecerea a încă două minute tensionate, însoțite de smiorcăiala continuă a lui Harriet. Capul alb și pufos al domnișoarei Terwilliger începu să atârne în jos, boneta din dantelă neagră alunecându-i pe o ureche când începu să moțăie.

Tresăriră cu toţii când uşa de la intrare se deschise cu zgomot. Era fără nici o îndoială clichetul ferm al tocurilor lui Sterling care traversa foaierul de marmură. Pisica sări din poala lui Lottie şi se repezi sub cea mai apropiată canapea. Lottie şi-ar fi dorit să poată face acelaşi lucru.

Se ridică în clipa în care Sterling şi Laura apărură în uşa boltită. Deşi câteva fire argintii răzleţe brăzdau părul roşcat al lui Sterling, înfăţişarea sa plăcută nu-şi pierduse deloc din strălucire în cei zece ani de când se căsătorise cu sora ei. Şi dacă nu ar fi fost încruntarea îngrijorată ce-i încreţea fruntea sub cascada de bucle castanii bogate, delicata Laura ar fi putut fi uşor confundată cu o debutantă, şi nu cu o mamă a doi copii. Chiar din copilărie, Lottie fusese întotdeauna plinuţă şi voluptuoasă, pe când Laura fusese suplă.

Lottie îşi păstră vocea cât mai senină posibil.

–O, aţi sosit! Am crezut că o să staţi toată noaptea. Dar unde sunt Nicholas şi Ellie? Nu au venit acasă cu voi?

Sperase ca prezenţa nepoţilor zburdalnici să risipească vălul de spaimă care învăluise casa.

Laura îi dădu unui valet pelerina de nurcă, refuzând să se uite la Lottie.

–Copiii vor petrece noaptea cu verişorii lor. În condiţiile date, Diana s-a gândit că măcar atât puteau face ea şi Thane.

Lottie se afundă înapoi în fotoliu. Smiorcăiala lui Harriet era îndeajuns de chinuitoare. Nu credea că ar mai fi putut suporta pe altcineva învinuindu-se pentru lipsa ei de judecată.

În timp ce Laura se aşeză pe marginea unei canapele de culoare crem, încă evitând privirea lui Lottie, Sterling se îndreptă spre masa impozantă de scris din colţ şi îşi turnă într-un pahar o porţie zdravănă de coniac. Goli paharul dintr-o singură înghiţitură, cu umerii săi largi încordaţi sub fracul negru. Inima lui Lottie se strânse şi mai tare. Ştiind că soţia lui nu era de acord, Sterling rareori punea gura pe băuturi alcoolice.

Cookie se repezi în salon aducând o tavă. Se aplecă peste Lottie, cu faţa durdulie învăluită într-un zâmbet cald.

–Hei, draga mea. Nu vrei şi nişte turtă dulce la ciocolată?

Sterling se întoarse, strângând paharul în pumnul alb.

–Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să o mai răsfeți! De-asta am intrat în încurcătura asta!

Lottie îngheță, cu mâna întinsă spre tavă. Chiar și Harriet se opri din smiorcăit. Ecoul strigătului lui Sterling răsună în tăcere În cei zece ani de când era stăpânul lui Cookie, Sterling nu ridicase niciodată vocea la ea.

Bătrâna se îndreptă încet, cu bărbia tremurândă ridicată.

–Cum doriți, Înălțimea Voastră.

Făcu o reverență formală, genunchii scârțâindu-i din cauza efortului, apoi se întoarse și ieși din cameră.

Umerii lui Sterling căzură când o privi plecând. Laura fu cea care vorbi în cele din urmă.

–Ai putea foarte bine să încetezi să te torturezi și pe tine și pe toți ceilalți, dragul meu. Nu ai scos nici un cuvânt tot drumul spre casă. Dar nu poți păstra numai pentru tine ceea ce s-a întâmplat între tine și marchiz.

Sterling puse paharul gol pe măsuță înainte de a se întoarce. Pentru prima dată, își arăta vârsta de treizeci și opt de ani împliniți.

–Lord Oakleigh spune că nu are nici o intenție de a-și lua o altă soție. Susține că nu ți-a compromis sora și refuză să o ceară în căsătorie.

Harriet icni, devenind atât de palidă, încât George fu obligat să schimbe batista cu sticla de săruri pe care i-o aruncă domnișoara Terwilliger.

Lottie inspiră neputincioasă, încercând să se convingă că emoția pe care o simțea era ușurare.

–Asta este foarte bine, spuse ea, obosită ca toată lumea să vorbească despre ea ca și cum ar fi fost invizibilă. Pentru că oricum nu l-aș fi acceptat. Nu e decât un străin pentru mine. Și încă pe deasupra un străin irascibil.

Toți se întoarseră spre ea.

–Nu e nevoie să fiți atât de șocați. V-am zis că mi-am rupt rochia în timp ce coboram de pe fereastra salonului. O fi omul un necioplit, dar nu e un mincinos. E nevinovat. Nu m-a compromis.

Ochii căprui și calzi ai Laurei deveniră mai ageri pe măsură ce studia chipul surorii ei.

– Şi poţi nega că te-a sărutat?

Spre groaza ei, Lottie simţi cum obrajii începeau să-i ia foc. Provocarea surorii ei trezise alte amintiri neaşteptate. Hayden St. Clair mângâindu-i o şuviţă de păr, ca şi cum ar fi fost ţesută din cel mai preţios aur, singurătatea dureroasă din vocea lui când o privise, tandreţea seducătoare cu care îi prinsese sânul în căuşul palmei.

Fu nevoie de un efort imens, dar se sili să întâlnească privirea Laurei.

– Nu văd ce este rău într-un sărut nevinovat? Îndrăznesc să spun că şi George a furat câteva la vremea lui. Şi nimeni nu-l forţează să se însoare cu cineva.

Fratele ei păru cuprins de un interes subit pentru mulura de pe poliţa căminului. Sterling clătină din cap, cu o expresie gravă.

– Mă tem că bărbatul ăsta a furat mai mult decât nişte sărutări inofensive. Ţi-a furat orice speranţă pe care ai fi putut-o avea de a găsi o partidă bună.

Siguranţa cu care rostise aceste cuvinte o făcu pe Laura să pălească.

– Poate că nu ar trebui să ne grăbim să judecăm, Sterling. Poate că Lottie are dreptate şi nu a fost nimic altceva decât un sărut inofensiv. Cu siguranţă vor exista alte cereri.

– O, vor fi cereri, cu siguranţă, răspunse Sterling cu amărăciune. Dar nu de genul pe care l-am dorit. Până mâine-dimineaţă, toată Londra va fi citit în paginile ziarelor de scandal despre compromiterea surorii tale.

Lottie schimbă o privire timidă cu Harriet. Poate că aceea era pedeapsa ei pentru toate orele pe care le petrecuseră amândouă studiind acele ziare, chicotind la auzul indiscreţiilor altora.

– În definitiv, nu văd de ce ar trebui să mă căsătoresc, spuse ea. Cu siguranţă o femeie poate avea şi altă soartă în afară de căsătorie.

Domnişoara Terwilliger lovi cu vârful bastonului în podea.

– Măcar de data asta, fetişcana are dreptate. Uitaţi-vă la mine. Sunt dovada vie că o femeie nu are nevoie de un bărbat pentru a duce o viaţă lungă şi satisfăcatoare.

Când acea femeie zbârcită ca o coajă de copac își scoase o batistă îngălbenită din geantă și suflă tare în ea, Lottie de-abia se abținu să nu se cutremure.

– Apreciem părerea dumneavoastră, domnișoară Terwilliger, spuse Laura cu blândețe, dar nici o familie sau o instituție respectabilă nu va angaja o guvernantă sau un profesor cu un trecut marcat de scandal. Cu atât mai puțin pe una atât de frumoasă ca Lottie a noastră.

– Dar nu trebuie să fiu soție sau guvernantă, protestă Lottie, resimțind prima urmă de entuziasm autentic. Aș putea fi scriitoare, așa cum mi-am dorit mereu! Nu aș avea nevoie decât de niște cerneală, hârtie și o căsuță undeva la mare.

Domnișoara Terwilliger râse zgomotos.

– N-aș numi acea mâzgăleală scris. Nu cu atâtea spectre legendare de femei plângărețe și duci războinici rătăcind prin castele cu propriul cap îndesat la subsuoară. Aceste prostii sunt bune doar să căptușească colivile.

Înainte ca Lottie să poată obiecta, timida Harriet sări în apărarea ei.

– Mie îmi plac poveștile lui Lottie... chiar dacă îmi provoacă coșmaruri și trebuie să mă culc cu pătura în cap.

– Nu talentul lui Carlotta este dezbătut aici, spuse Sterling brusc. Ci viitorul ei.

Când se lăsă într-un genunchi în fața ei și îi luă mâinile într-ale lui, Lottie aproape că își dori să-l vadă iar urlând. Întotdeauna îi fusese mai ușor să-i suporte mânia decât dezamăgirea.

– Tu tot nu înțelegi, nu-i așa, draga mea? Nu este ca atunci când ai legat coșul cu broaște de trena lui Lady Hewitt sau când ai ascuns sub pat vulpea ca să nu fie vânată de Lord Draven. Nu pot să repar asta. Nu o pot face să dispară. Toată averea mea, titlurile, influența politică, statutul social – nu au nici o valoare în fața unui astfel de scandal. Reputația nu este ca o rochie ruptă ce poate fi cusută cu un ac și ață. Odată ruinată, este pierdută pentru totdeauna. Întinse mâna ca să-i mângâie părul, cu ochii de chihlimbar plini de regret. În toți anii ăștia, singurul lucru de care nu am putut niciodată să te protejez a fost tu însăți.

Lottie îi apăsă mâna pe obrazul ei, copleşită de sentimentul de neajutorare care îl adusese pe acest bărbat puternic în genunchi, la picioarele ei. Când Laura îşi muşcă buza şi Harriet luă batista lui George şi îşi îngropă faţa în ea, Lottie fu nevoită să clipească pentru a-şi opri lacrimile.

–Îmi pare foarte rău. Am vrut să te fac mândru de mine în seara asta. Chiar mi-am dorit asta.

Efortul pe care Sterling îl făcu să zâmbească îi frânse din nou inima.

–Ştiu, scumpa mea. Acum, fugi în pat şi dormi în timp ce eu şi sora ta decidem ce este de făcut.

... în timp ce eu şi sora ta decidem ce este de făcut.

Caracterul definitiv al cuvintelor lui Sterling făcu imposibil până şi numai gândul de a se ghemui în patul confortabil cu baldachin. Nu putu îndepărta gândul că Sterling luase deja câteva decizii irevocabile cu privire la soarta ei. Imediat după ce George o însoţi pe domnişoara Terwilliger la trăsura ei şi doi lachei o duseră pe Harriet în camera de oaspeţi, Lottie se furişă înapoi jos, recunoscătoare că lumina tuturor lămpilor din foaier fusese micşorată pentru noapte.

Uşile impunătoare ale salonului erau încă deschise. Se strecură în spatele uneia dintre ele şi trase cu ochiul prin crăpătura dintre uşă şi balama.

Sterling stătea la masa de scris, mâna mişcându-i-se rapid pe măsură ce mâzgălea ceva pe o bucată de hârtie. Laura se plimba în spatele lui, cu chipul frumos umbrit de tulburare.

–Ar trebui să fim uşuraţi, nu? La urma urmei, acest Lord Oakleigh nu este genul de soţ pe care l-am fi ales pentru Lottie. Ce ştim noi despre el în afară de ceea ce s-a scris în ziarele de scandal?

–Cu greu se poate baza cineva pe presa de scandal pentru a-şi face o părere exactă asupra caracterului unui om.

Lottie se întrebă dacă Sterling îşi aducea aminte de scandalul stârnit de propria căsătorie pripită cu Laura. Ziarele de scandal refuzaseră să creadă că un desfrânat notoriu ca Diavolul din

Devonbrooke s-ar fi putut îndrăgosti de orfana unui paroh fără vreun șiretlic din partea ei. Desigur, povestea adevărată era de două ori mai șocantă decât ceea ce se scrisese.

– Poate că e mai bine că a refuzat să o ceară în căsătorie, spuse Laura. Cum am fi putut să-i cerem lui Lottie să se căsătorească cu un bărbat care nu o vrea?

Sora ei nu avea dreptate în întregime, se gândi Lottie înfiorându-se. Hayden St. Clair a vrut-o. Doar că nu de soție.

– Un om care poate nu o va iubi niciodată? încheie Laura.

Sterling își înmuie tocul într-o călimară de cerneală și continuă să scrie.

– Multe căsnicii îndelungate și subțide au fost construite pe fundații mult mai stabile decât iubirea.

– Dar nu a noastră, îi aminti Laura încet. Și nici cea a lui Thane și a Dianei. Sau chiar a lui Cookie și a lui Dower. Noi am învățat-o pe Lottie că iubirea este *singura* temelie pentru o căsătorie. Cum am putea fi atât de cruzi încât să-i cerem să-și trăiască pentru tot restul vieții fără ea? Laura își frecă umerii înțepeniți. Ce-ar fi să sărim peste sezon și să ne întoarcem dimineață la Hertfordshire? Acolo am fost mereu fericiți. După un timp, un nou scandal va șterge din mintea tuturor gândurile despre Lottie și marchizul ăsta.

Sterling se întoarse și îi mângâie mâna.

– Timpul nu va rezolva nimic, draga mea. Mi-e teamă că înalta societate are o memorie infailibilă și neiertătoare. Hayden St. Clair ar trebui să știe asta mai bine decât oricine, adăugă el cu amărăciune. Dimpotrivă, este doar o chestiune de timp până când domni mai puțin scrupuloși vor bate la ușa noastră, fie aici, în Londra, fie în Hertfordshire. Își vor exprima regretul față de *situația noastră dificilă*. Își vor arăta *compasiunea* pentru Lottie, oferindu-i *bunătatea*, *protecția* lor. Dar nu-i vor oferi numele lor.

Laura clătină din cap cu groază.

– Cu siguranță că ăsta nu poate fi singurul viitor posibil pentru ea.

El îndoi foaia, picură ceară și își apăsă sigiliul ducal.

– Nu va fi. Nu și dacă voi avea și eu un cuvânt de spus.

Ridicându-se, trase cu putere de funia clopoțelului agățat pe masa de scris.

Lottie se ghemui mai tare în spatele uşii când Addison, majordomul ducelui, apăru dintr un coridor întunecat şi trecu cu paşi mari pe lângă ea. Judecând după aspectul luminos şi starea impecabilă a ţinutei sale, nimeni nu ar fi ghicit că tocmai se trezise dintr-un somn profund. Lottie suspectase mereu că dormea în pantalonii perfect călcaţi, cămaşa scrobită şi vestă.

– Aţi sunat, Înălţimea Voastră? întrebă el.

Când Sterling se întoarse, ţinea în mână două scrisori aproape identice.

– Vreau să te asigur că acestea sunt livrate imediat.

Lottie se încruntă, îngheţată de expresia lui fermă. Ce scrisoare putea fi atât de urgentă încât să fie necesară livrarea ei în mijlocul nopţii? Se uită pe furiş la ceasul de pe poliţa căminului. Sau în primele minute ale unei noi zile? Laura îl apucă de braţ, cu vocea sugrumată de panică.

– Sterling, ce faci?

– Ceea ce trebuie. Se eliberă uşor din strânsoarea ei. Şi, Addison...

– Da, Înălţimea Voastră?

– Am nevoie să te asiguri că pistoalele mele sunt pregătite până în zori.

Lottie îşi puse o mână peste gură pentru a-şi înăbuşi un icnet de groază. De data asta, Sterling reuşise să tulbure calmul servitorului său. Addison ezită înainte de a spune încet:

– Da, Înălţimea Voastră. Mă voi ocupa chiar eu însumi.

Plecăciunea servitorului fu lipsită de fermitatea obişnuită. Ieşi din salon, lăsând-o pe Laura holbându-se la soţul ei cu gura căscată.

– În numele a tot ceea ce e sfânt, ce-ai făcut?

Sterling se întoarse la masa de scris şi îşi făcu de lucru punând la loc capacul călimării de cerneală şi vârând beţişoarele de ceară într-un mic compartiment.

– Ca să-i apăr onoarea cumnatei mele l-am provocat pe domnul Oakleigh la duel. Şi l-am rugat pe Thane să mă secondeze.

– Thane nu o va face. Diana nu-l va lăsa. Laura clătină din cap, cu o expresie feroce. Şi nici eu.

Renunţând să mai pretindă că era calm, Sterling izbi cu ambele palme în birou, fără să se întoarcă spre soţia sa.

–Nici unul dintre noi nu mai are de ales în această chestiune, nici măcar tu!

Lacrimile începură să se reverse pe obrajii Laurei.

–Este o nebunie, Sterling! Știi cât de mult îmi ador sora, dar deja ai spus că e prea târziu pentru a-i salva onoarea. Deci, ce-ai mai putea dovedi cu asta?

–Că are valoare. Și că merită să luptăm pentru ea.

Laura îl trase din spate de mânecă.

–Și merită să mori pentru ea?

Sterling se întoarse cu fața spre ea, cu ochii umezi.

–Da. Merită.

Laura se uită la el lung, neajutorată, apoi se aruncă în brațele lui. El o strânse puternic în brațe, închizând ochii când își îngropă fața în părul ei moale.

Lottie se dădu încet îndărăt în umbra foaierului, enormitatea nebuniei ei îngreunându-i pașii și făcându-i stomacul să se strângă. Asta nu mai era o melodramă palpitantă inventată de penița ei pricepută. Era vorba de viața cumnatului ei, de inima surorii el, de viitorul nepoților ei. De data asta nu se făcuse numai ea de rușine. Ci îi distrusese pe toți.

Orice bărbat care își ucide cel mai bun prieten într-un duel nu va avea nici o mustrare de conștiință să împuște un străin. Imaginația ei surescitată îi oferi rapid o imagine a lui Hayden St. Clair în picioare, într-un parc acoperit de rouă, cu părul întunecat bătut de vânt, încă ținând în mână pistolul fumegând. Îl putea vedea și pe Sterling întins într-o baltă de sânge și pe Laura strângându-i trupul neînsuflețit în brațe, cu fața palidă brăzdată de lacrimi, cu ochii săi căprui și blânzi plini de acuzații când îi ridică spre Lottie. Acuzații care s-ar transforma inevitabil în ură pe măsură ce și-ar da seama ce preț plătiseră toți pentru nechibzuința surorii ei.

Lottie închise ochii pentru a șterge acea imagine groaznică și, preț de o clipă trădătoare, și-l imagină pe St. Clair într-o baltă roșie de sânge, cu firele negre ale bretonului său odihnindu-se

încă pe obrajii palizi. Numai că nu va fi nimeni care să-l plângă, nimeni care să-i țină trupul lipsit de viață în brațe și să-l jelească.

Când Lottie deschise ochii, erau uscați și o ardeau. În ciuda tuturor intențiilor sale nobile, Sterling se înșelase. Unul dintre el încă mai avea de ales.

Traversă foaierul cu pași siguri, luând-o la fugă spre scări.

Capitolul 4

Am roșit când i-am auzit propunerea îndrăzneață...

Hayden tocmai se afundase adânc în salteaua de pene a patului închiriat, cu mușchii obosiți gemând de ușurare, când auzi o bătaie mult prea familiară venind de la parter.

–Cu siguranță este o glumă, murmură el, întorcându-se cu fața în sus și uitându-se în sus la baldachinul de lemn al patului. Singurul lucru pe care îl așteptase cu nerăbdare în Londra fusese să se bucure de câteva nopți de somn neîntrerupt. Dar se părea că nici măcar atât nu-i era permis.

Nici măcar ticălosul de Ned nu ar fi putut inventa o astfel de tortură diabolică. Hayden își prețuia singurătatea mai presus de orice alt confort și, totuși, în decurs de câteva ore, intimitatea îi fusese asediată de o fecioară curioasă, o prostituată insolentă și un duce iritat. Poate că Ned se întorsese să mărturisească că tot acest coșmar fusese doar o glumă colosală, că debutanta fermecătoare și cumnatul ei furios nu erau decât niște actori angajați să-i facă o farsă ridicolă în care el ajunsese să joace fără să vrea.

Dar, dacă ar fi fost adevărat, atunci femeia pe care o ținuse în brațe în seara aceea era într-adevăr o actriță desăvârșită. Orice târfă de pe Fleet Street putea mima pasiunea, dar inocența pe care o gustase în sărutul ei nu era chiar atât de ușor de simulat.

Bătaia încetă. Hayden se afundă în acea tăcere binecuvântată, temându-se chiar să și respire. Poate că fusese doar valetul lui sau unul dintre ceilalți servitori, împleticindu-se după o noapte de petrecere la una dintre tavernele locale.

Se întoarse pe o parte și își umflă perna, hotărât să tragă măcar un pui de somn înainte de răsărit.

Bătaia în ușă reîncepu – hotărâtă și insistentă.

Aruncând păturile, Hayden sări din pat. Își trase pe el halatul și și-l legă cordonul cu un nod neglijent. Luă o lumânare și se repezi furios pe scări, blestemându-se că le dăduse liber servitorilor în seara aceea. Pentru un om care nu-și dorise nimic mai mult decât să fie lăsat în pace, compania sa era la mare căutare în ultimul timp.

Când deschise ușa, ultima persoană pe care se aștepta să o găsească stând în pragul său era Carlotta Anne Fairleigh.

Ea deschise gura.

El închise ușa.

Trecu o clipă, apoi bubuiturile reîncepură, de două ori mai puternice decât înainte. Hayden deschise ușa cu furie, profitând la maxim de avantajul pe care i-l oferea înălțimea sa ca să-și privească de sus oaspetele nepoftit. Își schimbase rochia ruptă și acum arăta mai degrabă seducătoare decât sedusă într-o fustă maro și o jachetă scurtă din catifea verde ca smaraldul, bordată cu blană. Vesta scurtă i se mula pe talie și îi accentua curbele domoale ale sânilor. Își acoperise și buclele cu o pălărie cochetă de fetru cu o pană roz în vârf. Într-un fel ciudat, inima începuse să-i bată cu putere văzând unghiul sfidător pe care-l forma acea pană elegantă. Dacă chiar era intimidată de confruntarea cu înălțimea de aproape un metru optzeci a unui bărbat îmbrăcat doar cu un halat vișiniu și cu o privire încruntată feroce, atunci o ascundea bine.

– Bună seara, domnișoară Fairleigh. Sau poate ar fi mai indicat să spun bună dimineața? Se uită pe strada pustie din spatele ei. O birjă închiriată tocmai dispărea la colțul străzii, năruindu-i speranțele de a scăpa de ea repede. Ești singură sau ar trebui să mă aștept la un unchi sau un văr de-al doilea revoltat sărind din tufișuri la mine în orice clipă, fluturând o spadă?

– Sunt singură, răspunse ea, dar se uită agitată peste umăr.

– Tocmai de asta îmi era frică. Nu ar trebui ca o dădacă sau o bonă să se asigure că te-ai băgat în pat? Angajarea uneia ne-ar scuti de multe griji, mai ales pe mine.

Hayden se chinui să uite că, doar cu câtva timp în urmă, fusese periculos de aproape de a o vârî în patul lui. Deşi se îndoia că ar fi ajuns mai departe de canapeaua grecească din birou dacă ar fi luat-o în braţe. Cel puţin prima dată.

Ea oftă.

–Aşa cum am încercat să vă explic mai devreme, Lord Oakleigh, am părăsit de ceva timp camera copiilor.

–Asta înseamnă că ar trebui să fii destul de mare încât să înţelegi pericolele pe care ţi le asumi când tocmeşti o birjă şi îi faci vizite unui domn singuratic în intimitatea casei lui, în toiul nopţii, fără o însoţitoare.

Strângându-şi poşeta de mătase ca şi când ar fi fost un talisman, ea îşi îndreptă spatele.

–Potrivit familiei mele, reputaţia mea este deja ruinată. Nu mai am nimic de pierdut.

–Dacă asta gândeşti, domnişoară Fairleigh, spuse el încet, atunci eşti cu mult mai tânără şi mai naivă decât am crezut la început.

Deşi se forţă să-i susţină privirea, un început de îmbujorare îi nuanţă pomeţii. Simţindu-se cel mai rău dintre ticăloşi, Hayden oftă şi se dădu la o parte din uşă.

–Ar fi mai bine să intri înainte să te vadă cineva. S-ar putea să mai fie câteva persoane în Londra care să nu ştie că lista mea de delicte s-a îmbogăţit cu seducerea de debutante.

Îi acceptă imediat invitaţia reticentă. Nici nu închise bine uşa, că ea era deja în drum spre camera de lucru.

–Pă-te comodă până mă îmbrac, îi strigă el. Din nou.

Dacă ea îi putea ignora amabilităţile sarcastice, cu siguranţă că şi el putea ignora unduirea ameţitoare a şoldurilor sale sub fusta încreţită. Reveni în studio după câteva minute şi văzu că reaprinsese focul stins din şemineu şi că se instalase comod într-un scaun din faţa biroului ca şi cum acolo îi era locul. Măcar era descurcăreaţă.

Hayden se afundă în scaunul din spatele biroului, studiind-o. Deşi nenumăraţi poeţi şi romantici i-ar fi clasificat fără nici un dubiu chipul în formă de inimă drept angelic, ceea ce îl intriga pe el era acea scânteie poznaşă din ochii de un albastru dumnezeiesc.

Genele și sprâncenele de culoarea mierii formau un contrast irezistibil cu părul ei auriu. Gura semăna cu arcul delicat al lui Cupidon, frumos curbată spre colțuri. Nasul subțire se ridica elegant în vânt, dar bărbia ascuțită trăda mai multă hotărâre decât se cuvenea.

Așa cum se temuse, acea hotărâre îl viza pe el însuși. După ce-și scoase mănușile și le vârî în poșetă, ea spuse:

– Sunt sigură că vă întrebați de ce v-am deranjat la o asemenea oră.

Hayden bănuia că l-ar fi putut deranja la orice oră.

– Chiar mor de curiozitate.

Bătu cu degetele în birou, tonul său sec dovedind contrariul. Ea se aplecă în față, cu o expresie alarmant de serioasă.

– Este un pic cam ciudat, dar mă întrebam dacă n-aș putea cumva să vă conving să mă luați de soție.

Pentru o clipă, Hayden nu putu scoate nici un sunet. Se lăsă pe spate, dregându-și glasul o dată, de două ori, de trei ori înainte să întrebe:

– Mă ceri în căsătorie, domnișoară Fairleigh?

– Cred că da. Deși ar fi o poveste mai romantică de spus nepoților noștri dacă m-ați cere dumneavoastră pe mine.

Tonul ei plin de speranță îl îndemnă să-și îndulcească vocea.

– Mă tem că nu va fi nici un nepot. Așa cum i-am explicat tutorelui tău în termeni clari, nu intenționez să-mi iau altă soție. Nu acum. Nici vreodată. L-am asigurat și că nu va fi necesar ca noi doi să ne căsătorim pentru că, în ciuda aparențelor contrare, nu te-am compromis.

Îl trecu un fior de vinovăție când își reaminti de delicatețea catifelată a sânului ei în palma lui. Poate că nu era pe de-a-ntregul sincer, nici măcar cu el însuși.

Neclintită în fața refuzul lui, Lottie întrebă:

– Și dacă m-ați fi compromis? Ce-ați fi făcut atunci?

El se gândi mult înainte de a-i răspunde.

– Atunci onoarea mea de gentleman m-ar fi obligat să-ți ofer protecția numelui meu.

Ea își plecă fruntea. Dată fiind experiența sa din trecut cu femeile, Hayden se aștepta la lingușiri, acuzații, poate chiar și la

câteva lacrimi viclene. Nu se aştepta însă ca ea să-şi scoată pălăria. Pana se pleoşti când Lottie îşi aşeză pălăria de fetru pe marginea biroului. Începu să caute prin păr, scoţându-şi acele cu vârfuri din perle unul câte unul, până când o cascadă de bucle strălucitoare se revărsă în jurul gâtului ei subţire.

Ea îşi ridică uşor capul şi îi aruncă o privirea arzătoare de invitaţie şi plină de inocenţă. Hayden îşi simţi gura uscată, victimă a unei dorinţe negate prea mult timp. Îndrăzneala ei senzuală ar fi fost încă şi mai tulburătoare dacă nu i-ar fi observat tremurul degetelor când întinse mâna după nasturii acoperiţi cu pânză ai jachetei.

Nici nu apucă să-şi dea seama că se mişcase, când se pomeni de partea cealaltă a biroului. Îi cuprinse mâna, sperând că ea nu va observa că nici degetele lui nu erau prea ferme. Îi putea simţi bătăile grăbite ale inimii prin catifeaua grea a jachetei.

Vocea îi fu mult mai dură decât strânsoarea.

– Iartă-mi nedumerirea, dar ai venit aici să mă convingi să mă căsătoresc cu tine, sau să te compromit?

– Oricare. Ambele. Chiar are importanţă atâta timp cât rezultatul este acelaşi?

Se uită în sus la el, în ochii înflăcăraţi citindu-i-se disperarea.

– Nu puteţi nega că mă doriţi. Eraţi perfect dispus să mă compromiteţi când aţi crezut că plăteaţi pentru acest privilegiu.

– Dar preţul pe care îl ceri acum este mult prea mare. Îi studie chipul prin ochii îngustaţi. Tutorele tău este unul dintre cei mai bogaţi oameni din întreaga Anglie. Dispui fără îndoială de o zestre generoasă. Cu o frumuseţe ca a ta, sunt sigur că nu vei duce lipsă de peţitori, acum sau în viitor. Deci, de ce naiba ai vrea să te căsătoreşti cu un bărbat cu reputaţia mea?

Ea înghiţi în sec, tulburată, scoţând limba ca să-şi umezească buzele.

– Pentru că vă găsesc... irezistibil?

De data asta, când se auzi un ciocănit la uşa de la intrare, Hayden nici nu clipi. Dar Lottie aproape că sări de pe scaun.

– Stai aici, îi porunci el, aruncându-i o privire de avertizare.

Când se întoarse, ea stătea exact aşa cum o lăsase, privind ţintă la flăcările care pâlpâiau în şemineu. Îi aruncă în poală

scrisoarea pe care tocmai o primise, asigurându-se că sigiliul ducal rupt al tutorelui ei era vizibil. Umerii ei se pleoștiră, scăpând un oftat învins.

–Dacă nu sunteți de acord să vă căsătoriți cu mine, atunci cumnatul meu va fi obligat să-mi răzbune onoarea în duel. Ridică ochii spre el. Nu pot suporta gândul că Sterling își va risca viața pentru un fleac neînsemnat cum e reputația mea.

Hayden se sprijini de colțul biroului.

–Ce te face să fii atât de sigură că tutorele tău nu va câștiga acest duel?

Ea trase scurt aer în piept, dar continuă să-i susțină privirea.

–Aveți o reputație de bun țintaș.

Deși Hayden nici măcar nu clipi, auzi focul de armă asurzitor al celor două pistoale trase într-o sincronizare aproape perfectă, simți mirosul amar al prafului de pușcă, îl văzu pe Phillipe prăbușindu-se în iarbă, o expresie de neîncredere înfricoșată întunecându-i fața copilărească. Dar când vorbi, dădu dovadă de un calm glacial:

–Chiar și un bun țintaș poate rata atunci când se confruntă cu un adversar la fel de experimentat. Cine știe dacă nu sângele meu va fi vărsat de data asta?

El chicoti, dar râsul răgușit era lipsit de orice urmă de umor.

–O, da, dacă ar fi să ne luăm după ziarele de scandal, nu am inimă.

–Dovedește-le că se înșală, îl provocă Lottie, acea bărbie încăpățânată dovedindu-se la fel de tulburătoare cum își imaginase. Căsătorește-te cu mine și cruță-i viața cumnatului meu.

El își înclină capul.

–Deci, nu-ți pasă de viață ta, ci numai de-a lui?

Deși mâinile ei mototoleau în neștire bucata de hârtie, reuși să schițeze un zâmbet autoironic.

–Tocmai l-am auzit pe Sterling vorbind cu sora mea. Se pare că, după seara asta, nu mai pot să mă aștept decât la o paradă de lorzi triviali care vor dori să mă legene pe genunchi.

Hayden ar fi zâmbit la acea imagine dacă nu ar fi stârnit apele sălcii ale propriei conștiințe. Și dacă Devonbrooke avea dreptate? Dacă, prin refuzul de a se căsători cu ea, ar condamna-o la o viață

petrecută ascunsă în umbrele înaltei societăți? Și el știa cât de reci puteau fi acele umbre.

Mai auzise de cazuri când o tânără din lumea bună fusese nevoită să intre în lumea demimondenelor după ce savurase gustul primului scandal. Și nici nu ar fi fost dificil pentru o frumusețe ca Lottie să-și găsească un protector bogat care să o răsfețe și să o prețuiască. Cel puțin până când un chip nou i-ar fi atras privirea și ar fi decis să o paseze următorului bărbat. Și următorului. Și următorului...

Hayden nu deveni conștient că își încleștase pumnii până când nu-și simți unghiile înfigându-i-se în palme.

Ocoli scaunul lui Lottie și se aplecă peste umărul ei, destul de aproape pentru ca respirația lui să stârnească buclele ca puful de peste ureche.

– Și dacă sunt unul dintre acei bărbați de care vorbea cumnatul tău? De unde știi că nu te voi băga în patul meu în seara asta și că mâine-dimineață nu te voi trimite înapoi la familia ta în dizgrație? Ce m-ar împiedica să te fac amanta, și nu soția mea?

Ea întoarse capul, cu delicatețea de coral a buzelor ei aproape de buzele lui.

– Cuvântul tău.

Hayden se uită în ochii ei neclintiți. Trecuse mult timp de când cineva avusese încredere în cuvântul lui. Ca să-și protejeze tutorele prețios, era dispusă să-și sacrifice atât virtutea, cât și mândria. Ar fi permis chiar ca mâinile lui pătate de sânge să-i mânjească trupul tânăr și delicat.

Se îndreptă încet și se întoarse la birou, unde era cufărul mic și elegant, care trebuia să-și găsească drumul înapoi la Cornwall în doar câteva ore. Ar fi trebuit să rămână acolo, se gândi Hayden cu amărăciune, departe de femeile tinere și frumoase și de rudele lor băgăcioase.

De data aceea, când se uită la oaspetele lui, fu cu o expresie rece de apreciere.

– Spune-mi, domnișoară Fairleigh, tutorele dumneavoastră ți-a asigurat o educație de bună calitate?

Deși arătă oarecum surprinsă de întrebare, ea dădu din cap.

– Am petrecut doi ani la Școala de Conduită pentru Tinere Educate a Doamnei Lyttelton. În acest timp, am memorat mai multe scrisori din cartea *Cum să îți îmbunătățești mintea* a doamnei Chapone, cum ar fi „Politețe și realizări" și „Cum să îți stăpânești mima și sentimentele". Ea ridică din umeri scuzându-se. Trebuie să mărturisesc că nu mi-am însușit în totalitate „Cum să îți stăpânești temperamentul".

– Nici eu, murmură el.

Ea enumeră calitățile feminine atât de apreciate în astfel de instituții:

Pot să pictez un pastel, să schițez un portret pe care să îl poți recunoaște, să brodez. Fața ei se lumină. O, și am excelat întotdeauna la pian.

Fără muzică, spuse el, clătinând din cap. Nu-mi folosește la nimic.

Rămase și mai surprinsă.

– Ei bine... vorbesc fluent franceza, pot să fac o cusătură dreaptă, să dansez menuet, vals și...

Poți declina un substantiv în latină?

Ea se holbă la el. Nu considerase niciodată acel lucru drept o calificare necesară pentru o soție.

Poftim?

– Poți declina un substantiv în latină? repetă el cu o urmă de nerăbdare.

Rotind cu putere globul din piele de pe birou, întrebă:

Poți să arăți unde e Marrakech pe glob? Poți să-mi spui în ce an au cucerit ostrogoții Roma? Ai și alte cunoștințe utile în afară de cele care implică tivirea batistelor sau călcarea picioarelor suferinde ale profesorului de dans?

În acel moment maxilarul i se încordă într-un efort uriaș de a nu și pierde cumpătul.

Prima, a doua, a treia, a patra sau a cincea declinare? Fără să aștepte răspunsul lui, răbufni: Marrakech este capitala zonei de sud a Marocului, situat în colțul nord-vestic al Africii. Și ostrogoții nu au cucerit niciodată Roma, vizigoții au făcut-o. În 409 d.Hr., dacă nu mă înșel.

Hayden se stăpâni cât putu să nu bombăne în faţa propriei nebunii. Dacă s-ar fi dovedit doar o tânără prostuţă cu capul plin de nimicuri inutile, ar fi putut s-o lase baltă fără să regrete măcar o clipă.

Când o prinse de mână şi o ridică în picioare, scrisoarea de provocare a tutorelui ei căzu nebăgată în seamă pe covor. Se îndreptă spre uşa biroului, cu Lottie poticnindu-se în spatele lui, făcând trei paşi cât pentru unul de-al lui.

– Unde mă duceţi? întrebă ea cu respiraţia tăiată. Aveţi de gând să mă compromiteţi?

Se opri brusc în uşă, făcu cale întoarsă şi o târî înapoi în birou. Îi recuperă pălăria şi i-o îndesă pe cap. Pana se pleoşti pe nasul ei obraznic, făcând-o să strănute.

– Nu, domnişoară Fairleigh, spuse el printre dinţii încleştaţi. Mă voi căsători cu tine, naiba să mă ia.

În timp ce caleaşca elegantă a marchizului străbătea bulevardele pustii din West End, ferestrele cu obloane ale caselor şi conacelor o priveau pe Lottie ca nişte ochi somnoroşi. Primele raze purpurii ale răsăritului încă nu apăruseră pe cer. Chiar şi cei mai harnici servitori erau încă în pat la ora aceea. Acela era şi motivul pentru care stomacul lui Lottie se strânse când dădură colţul şi văzură conacul Devonbrooke luminat. Aruncă pe furiş o privire către Hayden, dar pe chipul lui nu se putea citi nimic.

Uşa de la intrarea vilei era întredeschisă. Lottie şi Hayden se strecurară înăuntru. Servitorii se agitau înainte şi-napoi pe hol într-o panică oarbă, aşa că nimeni nu păru să le observe venirea.

Sterling se apropie cu paşi mari din salon, cu faţa descompusă de oboseală.

– Cum adică a dispărut? strigă el. Cum se poate să fi dispărut? Am trimis-o la culcare acum câteva ore.

Cookie alerga după el, părând cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

– Patul ei este gol, Înălţimea Voastră. Şi se pare că n-a dormit deloc în el.

Laura mergea în spatele lor.

–Crezi că a fugit? Poate că i-a fost frică că o vom obliga să se căsătorească cu acel monstru.

Sub mâna ei, Lottie simți brațul lui Hayden încordându-se. Înainte de a putea spune ceva inteligent, Addison veni mărșăluind din bibliotecă, cu o cutie din mahon lustruit pe palmele întinse.

Majordomul se opri în fața lui Sterling cu un clinchet de tocuri, pe fața lui citindu-se importanța misiunii sale.

–Pistoalele Înălțimii Voastre, proaspăt unse și încărcate.

–Poate că ar trebui să plecăm, șopti Lottie, încercând să-l tragă pe Hayden înapoi spre ușă. Poate că nu este cel mai bun moment ca să le împărtășim veștile noastre pline de bucurie.

–Dimpotrivă, șopti Hayden înapoi. Tutorele tău pare a avea mare nevoie de o veste bună. Înainte ca Lottie să poată protesta, el o prinse de mână și o luă înainte, trăgând-o după el.

Avertizat de icnetul lui Cookie, Sterling se întoarse.

–Tu! exclamă el. Ce naiba cauți aici? Nu ai făcut destul rău acestei familii pentru o singură noapte? Când dădu cu ochii de Lottie, Sterling adăugă încet: Nu. Se pare că nu.

–Dacă mi-ai da cinci minute să-ți explic... începu Lottie.

–Mă interesează doar răspunsul la o singură întrebare, spuse Sterling. Ți-ai petrecut noaptea în patul lui?

Conștientă de degetele calde care i le strângeau pe ale ei, Lottie simți o culoare ciudată în obraji.

–Ai grijă, spuse Hayden, făcând un pas înainte. Nu te voi lăsa să pui la îndoială onoarea tinerei domnișoare.

–Nu onoarea ei este cea care mă îngrijorează! strigă Sterling. Ci lipsa ta de onoare. Dar nu este nevoie să discutăm asta aici. Asta se va clarifica în zori, prin duel.

–Am venit să te informez că nu va fi nevoie de un duel, spuse Hayden.

Sterling îl privi lung de sus, înainte de a-i spune cu răceală:

–Nu, nu cred că va fi.

Când deschise capacul cutiei din mâinile lui Addison, Cookie țipă, iar Laura se repezi la brațul lui. Sterling scăpă cu ușurință

din strânsoarea soţiei lui, scoase unul din pistoalele încărcate şi îl îndreptă spre inima marchizului.

Deşi Hayden nici măcar nu tresări, Lottie se aruncă în faţa lui ca şi cum trupul ei delicat i-ar fi putut proteja de un glonţ.

– Pune arma deoparte, Sterling! Intenţiile lui faţă de mine sunt onorabile. A venit aici să-mi ceară mâna.

Deşi Sterling coborî încet pistolul, privirea lui îngustată nu se dezlipi de pe chipul marchizului.

– Este adevărat?

– Da, este, răspunse Hayden.

– Şi cum se face că te-ai răzgândit? Când am vorbit cu tine acum doar câteva ore, ai jurat că n-o să-ţi iei niciodată altă mireasă.

Hayden îşi puse mâinile pe umerii lui Lottie, căldura lor posesivă făcând-o să tremure.

– Sunt sigur că nu trebuie să-ţi spun cât de convingătoare poate fi cumnata ta.

Privirea lui Sterling se mută spre Lottie.

– Şi tu ce spui? Presupun că acum vei încerca să mă convingi că te-ai îndrăgostit nebuneşte de el.

Cumva, Lottie fu recunoscătoare că Hayden nu-i putea vedea faţa când îl privi pe tutorele ei în ochi şi spuse:

– Multe căsnicii îndelungate şi solide au fost construite pe fundaţii mult mai stabile decât iubirea.

Umerii lui Sterling se lăsară în jos în semn de înfrângere când îşi dădu seama că îi auzise propriile cuvinte condamnabile. Îi înmână pistolul lui Addison, care părea ameţit, şi pufni:

– Vino cu mine, Oakleigh. Vom discuta în salon.

Când uşa se trânti în spatele celor doi, Lottie o văzu pe Laura privind-o printr-o pânză de lacrimi neajutorate.

– O, Lottie, ce-ai mai făcut acum?

Lottie se apropie, forţându-se să schiţeze un zâmbet tremurat.

– Se pare că am pus mâna pe un marchiz.

Capitolul 5

Dar el refuză să se înduplece. Voi fi mireasa lui sau a nici unui alt bărbat!

–Marchizul de Oakleigh, anunță majordomul când apăru în pragul ușii.

Deși bătrânul zbârcit reușise să-și păstreze o expresie extrem de impasibilă, sprâncenele stufoase și albe păreau a fi pe punctul de a-și lua zborul.

Ned Townsend aproape se înecă cu fumul de trabuc când Hayden St. Clair intră cu pași mari în camera de fumat din casa lui din Kensington. Deși Ned se întinse instinctiv peste pamfletele și ziarele împrăștiate pe masa de scris, nu mai putu decât să se aplece peste ele și să spere că umbra lui va acoperi cele mai condamnabile titluri din ziare.

–Așadar, până la urmă te-ai decis să-mi faci o vizită, spuse Ned, schițând cel mai amabil zâmbet de care era capabil. Poate că maniere le tale nu sunt atât de perimate pe cât mă temeam. Cărui fapt datorez onoarea acestei vizite? Am crezut că trebuia să pleci spre Cornwall în această dimineață și iată că este trecut bine de amiază.

Aș fi plecat deja, dacă nu te-ai fi amestecat tu, răspunse Hayden, scrutându-l glacial cu ochii verzi și reci.

Ned nu se putu abține să nu se întrebe dacă aceea fusese ultima privire pe care o văzuse Phillipe pe câmpul acoperit de iarbă din Wimbledon Common în urmă cu aproape cinci ani.

Aspectul lui Hayden contrasta puternic cu părul tuns scurt al lui Ned, eșarfa scrobită și nasturii de alamă lustruiți. Cizmele lui Hayden erau tocite și demodate de cel puțin trei ani, eșarfa înnodată neglijent și ușor strâmbă. Haina îi atârna larg pe corpul înalt și subțire, care arăta de parcă sărise peste mai multe mese în ultima vreme. Așa cum îi era obiceiul, ducea în mână jobenul în loc să l poarte pe cap, ceea ce îi lăsase părul răvășit în bătaia vântului. În ciuda originii sale nobile, avusese întotdeauna ceva sălbatic

în el, o calitate vag necivilizată pe care cele mai multe femei, atât doamne cât și femei ușoare, păreau s-o găsească irezistibilă. Când erau forțate să aleagă între Ned, Hayden și Phillipe, îl alegeau în mod invariabil pe Hayden.

La fel cum făcuse și Justine.

Ned trase adânc din trabuc, afișând un aer de inocență uluită.

– Nu am habar despre ce vorbești.

– Ei, haide. Doar nu ești singurul suflet din Londra care nu a auzit despre dezastrul de aseară. Privirea lui Hayden căzu pe ziarele împrăștiate. Își încordă maxilarul. Nu, văd că nu ești.

Înainte ca Ned să poată protesta, Hayden îi smuci de sub cot numărul din acea dimineață din *The Times*. Îl ținu în lumina soarelui de după-amiază ce pătrundea prin ferestrele boltite și citi titlul îngroșat cu o plăcere dramatică. „M.U. revendică o altă victimă în numele pasiunii ucigașe". Când Ned se afundă în scaun, recunoscându-se înfrânt, Hayden mai adună încă două ziare. „M.U. dă sărutul de moarte reputației unei tinere inocente." O, și să nu uităm de stâlpul jurnalismului responsabil, *St. James Chronicle*: „Debutantă cedează îmbrățișării irezistibile a Lordului Morții".

– Lordul Morții, repetă Ned gânditor. Trebuie să recunoști că sună mai poetic decât „Marchizul Ucigaș".

Hayden trânti ziarele înapoi pe masă.

– Sper că ești mulțumit. Aceste prostii au vândut probabil mai multe exemplare decât ultima parte din memoriile lui Harriette Wilson.

Ned se aplecă și scutură scrumul într-un vas de cupru modelat în forma unui picior de elefant.

– Un incident regretabil, sunt sigur. Dar tot nu reușesc să-mi dau seama cu ce sunt eu de vină.

– Pentru că nu s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi fost tu. Când fata asta a venit să dea târcoale casei mele, am confundat-o cu o femeie trimisă de doamna McGowan. Femeia pe care *tu* ai tocmit-o.

Ned rămase cu gura deschisă, lăsând trabucul să-i atârne moale pe buza de jos. Îl prinse înainte să cadă și se prăbuși în scaun, incapabil să-și stăpânească un hohot de râs copios.

– O, asta e mult prea amuzant! Biata copilă. Te rog, spune-mi că nu ai...

– Bineînțeles că nu, mormăi Hayden.

Dar chiar în timp ce își proclama nevinovăția, părea să aibă o oarecare dificultate în a-l privi în ochi pe Ned, o observație pe care acesta din urmă o găsi deosebit de fascinantă.

–Nu sar pe toate femelle care vin să-mi bată la ușă. Sau la fereastră, dacă e să fim exacți.

–Poate că dacă ai face-o te-ai simți în curând mai bine. Ned îndreptă un deget către *The Times*. Deci, cine e fata asta? Ziarele au scăpat câteva detalii amăgitoare pe care unii le pot recunoaște, dar nu au fost suficient de îndrăzneți cât să îi scrie direct numele.

Hayden se afundă într-un fotoliu tapițat cu satin și își sprijini o gleznă peste genunchiul celuilalt picior.

–Carlotta Anne Fairleigh, spuse el, pronunțându-i numele ca și cum și-ar fi anunțat pieirea.

Deși Ned fusese pe punctul de a-și stăpâni râsul, în ochi i se iviră lacrimile unui nou hohot.

–Micuța Lottie Fairleigh? Însăși Drăcoaica din Hertfordshire?

Privirea lui Hayden deveni și mai bănuitoare.

–Ai auzit de ea?

–Desigur că am auzit de ea. Ar fi foarte greu să găsești pe cineva în Londra care să nu fi auzit de ea.

–Nu înțeleg. Cum poate fi atât de renumită, dacă nici nu și-a făcut debutul în societate?

–Și de ce crezi că s-a întâmplat asta? îl întrebă Ned, incapabil să își înăbușe râjnetul larg ce i se întinse pe față.

–Mi-a spus că acum două sezoane familia ei era în străinătate și că primăvara trecută a suferit de un pojar urât.

Ned pufni.

–Poate de o rușine urâtă. Cred că tutorele ei se aștepta ca bârfele despre ultima ei tentativă de a-și face debutul să se domolească. Știind că acum dispunea de toată atenția lui Hayden, Ned se aplecă în față. Devonbrooke a adus-o în oraș în sezonul când ea avea șaptesprezece ani, pe deplin hotărât să-i facă intrarea în societate. Înaintea balului pe care-l găzduia în onoarea ei, așa cum este obiceiul, a fost prezentată la curte.

Fu rândul lui Hayden să pufnească. Amândoi știau că regele George, fostul și obscenul prinț de Wales, transformase acea

nobilă tradiție într-o oportunitate de a le face ochi dulci tinerelor frumuseți aflate la prima tresărire a feminității lor.

Ned continuă.

–Deci, imaginează-ți-o dacă poți pe încântătoarea Lottie așteptând într-o ceată de tinere de o frumusețe amețitoare să fie prezentată regelui. Când în sfârșit a fost chemată, și-a făcut drum spre monarhul nostru galant, cu pieptul alb strălucind de la mulțimea de diamante, cu penele de struț ce îi împodobeau părul legânându-se la fiecare pas grațios. Dar când și-a ridicat crinolina să facă o plecăciune, s-a aplecat prea tare și acele pene elegante i-au gâdilat nasul bietului George. Și a început să strănute până i-a sărit și ultimul nasture de la vestă. Ned ridică din umeri. Desigur că asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost atât de strâmtă pe el încât semăna cu un cârnat de porc răscopt.

–Biata fată cu greu poate fi acuzată pentru lăcomia regelui, sublinie Hayden.

–Un sentiment pe care umparțialul George îl împărtășea, se pare, din moment ce, spre ușurarea tuturor, în special a tinerei domnișoare, a izbucnit pur și simplu în râs. În timp ce garda regală stătea în patru labe ca să-i recupereze nasturii, George a reperat și el o licărire de aur deosebit de tentantă. Din păcate, era îngropată adânc în locașurile sfinte și de nepătruns ale corsajului domnișoarei Fairleigh.

–O, la naiba, murmură Hayden, sprijinindu-și cotul pe brațul scaunului și acoperindu-și ochii cu mâna, ca și cum ar fi vrut să evite ce urma să vină.

–Ei bine, când îndrăzneața domnișoară Fairleigh i-a simțit mâna mică și îndesată scotocind printre sânii ei nubili și tineri, și-a apărat virtutea așa cum numai o doamnă adevărată ar fi făcut-o.

Hayden trase cu ochiul la Ned printre degete.

–Te rog, spune-mi că nu l-a pocnit.

–Bineînțeles că nu, rânji Ned. L-a mușcat.

Hayden își coborî încet mâna.

–L-a mușcat pe rege?

–Destul de brutal, mi s-a spus. A fost nevoie de trei gărzi ca să-i scoată dinții mici ca perlele din brațul regal.

În ciuda privirii sale încruntate, în ochii lui Hayden se vedea și o scânteie inconfundabilă de amuzament.

– Sunt surprins că nu a fost închisă în Turn.

– Dacă n-ar fi fost intervenția înflăcărată a tutorelui ei, poate că acolo ar fi și ajuns. De asta Devonbrooke a așteptat până când sănătatea șubredă a lui George l-a făcut să se izoleze la Windsor, înainte de a-i organiza într-adevăr debutul. Din câte am auzit, fata a fost întotdeauna un copil sălbatic și poznaș și cu păreri puternice despre femeile intelectuale. Ned își flutură trabucul. Dar dacă n-ai compromis-o, atunci nu văd de ce toate astea ar trebui să conteze pentru tine.

– Din păcate, tutorele ei nu-ți împărtășește opiniile progresiste, răspunse Hayden. Chiar acum încearcă să obțină o dispensă specială de la arhiepiscop.

– Ah, spuse Ned, dezmeticindu-se brusc. Am auzit că Devonbrooke are ceva experiență în domeniul ăsta. Deși au trecut aproape zece ani, în unele cercuri încă se mai șoptește despre scandalul delicios provocat de nunta grăbită a ducelui. Deci, să înțeleg că trebuie să te felicit?

– Mai degrabă să-mi oferi condoleanțe, din moment ce sunt pe cale să mă leg împotriva voinței mele de o mireasă care e doar un copil.

Ned chicoti.

De-abia ai treizeci și unu de ani, Hayden. Încă nu ai ajuns la bătrânețe. Mă gândesc că încă ești suficient de viril ca s-o satisfaci.

Hayden îi aruncă o privire întunecată.

– Nu virilitatea mea mă îngrijorează. Ci răbdarea mea. Ultima mea mireasă mi-a irosit modesta răbdare cu care am fost binecuvântat.

Dar tu însuți erai doar un băiat când te-ai căsătorit cu Justine.

Și ai îngropat-o.

Cuvintele nerostite plutiră în aer până când Ned se întinse și își stinse trabucul.

Deci, cărui fapt datorez onoarea acestei vizite? La urma urmei vrei să mă provoci la duel? Să trimit după un secund?

Hayden se ridică, răsucindu-şi pălăria în mâini. Deşi părea pe cale să se înece în propriile cuvinte, reuşi totuşi să le rostească.

–Nunta va avea loc mâine, la ora zece dimineaţa, la conacul Devonbrooke. Mă gândeam că poate... Ei bine, am venit să-ţi propun să-mi fii cavaler de onoare.

Ned se rezemă în scaun, emoţionat fără să vrea.

–Aş fi onorat!

–Să nu fii, replică Hayden, o scânteie din vechiul său comportament pus pe şotil luminându-i ochii. Nu am avut de ales. Eşti singurul prieten pe care îl mai am.

Când se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari spre uşă, Ned nu se putu stăpâni să nu arunce şi el o glumă asemănătoare:

–Nu dispera, Hayden. Este doar până când moartea vă va despărţi.

Hayden se opri în uşă, dar nu se întoarse. Când în cele din urmă plecă şi trecu pe lângă majordomul care se holba cu gura căscată la uşa de la intrare a casei, în urechi încă îi răsuna râsul lui Ned.

–Lordul Morţii, repetă Lottie gânditoare, ascunsă aproape în întregime în spatele unui exemplar din *St. James Chronicle*. Hmmm, sună destul de interesant, nu-i aşa? Poate că ar trebui să-mi intitulez primul roman *Mireasă pentru Lordul Morţii*. Se uită la Harriet pe deasupra ziarului. Sau poate că *Mireasa Lordului Morţii* sună mai senzaţional?

Harriet se cutremură.

–Nu văd cum poţi fi atât de dezinvoltă când vine vorba de aşa ceva. Mai ales că tu vei *fi* mireasa.

Erau amândouă înghesuite în patul lui Lottie, aproape îngropate sub o avalanşă de ziare. Se părea că Sterling revenise asupra regulii lui care interzicea răsfăţul, căci lui Lottie îi fusese permis să lenevească în pat până după-amiază. De când se trezise, îi fuseseră îndeplinite toate dorinţele şi capriciile cu o viteză şi o eficienţă uimitoare. Câţiva servitori i-o aduseseră pe Harriet în pat în timp ce un grup de servitoare se îngrămădiseră în jurul ei să-i aşeze glezna bandajată pe o pernă. Cookie le răsfăţase cu toate dulciurile preferate ale lui Lottie, inclusiv prăjiturile franţuzeşti nemaipomenite în formă de inimă înmuiate în rom

și miere. Chiar și George vârâse capul pe ușă și se oferise să joace o partidă de whist dacă ele s-ar fi plictisit cumva de studiat revistele și ziarele de scandal care continuau să sosească cu o regularitate uimitoare, chiar înainte ca cerneala de pe ele să se fi uscat. Poate că Lottie s-ar fi bucurat de toată acea atenție dacă nu ar fi auzit țâțâitul arțăgos al lui Cookie și privirile piezișe pline de milă ale celorlalți servitori.

Ai fi putut crede că fusese lovită de o boală incurabilă, nu că se logodise cu un marchiz bogat. Începea să înțeleagă cum se simțea un condamnat la moarte când i se oferea un banchet bogat chiar înainte de marșul spre spânzurătoare.

De aceea decise să înfrunte cu curaj toată situația. Refuză să-și plângă de milă când toți ceilalți o făceau atât de bine pentru ea. Poate că îl făcuse de rușine pe Sterling la debutul ei, dar nu avea nici o intenție să-l facă de rușine și la nunta ei. Dacă trebuia să meargă la spânzurătoare, atunci avea s-o facă ținând capul sus. Din fericire, Harriet era prea prinsă în melodrama situației ca să își dea seama cât de fragilă era buna dispoziție a lui Lottie.

Lottie dădu deoparte ziarul *Chronicle* și apucă ultima prăjitură franțuzească de pe tava așezată pe genunchii lui Harriet.

–Trebuie să mărturisesc că e mai degrabă tulburător să citesc despre mine în rolul eroinei tragice din propria poveste. Linse o picătură de miere de pe buza de sus. Poate că ar trebui pur și simplu să-mi consider nunta iminentă o documentare pentru primul meu roman. O șansă de a mă afunda în umbrele din inima marchizului și de a rezolva misterul morții primei lui soții.

–Foarte bine, declară Harriet încruntată, dar cine va rezolva misterul decesului celei de-a doua soții?

Aruncându-i prietenei ei o privire dojenitoare, Lottie apucă ediția de după-amiază a ziarului *The Whisperer*.

–O, asta-i bună! Articolul descrie dragostea noastră disperată, secretă și îl descrie pe Sterling drept un ticălos fără inimă care caută să ne despartă.

–Ce romantic! exclamă Harriet, ducându-și o mână la inimă.

–Ce ridicol! Lottie închise jurnalul, ignorând un fior curios de melancolie. Pot să te asigur că marchizul nu nutrește nici un fel de sentiment de dragoste față de mine, secretă sau nu. Deși

trebuie să recunosc că Sterling arăta destul de ticălos noaptea trecută, când a început să-şi fluture pistolul.

Zări o descriere chiar sinistră a scandalului din urmă cu o noapte într-una dintre acele foi volante ieftine distribuite pe docuri.

– Dumnezeule! exclamă ea, cu o senzaţie de căldură ce-i urca spre gât. Dacă ar fi să te iei după acest editor, ai crede că am fost prinşi *in flagrante delicto*.

– Mirosind delicios? întrebă Harriet, latina nefiind una dintre materiile sale preferate, chiar înainte de geografie şi după conduita unei doamne.

Oftând, Lottie îşi făcu mâna pâlnie la urechea prietenei ei şi îi explică fraza.

– O! gemu Harriet, roşind până în vârful urechilor. Cu siguranţă nu te aştepţi să faci ceva atât de groaznic. Cu *el*.

Înainte ca Lottie să poată dezvolta, se auzi o bătaie blândă la uşă. Se sprijini cu spatele de mormanul de perne, sperând că veneau mai multe prăjituri franţuzeşti. Dar erau sora ei Laura şi mătuşa Diana cu o pereche de servitori pe urmele lor. Ochii Laurei erau roşii de plâns, în timp ce ai Dianei erau umbriţi de cearcăne.

Deşi verişoara lui Sterling nu era cu adevărat mătuşa lui Lottie, afecţiunea ei blândă şi înţelepciunea o făcuseră potrivită pentru acel titlu. În ciuda severităţii elegante a rochiei ei verzi şi a cocului bine răsucit, sărutul Dianei pe fruntea lui Lottie fu tandru ca al unei mame.

– Bine te-am găsit, copilă. Dacă draga ta domnişoară Dimwinkle ne va scuza, eu şi sora ta trebuie să avem o mică discuţie cu tine.

– Nu poate să rămână şi Harriet? întrebă Lottie, începând să-şi dea seama cât de pierdută va fi în curând fără prietena ei devotată.

La insistenţa lui Hayden, trebuiau să plece spre casa lui din Cornwall imediat după nunta de a doua zi dimineaţă.

– Am prefera să nu rămână, răspunse Laura, schimbând o privire cu Diana.

Lottie aşteptă într-o tăcere curioasă ca Harriet cea nemulţumită să fie escortată de servitori. După ce închise cu grijă uşa în urma lor, Laura se aşeză pe o parte a patului şi Diana pe cealaltă parte.

Diana se întinse și îi strânse mâna. Respiră adânc ca să prindă curaj, apoi spuse:

– Eu și sora ta credem că am da dovadă de neglijență dacă nu te-am pregăti pentru zilele...

– Și nopțile, adăugă Laura, roșind puternic.

– Și nopțile, fu de acord Diana, care vor veni.

Privirea neliniștită a lui Lottie se plimbă între cele două. Poate că nu era prea târziu să se ascundă sub perne și să lase impresia că doarme.

Diana îi strângea degetele atât de tare, încât una dintre încheieturile lui Lottie trosni.

– După cum sunt sigură că știi, datoria cea mai prețioasă a unei femei este cea față de soțul ei.

– Și datoria asta este cu atât mai prețuită într-o ocazie fericită – noaptea nunții ei, spuse Laura, buza de jos începând să-i tremure.

Diana îi aruncă o privire de avertizare.

– Căci atunci vine momentul mult așteptat, când *afecțiunea* unui bărbat și a unei femei – se bâlbâi când pronunță acel cuvânt, calmul impecabil începând s-o părăsească – este în sfârșit liberă să se manifeste fizic.

– Și, astfel, va începe o inițiere blândă într-o viață de devotament și fe... fe... fericire.

Ultimul cuvânt nu fu decât un geamăt, iar Laura se prăbuși pe umărul lui Lottie și izbucni în lacrimi.

– O, pentru numele lui Dumnezeu, Laura, nu te mai purta prosteștel Diana își tamponă ochii înlăcrimați cu batista. O vei speria de moarte pe biata copilă.

– Gata, nu mai plânge, murmură Lottie, strângând mâna mătușii ei și mângâind părul șaten și mătăsos al surorii ei. Nu am nevoie de o prelegere asupra rigorilor iubirii pământești. Am crescut totuși într-o fermă de oi.

Lottie știa că sora și mătușa ei se gândeau probabil cât de diferite erau situațiile lor. Fuseseră amândouă binecuvântate cu soți care le adorau, un lux pe care ea nu avea să l cunoască vreodată. În schimb, ea trebuia să meargă de bună voie în patul unui străin, un om care nu-i purta nici o afecțiune de lungă durată, un om care fusese forțat într-o căsătorie pe care nu o dorise, cu o femeie pe

care nu o cunoştea, un bărbat ale cărui pasiuni sălbatice puteau foarte bine să fie mai puternice decât sensibilitatea lui. Gândul la Hayden St. Clair deasupra ei, înăuntrul ei, stârni în ea o emoţie întunecată, un sentiment care o speria chiar mai mult decât o făcuse el.

Diana îşi îndepărtă ultimele lacrimi, hotărârea ascuţindu-i trăsăturile.

–Sunt lucruri pe care nu le poţi învăţa într-o fermă de oi, draga mea. Lucruri care îl pot îmblânzi până şi pe cel mai aspru şi mai dificil bărbat.

Lottie se aplecă spre mătuşa ei, acordându-i brusc femeii atenţia ei completă. Laura îşi întoarse capul scandalizată, lacrimile secându-i în mijlocul unui suspin.

–Diana, sper că nu ai de gând...

– Cu siguranţă că am de gând. Dacă Lottie va mărşălui în tabăra acestui inamic pentru a lupta, atunci nu va merge neînarmată. Şi noi două ştim foarte bine ce arme să-i dăm.

După tristeţea ce plutea în conacul Devonbrooke în dimineaţa următoare s-ar fi putut crede că ocupanţii săi se adunaseră să asiste la o înmormântare, nu la o nuntă. Laura şi Diana se îngrămădiseră una în cealaltă, cu batistele pregătite, în timp ce Thane şi George stăteau unul lângă altul, cu ţinuta aproape la fel de rigidă precum chipurile lor.

În loc să poarte negru, aşa cum sugerase unul dintre ziarele de scandal, mireasa purta roz. Nu avusese timp să meargă la croitoreasă, aşa că Laura şi Diana o ajutaseră pe Lottie să aleagă o rochie de satin trandafirie cu o fustă de dantelă de culoarea fildeşului, din garderoba ei extinsă. Ca să-şi ascundă tremurul mâinilor, Lottie ţinea strâns un buchet de zambile violete pe care Cookie le culesese în grabă din grădina din curtea casei. Lacrimile lui Cookie încă mai străluceau ca roua de pe petalele catifelate.

Lottie aproape că strivi florile când Hayden St. Clair apăru în uşă boltită. Era însoţit de un domn înalt, subţire, al cărui păr blond tuns scurt avea o nuanţă mai mult argintie decât aurie.

Când toţi se aşezară la locurile lor în faţa şemineului din marmură ce trebuia să servească drept altar, străinul o măsură cu îndrăzneală din cap până în picioare, apoi îi făcu cu ochiul.

Prinsă cu garda jos de farmecul neastâmpărat al gestului, Lottie aproape că îi făcu și ea cu ochiul, dar își aduse aminte la timp să se încrunte la el. Cu siguranță nu ar fi ajutat-o ca mirele să creadă că flirta chiar sub nasul lui. Poate că nici nu va ajunge în Cornwall în viață. Își putea vedea deja familia plângând peste scrisoarea mâzgălită în grabă, care îi informa despre moartea ei tragică după ce trena rochiei se agățase în spițele roților trăsurii.

O vioară singuratică suspina o melodie, semn că era rândul lui Lottie să-și ia de braț tutorele și să-i permită să o conducă lângă mireleei. Trase adânc aer în piept. Dacă acela era într-adevăr marșul ei spre spânzurătoare, atunci venise timpul să-și înfrunte călăul.

Îmbrăcat complet în negru, cu excepția albului strălucitor al plastronului, al manșetelor, și al gulerului și eșarfei, Hayden St. Clair părea încă și mai mare și mai impunător decât și-l amintea ea. Era mișcată de faptul că făcuse efortul, chiar dacă zadarnic, de a-și aranja părul rebel. Fără barba care-i umbrea gropițele din obraji și curba maxilarului, părea mai aproape de vârsta lui George decât de-a lui Sterling.

Când Lottie se apropie de el, o mie de mici detalii, până atunci neobservate, îi amintiră că el era un străin pentru ea: gropița aproape imperceptibilă din bărbie, cicatricea albă subțire aflată chiar sub urechea stângă, umbra abia vizibilă de deasupra buzei de sus pe care nici măcar cel mai ascuțit brici nu o putea șterge.

Când își luă locul lângă el, aproape că își dori ca mătușa și sora ei să nu-i fi dat sfaturi. Deși curiozitatea ei insațiabilă o determinase să le asculte fiecare cuvânt, cu greu își putea imagina că ar putea face lucrurile șocante descrise de ele împreună cu acest bărbat.

Sau acestul bărbat.

Își coborî privirea, sperând ca el să-i pună îmbujorarea pe seama modestiei ei de fecioară.

Când preotul îi spuse lui Sterling să-i încredințeze mâna mirelui ei, Lottie trebui să-și smulgă mâna mică din strânsoarea lui posesivă.

Zâmbetul agreabil înghețat pe chipul lui Sterling nu se șterse nici o clipă, nici măcar când se trase aproape de Oakleigh și mârâi cu o voce ce putea fi auzită doar de ei trei:

– Dacă îi frângi inima, îți frâng și eu gâtul.

Când Lottie şi Hayden îngenunchează în faţa episcopului, mâna mirelui ei era caldă şi uscată, iar vocea lui profundă şi hotărâtă când jură să se lepede de toţi ceilalţi, dedicându-i-se cu trup şi suflet atât timp cât vor trăi. Când Lottie repetă cuvintele lirice, nu se putu abţine să nu se întrebe dacă el se gândea la o altă femeie care îi făcuse aceeaşi promisiune, pentru ca apoi să şi-o încalce şi să trădeze atât jurământul, cât şi pe el.

Restul ritualului trecu ca printr-o ceaţă. Înainte ca Lottie să-şi dea seama, episcopul închise cartea de rugăciuni şi le spuse să se ridice. Cu ochii clipind în spatele ochelarilor cu ramă de oţel, îi dădu proaspătului soţ permisiunea de a-şi pecetlui jurămintele cu un sărut.

Prefăcându-se că îi oferea lui Hayden obrazul, Lottie şopti:

–Îmi pare rău că te-am băgat într-o astfel de încurcătură groaznică.

–Sunt doar recunoscător că mi-ai găsit atenţiile mai tolerabile decât pe cele ale regelui, murmură el, respiraţia lui încălzindu-i pielea sensibilă a urechii. Măcar nu m-ai muşcat.

Lottie se trase înapoi şi îl privi cu gura căscată, atât de şocată încât uită să şoptească.

–Cine naiba ţi-a spus...

Înainte ca ea să-şi termine propoziţia, buzele soţului ei se lipiră de ale ei, amuţind-o cu un sărut.

Capitolul 6

Cum aş putea îndrăzni să sper la vreo urmă de tandreţe de la astfel de mâini nemiloase?

Când Hayden ieşi de la tensionatul mic dejun de nuntă organizat de noii săi cumnaţi, descoperi că trăsura îl era atât de îndesată cu cufere, cutii, valize şi genţi, încât era aproape de nerecunoscut. O armată de lachei arţăgoşi mişunau pe lângă ea, legând frânghii nesfârşit de lungi şi scormonind după fiecare unghier omis sau colţ în care ar mai fi putut încăpea un alt pachet sau altă cutie.

– Dumnezeule, omule, spuse Ned, uitându-se la barele îndoite. Cu siguranță că mireasa ta nu știe să călătorească cu bagaje puține.

– Tutorele ei a trimis deja două trăsuri cu bagaje înaintea noastră. Hayden dădu din cap neîncrezător. Dacă nu mi-aș fi trimis servitorii cu ele într-o altă trăsură, ar fi trebuit să tocmesc o echipă de cai în plus, doar ca să ne scoată din Londra.

– Asta nu-i...? arătă Ned către drăcia legată cu susul în jos chiar în vârful muntelui de bagaje.

Hayden mijii ochii la ceea ce păreau a fi roțile din lemn ale unui velociped – invenția de ultimă oră a unui baron german, construită ca să se plimbe pe aleile grădinilor regale.

– Da, cred că este.

Lottie ieși din casă chiar în acel moment, clătinându-se sub greutatea unui coș împletit de trei ori mai mare decât ea. Hayden se repezi să o ajute, dar ea îndepărtă repede coșul de el.

– Nu-i nevoie să te deranjezi. Mă descurc destul de bine, mulțumesc, insistă ea, gâfâind până ajunse la trăsură.

Îl privise cu bănuială de când îi menționase de întâlnirea ei pluriionistă cu regele.

Un lacheu vigilent deschise ușa trăsurii, permițându-i să își lase povara pe unul din locuri. Hayden privi peste umărul ei, fascinat de „mârâitul" misterios ce părea să vină din coș.

Deși chiar nu vedea unde ar fi putut găsi un alt centimetru de spațiu liber, sugeră:

– Poate că ar trebui să-l lege lacheii deasupra.

Coșul mârâi, se clătină și săltă ușor în semn de protest.

Lottie se dădu înapoi și îi trânti ușa trăsurii în nas.

– Nu va fi necesar. E prânzul meu.

Hayden își arcui o sprânceană, dar considera că a-și numi noua soție o mâncinoasă nerușinată nu ar fi fost un început de bun augur pentru căsătoria lor.

Se schimbase într-o rochie de călătorie albastră împodobită cu un guler de dantelă albă rigid și o pelerină scurtă de blană. Cocul de bucle dispăruse, înlocuit cu un nor ordonat de cârlionți și o pălărie cu boruri largi din paie împodobită cu crep, panglici și flori mici din mătase. El presupuse că alesese stilul acela sofisticat ca s-o facă să pară mai respectabilă, dar nu reușise decât să

dea impresia unei fetiţe care se joacă de-a-mbrăcatul cu hainele mamei ei. Cu siguranţă nu părea destul de mare pentru a fi soţia nici unui bărbat.

Cu atât mai puţin a lui.

– Stai, Lottie! L-ai uitat pe Domnul Wiggles!

Hayden se dădu la o parte când domnişoara Dimwinkle ieşi şchiopătând din casă, cu o pisică neagră şi agitată în braţe.

Lottie luă animalul, aşezând mica fiară cu blană peste braţ ca pe un manşon viu.

– Nu te superi dacă îmi aduc pisica, nu-i aşa? îl întrebă ea, o îmbujorare curioasă colorându-i obrajii.

– Bineînţeles că nu, o asigură Hayden. Sunt sigur că se va simţi ca acasă la Oakwylde. Hambarele sunt pline de şoareci.

– Hambarele? repetă Lottie, cu o sclipire periculoasă în ochi.

Înainte să apuce să spună mai mult, restul familiei ieşi din casă. Tutorele lui Lottie arăta ca şi când deja regreta că şi-a încredinţat comoara preţioasă în mâinile lui Hayden. Cu siguranţă că Devonbrooke ar fi preferat ca ei să-şi petreacă noaptea nunţii sub acoperişul său. Dar Hayden nu avea nici o intenţie de a rămâne sub ameninţarea acelui bărbat nici măcar un minut mai mult decât era necesar. Ar fi fost de ajuns un geamăt nelalocul lui pe buzele seducătoare ale lui Lottie şi ducele şi-ar fi luat din nou pistoalele de duel.

Când fratele miresei, sora, mătuşa şi unchiul, chiar şi servitorii, se îmbulzira în jurul ei, sufocând-o cu o repriză zgomotoasă de îmbrăţişări şi sărutări, Hayden se dădu câţiva paşi înapoi până în umbra uneia dintre coloanele galeriei. Ştia că în ochii lor nu va fi niciodată nimic mai mult decât un intrus – căpcăunul ticălos care le furase prinţesa multiiubită.

Când Hayden se dădu înapoi, Ned vru să înainteze. Hayden puse o mână pe umărul prietenului său.

– Unde crezi că te duci?

– Păi, să sărut mireasa, desigur! În calitate de cavalerul tău de onoare, consider că aceasta este datoria mea sacră.

– Peste cadavrul meu, replică Hayden. Sau al tău, dacă mireasa mea descoperă că tu eşti cel care mi-a împărtăşit bârfa despre rege.

Recunoscându-se învins, Ned se sprijini de coloană.

– Dacă dinții îi sunt la fel de ascuțiți precum inteligența, monarhul nostru este norocos că încă mai este în viață.

Lottie era foarte conștientă de retragerea soțului ei, dar, înainte să apuce să-l tragă înapoi în cercul lor, Harriet se aruncă în brațele ei într-o îmbrățișare copleșitoare, atrăgându-și un mieunat de protest din partea pisicii.

Lacrimile îi aburiseră lentilele groase ale ochelarilor.

– Cât de mult mi-aș dori să pot veni cu tine în Cornwall! Nu am nici o perspectivă singură, să știi. Cine va vrea să se căsătorească cu fiica simplă și slabă de minte a unui magistrat fără avere?

– Nu fi prostuță, o mustră Lottie. Până la sfârșitul sezonului îmi vei scrie să-mi spui că ai primit o duzină de oferte și că nu te poți decide a cui inimă s-o frângi prima. Dându-i pisica fratelui el, Lottie își ținu batista la nasul fetei și îi porunci să sufle.

Aruncându-i lui Hayden o privire scurtă, George se aplecă și îi șopti:

– Dacă nu vă înțelegeți, poți oricând să-l otrăvești, să știi.

În ciuda nervilor întinși la maxim, buzele lui Lottie zvâcniră. Nici unul dintre ei nu uitase când fetița geloasă de zece ani încercase să-l elimine permanent pe Sterling din viața Laurei punându-i o ciupercă otrăvitoare în prăjitură.

– Având în vedere reputația marchizului, cred că e mult mai probabil ca el să mă otrăvească pe mine, îi spuse lui George din colțul gurii.

Fratele ei o bătu pe umeri încurajator. Deși relația lor fusese mereu un amestec de exasperare și afecțiune, probabil că el o cunoștea mai bine decât oricine. Și o iubea în ciuda acestui fapt. Deși știa că îl va enerva, Lottie se aruncă la pieptul lui. Spre surprinderea ei, el nu se feri de sărutul ei, ci îi răspunse cu o îmbrățișare puternică.

– Ar trebui să fii fericit pentru mine, să știi, îi șopti la ureche. Nu se întâmplă în fiecare zi ca fata unui paroh umil să devină mireasa unui marchiz.

George îi atinse una dintre bucle.

– Nu ai avut niciodată nimic umil în tine.

– Tocmai de aceea nu trebuie să-ţi faci griji. Pot să-l fac să mă iubească dacă asta vreau. Pot face pe oricine să mă iubească, nu-i aşa?

– Firește că poţi, o asigură George.

Îi dădu drumul fără tragere de inimă, zâmbetul lui strâmb reflectând atât îndoielile lui, cât şi pe-ale ei.

Apoi, Cookie veni să-i dea un pachet învelit în hârtie cerată. După căldura şi aroma ce-i ajungeau până la nas, Lottie deduse repede că era turtă dulce, proaspăt scoasă din cuptor. Deşi nasul lui Cookie era roşu şi umflat, zâmbetul ei era strălucitor când o strânse pe Lottie în braţele mari şi puternice.

– Pungaşul ăsta frumos ar face bine să aibă grijă de mieluşeaua mea, sau îi voi pregăti nişte brioşe de-ale mele, aşa voi face, să ştii.

Lottie izbucni în râs. Briuşele lui Cookie erau faimoase pentru că erau atât de uscate, încât soţul ei le folosea să cârpească găurile din tencuială.

Când servitoarea se retrase, ştergându-şi ochii cu şorţul, Lottie se pomeni în faţa momentului de care se temuse cel mai mult. Deşi reuşise să-şi păstreze atitudinea veselă în timpul celorlalte despărţiri, privirea pe care o avea când se întoarse spre Laura şi Sterling era bănuitor de strălucitoare.

Responsabilitatea micii lor familii căzuse pe umerii fragili ai Laurei, pe când ea nu avea decât treisprezece ani, dar nu-i făcuse niciodată pe Lottie sau George să se simtă ca o povară sau o pacoste.

Laura o strânse pe Lottie la piept rapid, puternic, cu ochii uscaţi, dar energici.

– Dacă vei avea vreodată nevoie de mine, doar trebuie să trimiţi vorbă şi voi veni de îndată.

– Atunci ai face bine să-ţi iei bagajele pregătite, răspunse Lottie, pentru că voi avea mereu nevoie de tine.

Când Laura se retrase, căutând consolare în braţele Dianei, Sterling îşi puse mâinile pe umerii lui Lottie. Buzele ei se arcuiră tremurând într-un zâmbet.

– Promit că voi face tot posibilul să fiu cea mai bună soţie. De data asta vă voi face pe amândoi mândri de mine. Promit.

Sterling clătină din cap şi zâmbi nervos.

– Întotdeauna ne-ai făcut, scumpa mea. Întotdeauna.

Când el o sărută cu afecțiune pe frunte, o tăcere ciudată se așternu în rândul familiei. Sterling făcu un pas în spate fără tragere de inimă. George îi întinse pisica. Nu mai rămânea decât să-i permită lacheului s-o conducă în trăsură și să-și aștepte soțul să-și ia locul alături de ea.

Hayden îi făcu semn unuia dintre însoțitorii lui. Bărbatul înaintă, aducând un armăsar frumos. Când Hayden încălecă, până și prietenul său, Sir Ned, păru surprins.

Hayden mână calul lângă ușa deschisă a trăsurii.

– Nu mi-a plăcut niciodată să merg în trăsură, spuse el. Sper să nu te superi dacă merg cu călărețli.

– Desigur că nu, murmură Lottie, mângâind pisica din poală. Compania domnului Wiggles ar trebui să-mi fie de ajuns.

Mirele ei o disprețuia.

De ce altceva ar fi insistat să călătorească atâția kilometri pe spatele unui cal în loc să prefere confortul relativ al trăsurii, dacă nu ca să-i evite prezența? Cu pernele din catifea plușată care o protejau de neplăcerile drumului, mai puțin de cele mai dure, Lottie se aplecă spre fereastră, întinzându-și gâtul ca să-și privească proaspătul soț. Trebuia să admită că îi stătea bine călare, cu pelerina fluturându-i în spate și părul întunecat bătut de vânt. Era la fel de aspru și de elegant precum personajul principal din nuvela ei *Vicarul ticălos din satul Vinfield*. La sfârșitul acelei povești tragice, eroina nobilă a lui Lottie preferase să se arunce de pe cel mai înalt turn din ruinele mănăstirii decât să-și piardă virtutea în fața acelui preot libidinos. Lottie spera că ea nu va trebui să recurgă la un astfel de sacrificiu.

O mâncau degetele și-ar fi căutat toc și hârtie ca să imortalizeze imaginea lui Hayden, dar cutia ei de scris era împachetată în siguranță departe de ea. Învățase care sunt pericolele scrisului într-o trăsură în mișcare când vărsase din greșeală o călimară întreagă de cerneală indigo pe gulerul nou nouț al lui George. Fratele ei refuzase să vorbească cu ea mai bine de două săptămâni.

Îndepărtând un val de melancolie ce amenința s-o înece, se așeză înapoi pe locul ei. Deși își lăsase familia la mulți kilometri și ore depărtare, urările tuturor de rămas bun mai îi răsunau

în urechi. Pentru prima dată în viaţa ei, era cu adevărat singură. Chiar şi în acei primi ani dificili de după moartea părinţilor lor, ea, George şi Laura se avuseseră întotdeauna unul pe celălalt. Acum, nu mai avea pe nimeni. Motanul din poală îşi frecă uşor capul de palma ei, ca pentru a-i reaminti că asta nu era în întregime adevărat. Îi scărpină obrajii cu mustăţi, iar animalul toarse cu zgomot.

– Eşti un tovarăş bun, nu-i aşa, flăcăule, chiar dacă nu-ţi plac conversaţiile.

Îşi lăsă capul pe spate, sperând ca un pui de somn să mai uşureze orele lungi care urmau. Dar, înainte să poată închide ochii, o licărire de alamă de sub bancheta din faţă îi atrase atenţia. Se aplecă uşor, zărind pielea lustruită încinsă cu inele din alamă strălucitoare. Era cufărul pe care-l văzuse în biroul lui Hayden, cel pe care se grăbise să-l închidă când ea intrase în cameră. Oricare ar fi fost conţinutul lui, refuzase să-l încredinţeze servitorilor sau celor care călăreau pe lângă trăsură.

Întrebându-se ce ar putea fi atât de preţios pentru un bărbat despre care se zvonise că nu ţinea la aproape nimic, Lottie aruncă o privire pe fereastră. Hayden călărea departe înaintea trăsurii, într-un galop uşor, cu umerii largi în bătaia vântului.

Nu va ceda ispitei, îşi porunci ea cu asprime, împreunându-şi mâinile înmănuşate în poală. Acum era o doamnă, o marchiză. Şi o marchiză nu s-ar coborî să-şi vâre nasul în treburile altora, indiferent cât de tentant ar fi misterul.

– Virtutea îşi este sieşi recompensă. Virtutea îşi este sieşi recompensă, murmură pentru sine. Poate că dacă rostea suficient de des proverbul favorit al domnişoarei Terwilliger, avea să şi înceapă să-l creadă.

Ca pentru a-i testa hotărârea, o rază de soare străpunse norii şi pătrunse prin fereastra trăsurii, transformând licărirea de arămă într-o rază aurie care parcă-i făcea cu ochiul. Lottie îşi muşcă buza şi gemu. Dacă ar fi fost însuşi Parsifal, Sfântul Graal nu ar fi ispitit-o mai tare.

Lăsând pisica speriată pe scaunul de lângă ea, se aşeză în patru labe pe podeaua trăsurii. Trase cu nerăbdare de cufărul mic,

scoțându-l din ascunzișul său. Își trecu mâna peste capac, dar își dădu seama dintr-o privire că era înciuiat.

Având o experiență destul de vastă în a-și croi drum în locuri în care nu fusese invitată, Lottie smulse pur și simplu un ac de la bonetă și încercă să descuie lacătul. Era atât de absorbită de îndeletnicirea ei, că nu-și dădu seama că trăsura încetase să se mai legene sau că ușa trăsurii se deschisese, până când cineva nu-și drese vocea în spatele ei, cu un sunet clar masculin.

Ea încremeni, prea conștientă de faptul că noul ei soț se bucura de o vedere fără restricții a dosului ei. Recunoscătoare pentru fustele voluminoase, împinse repede cufărul, strecurându-l înapoi sub scaun.

Ridicând acul, îi zâmbi lui Hayden peste umăr.

– Îmi scăpasem acul. Dar l-am găsit.

– Ce noroc, rosti el tărăgănat, privind turnul colorat de panglici și flori fixate pe capul ei. Cu siguranță că nu am fi vrut să-ți pierzi pălăria aceea.

Înainte să mai poată spune ceva, privirea lui fu distrasă de priveliștea motanului de culoarea ghimbirului întins pe scaun ca un pașă grăsuț ce se bucura de o plimbare cu carul.

Se încruntă la motan.

– E ciudat. Aș fi jurat că motanul tău este negru.

Ridicându-se ca să se așeze pe bancheta opusă, Lottie ridică din umeri.

– Probabil că te-a înșelat lumina. Dacă ar fi fost negru, nu l-aș fi numit Dovlecel, nu?

– Dovlecel? Ochii lui Hayden se îngustară și mai mult. Credeam că numele lui este Domnul Wiggles – neastâmpăratul.

– Așa și este, răspunse ea, dintr-o suflare. Domnul Dovlecel Wiggles.

Motanul se întinse galeș, părând mult prea gras și leneș ca să fi fost vreodată neastâmpărat. Hayden trase adânc aer în piept și întinse mâna sub zgardă să-i scarpine ceafa.

– Ne-am oprit la un han să schimbăm caii. Mă gândeam că poate ai dori să iei o gustare. Dădu din cap spre coșul de pe scaunul de lângă ea, cu o sclipire răutăcioasă în ochi. Asta dacă nu cumva preferi să-ți împarți prânzul cu mine.

–O, nu! Lottie se năpusti spre ușă. Îl voi păstra pentru ora ceaiului. Cookie a pregătit doar cât să-mi ajungă mie.

Acceptă mâna pe care i-o oferise, simțindu-i căldura chiar și prin mănușă când coborî din trăsură. Era aproape în ușa hanului când își dădu seama că el nu o urmase. Se întoarse:

– Nu vii?

Privirea îi zăbovea încă asupra trăsurii, iar chipul lui căpătase o expresie gânditoare.

– Nu, nu cred. Se pare că mi-a pierit pofta de mâncare.

Când Lottie se întoarse după scurt timp la trăsură, hotărâtă să scoată coșul doar pentru o clipă în timp ce Hayden era ocupat la grajduri, atât coșul, cât și Dovlecel erau exact acolo unde îi lăsase.

Dar cufărul dispăruse.

Lottie încercă să nu se gândească la noaptea care se apropia. Dar când umbrele amurgului se lăsară peste gardurile vii, acoperind pajiștile în nuanțe de violaceu și cenușiu, nu mai putu pretinde că acea zi sau inocența ei vor dura pentru totdeauna. Când aveau să ajungă la hanul în care trebuiau să-și petreacă noaptea, știa că trebuia să meargă în patul soțului ei, așa cum alte nenumărate mirese o făcuseră înaintea ei.

Trimițându-și servitorii înainte, Hayden se asigurase că vor avea parte de intimitate. Nu va fi nici un valet care să-i pregătească baia, nici o servitoare să o ajute la dezbrăcat. Poate că plănuise să se ocupe el însuși de asta. Și-l putea imagina cu ușurință desfăcând nasturii de perle care îi încheiau corsajul, dând la o parte materialul ca să-i expună dantela delicată a cămășii, gingășia palidă a sânilor.

Sau poate că va aștepta până când ea va fi deja în pat, va stinge lumânările și va veni la ea pe întuneric. Poate că îi va ridica cămașa de noapte până la brâu – delicat, dacă era un bărbat răbdător, dur dacă nu era așa, și apoi se va urca deasupra ei și... și...

În ciuda sfaturilor amănunțite ale Dianei și ale Laurei, Lottie încă nu se putea hotărî să și includă până la sfârșit acea imagine. Când o informasera că ar suferi mai puțin și că s-ar bucura de mai multă plăcere dacă mirele ar avea grijă să o pregătească,

ea glumise că, probabil, ar trebui să poarte acea discuție cu el, și nu cu ea.

Mătușa și sora ei simțiseră, de asemenea, nevoia s-o avertizeze că auziseră de existența unor bărbați destul de primitivi când venea vorba să facă dragoste. Bărbați care se urcau pe soțiile lor și se împerecheau cu ele așa cum făcea un berbec scăpat în ocolul mlor, și apoi se dădeau jos de pe ele ca să se prăbușească grămadă sforăind. Se înțelege că astfel de soții considerau patul conjugal o datorie greu de îndurat și nu o plăcere. Dacă Hayden se dovedea i fi un astfel de bărbat, îi făcuseră lui Lottie câteva sugestii ca să-i câștige tandrețea, ca să-i ofere plăcere, astfel încât poate îl convingea să-i ofere plăcere la rândul lui. O serie de imagini șocante, dar incontestabil de seducătoare dansară prin mintea ei, dându-i dureri de cap. Lottie își frecă fruntea, întrebându-se cum ar putea să-și amintească tot ceea ce îi spuseseră. Poate că ar fi trebuit să-și ia notițe.

Își amintea însă cu ușurință cu câtă măiestrie degetele mari ale lui Hayden îi mângâiaseră ceafa, cum limba lui alunecase ca miere caldă peste buzele ei întredeschise și în gura ei. Aproape că îi era mai teamă că soțul ei nu va avea nevoie de o astfel de instruire. Că el știa exact ce să facă și ce locuri moi, secrete să atingă ca s-o ducă într-o stare în care ea nu i-ar fi putut refuza nimic.

Zguduită de un fior, Lottie își strânse mai tare pelerina în jurul umerilor. Noaptea se lăsase complet și trăsura încă nu dădea nici un semn că ar opri. Când luna se ridică pe cer, trecură de un han, apoi de altul, luminile lor primitoare dispărând în noapte la fel de repede precum apăruseră.

Deși Lottie era hotărâtă să rămână vigilentă, torsul liniștitor al pisicii din poală și legănarea neobosită a trăsurii o făcură să cadă într-un somn fără vise.

Când strălucirea ispititoare a hanului Alder Tree se ivi printre copaci, Hayden le făcu semn fără tragere de inimă călăreților și vizitiului. Nu l-ar fi deranjat să se epuizeze complet, dar caii nu meritau să împărtășească aceeași soartă.

Trăsura poposi în curtea hanului mic și primitor. Frecându-și ochii ca să alunge somnul, flăcăii hanului se repeziră din grajd să

ia cali. Dând frâiele calului său unuia dintre ei, Hayden descăleca, abia stăpânindu-se să nu geamă puternic când mușchii săi încordați simțiră șocul aterizării. În timp ce vizitiul se dădu greoi jos de pe oiște ca să deschidă ușa trăsurii, Hayden se îndreptă spre han, hotărât să aranjeze cazarea pentru restul nopții.

Vizitiul își drese vocea, șovăind.

– Milord?

Hayden se întoarse și-l văzu pe vizitiu stând lângă ușa deschisă a trăsurii. Avertizat de modul în care bărbatul își studia cizmele, Hayden se apropie precaut de vehicul și privi înăuntru.

Lottie era întinsă pe o parte pe una dintre banchetele de pluș, cu pălăria strâmbă, cu buzele întredeschise într-un sforăit delicat și un ghem gri de puf cu bărbiță și șosetele albe ca zăpada ghemuit pe brațul ei. Nedumerit, Hayden clipi spre pisoiul adormit, dar privirea lui fu atrasă imediat în jos. Fustele rochiei de călătorie a lui Lottie se ridicaseră până la jumătatea pulpei, oferind o imagine tentantă a ciorapilor de mătase cu jartieră și a pantalonașilor cu margine de dantelă. Îmboldit de valul de căldură care-i cuprinsese vintrele, Hayden fu nevoit să recunoască faptul că eforturile sale de a se epuiza eșuaseră lamentabil. Putea să călărească până în iad și înapoi și tot nu ar fi putut rămâne indiferent la o astfel de priveliște.

Dar reușise s-o istovească pe Lottie. Lumina slabă a felinarului trăsurii accentua petele întunecate de sub ochii ei. Hayden mormăi o înjurătură în barbă. Avusese mai multă grijă de cai decât de mireasa lui. Ar fi trebuit să-și dea seama că ritmul istovitor cu care călătoriseră își va pune amprenta asupra ei.

Deși culoarea îmbujorată și proaspătă a pielii și mâna strânsă sub bărbie o făceau să arate ca o fetiță, mișcarea ritmică a sânilor ei rotunjiți ușor îi amintea că nu era nicidecum un copil. Era femeie.

Femeia lui.

Împietri, întrebându-se de unde îi venise acel gând trădător. Dacă învățase ceva din cei șapte ani petrecuți alături de Justine era că nimeni nu ar putea vreodată să posede cu adevărat o altă ființă umană. Cu cât încerci mai tare s-o ții, cu atât ai mai multe de pierdut.

– S-o trezesc, milord?

Hayden trase în jos de veșmântul lui Lottie, după ce aproape uitase de vizitiul care stătea lângă el. Așa ar fi fost cel mai prudent. Să lase omul s-o trezească în timp ce el se ocupa de cazarea lor.

– Nu va fi nevoie, se auzi spunând.

Îi dădu pisoiul vizitiului și se întinse să-și ia mireasa în brațe.

Capitolul 7

Când i-am zărit pentru prima dată fortăreața, mi-am dat seama că mă căsătorisem cu însuși Stăpânul Iadului...

În timp ce Hayden o purta pe Lottie prin sala mare a hanului, ca se gliemui mai tare la pieptul lui și își încolăci brațele în jurul gâtului său. Soția hangiului, în halat și cu bonetă de noapte, se repezise înaintea lor să aprindă un foc în cea mai bună cameră, în timp ce soțul ei o informase, radiind de bucurie, că nu în fiecare noapte aveau privilegiul să găzduiască un lord și pe doamna lui. Când Hayden ajunse în capul scărilor, femela aștepta în cadrul ușii, cu un sfeșnic în mână. Îi mai strecură o bancnotă de o liră ca să se asigure că nu vor fi deranjați până dimineața, și ea îi lăsă singuri făcându-i cu ochiul, ceea ce păru dezarmant de copilăresc, în ciuda cozilor albe ca zăpada care-i atârnau până în talie.

Hayden închise ușa cu piciorul, apoi îi scoase pălăria lui Lottie și o așeză cu blândețe pe patul pe care urmau să-l împartă. Ca și restul hanului, învelitoarea de sub ei era decolorată, dar curată. Ea oftă și se afundă în plapuma de puf, dar refuză să-i elibereze gâtul până când Hayden întinse ușor mâinile și îi desfăcu brațele. Cu o expresie nemulțumită, ea își întoarse obrazul pe pernă și murmură ceva despre prăjituri franțuzești și Domnul Wiggles, fără a deschide ochii.

Hayden făcu un pas înapoi, uitându-se precaut la trupul ei complet îmbrăcat. Poate că nu ar fi trebuit să se grăbească s-o lase să plece pe soția hangiului.

Nu îi era străină împletitura misterioasă de dantele, nasturi, panglici şi mătase care compunea ţinuta unei femei. Dezbrăcase destule înainte de a cădea sub vraja lui Justine.

Alungându-şi îndoielile, scoase pelerina de blană a lui Lottie şi cizmuliţele scurte elegante, apoi desfăcu pe rând nasturii de perlă ai rochiei de călătorie. Când îi vârî mâna sub cămăşuţă ca să-i desfacă şireturile strânse ale corsetului, îşi spuse că avea tot dreptul să facă acel lucru. Şi totuşi de ce se simţea ca un ticălos?

În ciuda bravadei lui Lottie, totul la ea părea mai fragil în contrast cu el. Vulnerabilitatea ei stârni în el dorinţa de a proteja, înfrânată de prea mult timp. Încercase s-o protejeze pe Justine. Dar eşuase.

Mângâie uşor cu palma conturul delicat al unui sân catifelat. Privirea i se mută pe chipul ei. Când o eliberă de sub presiunea corsetului cu balene, buzele ei se întredeschiseră într-un oftat fericit.

Gura lui Hayden se uscă. Îşi aminti cât de dulci erau acele buze. Cât de delicate şi moi se simţeau sub buzele lui. Voia să le guste din nou, să-şi cufunde limba printre acele petale coapte de culoarea coralului şi să fure o gură de nectar.

Dar nu ar fi fost furt, îşi aminti el încruntat. Avea tot dreptul la sărutările ei şi la mult mai mult de-atât. Nici un tutore protector nu l-ar mai opri dacă ar dori să-şi strecoare mâna pe sub fustele rochiei ei de călătorie şi să caute deschizătura îngustă din mătasea pantalonaşilor ei. Nici un reporter al vreunui ziar de scandal nu l-ar denunţa că încălcase teritoriul mătăsii şi al trupului ei delicat până când degetele lui febrile ar fi stârnit un nectar mai fierbinte şi mai dulce decât i-ar fi oferit buzele ei, până când suspinele ei s-ar transforma în gemete şi coapsele ei s-ar deschide ca să-l primească. Nici un bârfitor n ar mai şopti zvonuri şi minciuni despre el dacă îi ridica fustele până la brâu şi îi acoperea trupul răvăşit de plăcere cu al lui.

Ar fi trebuit s-o facă amanta lui, nu soţia lui. Dacă ar fi procedat astfel, nu ar mai fi fost în pericol ca ea să scotocească în trecutul sau în inima lui. Blestemându-se, Hayden se aplecă până când gura lui atinse pielea delicată a lui Lottie.

Lottie se întoarse pe o parte, cu un oftat mulțumit. Poate că Sterling o va lăsa din nou să doarmă până după prânz, sau cel puțin până când Cooloe va bate la ușa dormitorului ei cu o tavă de chifle aburinde și o cană de ciocolată caldă. Se afundă și mai tare în pernă, sperând să se întoarcă la blânda ceață a viselor ei. Își aducea aminte vag de niște brațe puternice care o ridicaseră ca și când ar fi fost ușoară ca un fulg, de un piept lat pe care își sprijinise obrazul, de niște buze calde mângâindu-i întâi fruntea, apoi gura întredeschisă, cu o tandrețe delicioasă.

Dezchise ochii. Lumina lăptoasă a zorilor se revărsa prin sticla deformată de căldură a unei ferestre necunoscute. Grinzi grosolane acopereau pereții și susțineau tavanul tencuit. Putea fi în orice cameră din orice han, oriunde între Londra și Cornwall. Ultimul lucru de care își aducea aminte era că intrase într-o stare de moleșeală din pricina legănatului trăsurii. Clipi să alunge iute ceața somnului și se luptă să se concentreze asupra realității.

Aproape ar fi putut să jure că acele brațe puternice fuseseră ale soțului ei. Însă era la fel de posibil ca Hayden să fi dat ordin vizitiului sau unuia dintre băieții de la grajduri să se ocupe de misiunea împovărătoare de a o duce în pat.

Trase adânc aer în piept. Aroma de tamarisc încă i se mai simțea pe piele. Era mirosul lui. Învăluind-o. Îmbătând-o. Însemnând-o ca fiind a lui.

Lottie se întoarse încet, mușcându-și buza ca să nu strige dacă ar fi descoperit un cap întunecat și cu părul răvășit pe perna de lângă ea.

Însă cealaltă parte de pat era rece și pustie. Era singură.

Se ridică și își îngropă fața în mâini, sfâșiată între sentimente de ușurare și groază. Dormise toată noaptea nunții ei, irosind toate sfaturile minunate ale Laurei și ale Dianei. Probabil că soțul ei o credea deja o neroadă!

Dar acel sărut? Fusese un vis sau o amintire? Când își atinse buzele cu vârful degetelor, un gând și mai uimitor îi trecu prin minte. Dar dacă dormise și în timp ce altceva se întâmplase? Încercă să nu intre în panică și se uită în jurul ei. Lenjeria de pat mototolită nu-i dezvălui nimic. Avusese mereu un somn agitat, aruncându-și picioarele și brațele în toate direcțiile și răvășind

păturile care arătau apoi ca după un vârtej. Ridică încet marginea plapumei și trase cu ochiul dedesubt. Deși rochia, pantofii și corsetul dispăruseră, mai avea încă pe ea cămașa, pantalonașii și ciorapii.

– Nu mă pot decide ce e mai jignitor, se auzi o voce tărăgănată, în egală măsură fină și aspră. Că ai crezut că aș putea profita de o femeie adormită, sau că nu ți-ai amintit dacă aș fi făcut-o.

Primul instinct al lui Lottie fu să-și tragă plapuma peste cap. Se sili în schimb s-o tragă în jos. Hayden stătea în ușa deschisă, sprijinindu-se de toc. Cu o ticăloșie tipică, alesese tocmai acel moment ca să arate ca un dandy. Deși nu ar fi putut fi niciodată confundat cu un crai asemenea lui Sir Ned, eșarfa îi era elegant înnodată și vesta călcată. O pereche de pantaloni din piele de bivol se mula pe șoldurile lui puternice. Era proaspăt bărbierit, cu părul încă umed de la baie și pieptănat pe spate. Grija lui bruscă pentru un aspect îngrijit nu făcea decât ca îmbrăcămintea sumară a lui Lottie să bată și mai tare la ochi.

Tulburată că îi ghicise atât de bine gândurile, își strânse plapuma la piept, uitându-se în sus la el printr-o claie de păr ciufulită.

– Se pare că rochia mea a dispărut. Mă asiguram doar că n-am pierdut și altceva de valoare.

– Erai epuizată noaptea trecută, așa că i-am cerut soției hangiului să te ajute să te dezbraci. Arătă cu capul spre un scaun cu spetează din colț, acoperit cu o pătură decolorată. Eu am dormit acolo.

Lottie se strâmbă. Probabil că scaunul fusese chinuitor de incomod, mai ales după o zi grea petrecută în șa.

– Deci, tu m-ai adus în brațe?

El dădu din cap.

– Din fericire, trecuse bine de miezul nopții și nu erau decât câteva persoane rătăcite în sala mare a hanului. N-ar fi bine ca zvonurile despre cum mi-am strangulat mireasa chiar înainte de noaptea nunții să circule până la Londra.

Ea îl privi cu ochii îngustați, dar nu putea să-și dea seama dacă o lua în zeflemea, sau râdea de el însuși. Încă nu îi răspunsese la toate întrebările. Poate că n-ar fura virtutea unei femei adormite,

dar ar fura un sărut? Sau poate că atingerea provocatoare a gurii lui peste buzele ei întredeschise nu fusese decât un vis?

El se îndreptă de spate.

– Dacă dorești, o pot trimite pe una dintre servitoare să te ajute la îmbrăcat. M-am gândit că ai dori să iei micul dejun jos. Își arcui o sprânceană. Asta dacă nu ai prefera, bineînțeles, să iei micul dejun din coșul pregătit de Cookie pentru tine.

– Coșul? Coșul! O, nu, am uitat cu totul de coș!

Fără să-i pese că era aproape dezbrăcată, Lottie aruncă păturile de pe ea. Ieșind pentru prima dată din starea sa impasibilă, Hayden traversă camera din doi pași și le aruncă înapoi peste ea.

– Nu-i nevoie să intri în panică. Dovlecel, Domnul Wiggles și fermecătoarea femelă ce îi însoțește în călătorie sunt jos în bucătăria hanului, înfruptându-se dintr-o farfurie de smântână.

– O. Aruncându-i o privire sfioasă, Lottie se ghemui înapoi în pat, strângându-și genunchii la piept. Presupun că trebuia să am încredere în tine mai devreme, dar mi-era teamă să nu fii genul de bărbat căruia nu-i plac pisicile.

– Prostii, spuse el sec. Ador pisicile. Din ele ies cele mai moi și mai delicate mănuși.

Ea icni. El era deja la jumătatea drumului spre ușă când Lottie își dădu seama că într-adevăr își bătea joc de ea. Cel puțin de data asta. Se ridică în genunchi.

– Probabil că mă crezi o nemernică nerecunoscătoare. Nici măcar nu ți-am mulțumit cum trebuie că te-ai căsătorit cu mine și i-ai salvat viața lui Sterling.

– Nu e nevoie, răspunse el fără să se întoarcă. Nu mai cred în duel. N-aș fi acceptat niciodată provocarea cumnatului tău.

Când Lottie se afundă uimită înapoi în perne, el închise ușa, lăsându-i încă un mister de rezolvat.

Porniseră spre Cornwall de mai puțin de o oră, când o perdea rece de ploaie începu să cadă din cerul ca de plumb. Lottie deschise fereastra trăsurii și se aplecă în afară, primind cu bucurie pe față rafala puternică de picături de ploaie. Acum, Hayden va fi obligat să împartă cu ea atât spațiul trăsurii, cât și motivele reale pentru care se căsătorise cu ea. Era oare posibil ca el să-i poarte

un soi de afecțiune? Că nu se căsătorise cu ea din milă sau datorie, ci din dorință?

Când el își opri calul, speranțele ei crescură. Dar se oprise doar suficient cât să-și scoată ceva dintr unul din coburii de șa. Când îi scutură faldurile voluminoase și o trecu peste cap, Lottie văzu că era o pelerină din material impermeabil, concepută ca să protejeze purtătorul până și de vremea cea mai rea. Deși rămăsese cu capul descoperit, pur și simplu își scutura ploaia din păr și porni înainte.

Se părea că soțul ei prefera să călărească în frig, prin ploaia torențială, în loc să petreacă câteva ore în compania ei. Lottie se afundă din nou în scaun, dorindu-și să poată da vina pe ploaie pentru înțepăturile din ochi.

După-amiază târziu, Lottie se trezi dintr-un pui de somn agitat și-l găsi pe Dovlecel, pisoiul gras, ghemuit în poala ei. Domnul Wiggles și pisica gri cu alb, Mirabella, se ghemuiseră unul lângă celălalt pe scaunul opus. Acum că nu mai călătoreau ascunși ca o marfă de contrabandă franceză, pisicile se puteau bucura de călătoria cu trăsura. Deși răpăitul ploii pe acoperișul trăsurii încetase, cerul continua să fie înnourat. Pentru că îi era prea cald și se simțea întoarsă pe dos, Lottie așeză pisica adormită ușor pe bancheta și se aplecă să deschidă fereastra. I se opri răsuflarea.

Mozaicul ordonat de pajiști, garduri vii și garduri de piatră dispăruse, lăsând peisajul la fel de străin precum suprafața scobită a lunii. Vântul șuiera peste întinderea nesfârșită de iarbă și de mlaștini ca un cor de fantome, rotindu-se în jurul stâncilor neclintite împrăștiate prin landa stearpă. Părea că acel loc nu cunoscuse niciodată sărutul primăverii, ci dormita aievea sub un cer de iarnă. Totuși, chiar acea stare de pustiire îi dădea un fel de frumusețe sumbră, o sălbăticie palpitantă pe care Lottie nu o mai întâlnise în piețele curate ale Londrei sau pe dealurile din Hertfordshire.

Bucuroasă, se aplecă în vânt. Nu i era greu să înțeleagă cum Cornwall devenise un subiect de legendă. Vântul aduse la urechile ei ciocnirea sabiei lui Arthur și a fiului său bastard Mordred pentru ultima dată pe câmpul de luptă. Iar aceea era oare umbra unui nor plutind pe deasupra ținutului mlăștinos, sau hoardele

de zmeoaice mici și urâte ce ieșeau dintr-un cavou vechi, în căutarea unui călător pe care să l înspăimânte sau a unui copil pe care să-l fure?

Îl zări pe Hayden călarind departe înaintea trăsurii și a celorlalți călăreți. Măcar dacă ar fi fost și ea alături de el în loc să fie închisă în acea trăsură! Mirosul mării îi gădilă nasul și abia atunci zări conacul Oakwylde.

La prima vedere i se păru o stâncă cenușie deprimantă ce se înălța pe fundalul dezolant al cerului. Cu mlaștina în spatele lor și țărmurile stâncoase în față, era ca și cum ar fi ajuns cu adevărat la capătul pământului.

Hayden își întoarse calul, strunindu-l cu coapsele lui puternice. Cu părul închis la culoare biciuit de vânt, părea să facă parte din acel peisaj, la fel ca și cerul vast și marea învolburată. Dacă aceia era capătul pământului, atunci el era stăpânul lui.

Precum și al ei.

Trăsura vira abrupt pe o alee șerpuită și lungă, pavată cu piatră brută. Când Lottie își ridică privirea spre cer, noua ei casă îi apăru în față. Poate că Hayden era lordul acelui conac, dar ea avea să fie în curând stăpâna.

Chiar și după standardele lui Sterling, conacul în stil elisabetan, cu aripile sale întinse și curtea centrală, era o casă impresionantă. Deși acoperișul abrupt cu fronton triunghiular era presărat cu o serie de coșuri din cărămidă, doar câteva fire de fum pluteau spre cer, amestecându-se cu norii. Fără vreo rază de soare care să se reflecte în ele, întinderea generoasă de ferestre cu menouri sclipea cu plictiseala lipsită de viață a ochilor pe jumătate închiși. Casa nu părea a fi pustie, ci pur și simplu adormită sub aceeași vrajă întunecată ca și cerul înnourat și mlaștina bătută de vânturi. Lottie se cutremură, întrebându-se dacă soarele strălucise vreodată în acel loc.

Când trasura se opri clătinându-se, ușa de la intrare a casei se deschise și mai mult de două duzini de servitori ieșiră, luându-și locurile docili în capul scărilor, ca să-i ureze bun venit stăpânului și noii lui mirese. Lottie se întrebă cam câți erau. O casă de dimensiunea aceea ar fi trebuit să se laude cu un personal de cel puțin cincizeci de persoane.

Timiditatea nu fusese niciodată printre defectele ei, dar se simţi dintr-odată reticentă să părăsească repede coconul confortabil al trăsurii. A fi mireasa unui marchiz era un lucru, dar a-şi lua locul ca soţie a lui era cu totul altceva. Îşi făcu de lucru punând pisicile cu grijă în coşul lor, netezindu-şi cutele fustei, îndreptându-şi pălăria. În cele din urmă, uşa trăsurii se deschise. Nu vizitiul sau un lacheu îi întindea mâna, ci însuşi Hayden.

Schiţând un zâmbet curajos, îi luă mâna şi coborî treptele trăsurii. Vântul biciuia şorţurile servitoarelor într-o frenezie de fâlfâituri, şi o sili pe Lottie să-şi ţină pălăria cu cealaltă mână. Când se apropiară de casă, Hayden examină şirurile de servitori, cu o expresie tulburătoare pe chip. În afară de numărul lor mic, Lottie nu găsi nimic în neregulă. De la majordomul distins şi înalt, menajera uscăţivă, cu inelul de chei prins în talie, şi până la lacheii în livrea şi servitoarele cu obrajii rotunzi şi rumeni, putea fi personalul conacului de la ţară al oricărui nobil.

– Bine aţi venit acasă, milord, întonă majordomul, făcând un pas înainte. Trăsurile cu bagaje au ajuns deja şi au fost descărcate.

– Foarte bine, Giles, murmură Hayden, deşi expresia feţei lui nu se îmblânzi deloc.

Mai multe dintre servitoarele mai tinere se holbau la Lottie cu o curiozitate nedisimulată. Cu siguranţă că Hayden îi instruise pe servitorii care veniseră cu trăsurile de bagaje să pregătească restul personalului pentru sosirea miresei lui.

„Nu-i aşa?"

Înainte s-o poată prezenta oficial, o femeie rotofeie arsă de soare veni cu paşi mari de după colţul casei. Sosirea ei nu ar fi avut nimic ieşit din comun, dacă nu ar fi târât după ea o copilă de aproximativ zece ani... de ureche.

Hayden se încordă şi Lottie nu se putu abţine să nu se holbeze. Servitorii priveau toţi drept înainte, ca şi cum ar fi fost martorii unui eveniment obişnuit în viaţa lor.

Deşi bărbia îi era ridicată în semn de sfidare, fata nu lăsă să-i scape nici măcar un chiţăit de protest când răpitorul o conduse prin faţa servitorilor, oprind o direct în faţa lui Hayden. Femeia îşi puse mâinile puternice pe umerii fetei pentru a o împiedica să fugă.

Copila era înaltă, deși dureros de slabă, cu trăsături ascuțite, care într-o zi ar fi putut fi considerate drept izbitoare. Coama de păr închis la culoare era cea mai impunătoare trăsătură, încadrându-i fața precum un gard viu ce fusese lăsat să crească sălbatic. Lottie își dori nespus să aibă un pieptene și o panglică, deși o sapă și o funie ar fi dat rezultate mult mai satisfăcătoare. Dacă Cookie ar fi fost acolo, ar fi insistat ca acea copilă să fie supusă unei diete constante de turtă dulce și budinci de prune ca să se îngrașe.

Deși părea că se făcuse un efort considerabil ca fata să arate prezentabil, unul din ciorapi îi alunecase până la gleznă. Șorțulețul albastru era șifonat și pătat de iarbă, iar panglica îi alunecase până la jumătatea spatelui, lăsând părul să-i vină în față.

Era ceva ciudat de familiar la fata aceea. Ceva în bărbia încăpățânată, privirea suspicioasă din ochii izbitor de violet, arcuirea ursuză a buzei...

Lottie îndepărtă acel gând. Judecând după felul neglijent în care era îmbrăcată, era cu siguranță unul dintre copiii servitorilor sau, poate, o orfană adoptată dintr-un sat din apropiere. Sterling adăpostise adesea astfel de copii ai nimănui, având grijă de ei și oferindu-le o educație până când fuseseră îndeajuns de mari încât să-și ocupe locul în ierarhia servitorilor.

Femeia se uită radioasă la Hayden, ca și cum sclipirea jovială din ochii ei căprui ar fi putut compensa în vreun fel pentru irascibilitatea copilei.

– Bine ai venit acasă, stăpâne Hayden. Ne bucurăm că te-ai întors. Sper că această călătorie a fost fructuoasă și ai găsit tot ce ți-ai dorit.

Ea își mută zâmbetul spre Lottie, încrețindu-și nasul pistruiat. Deși familiaritatea femeii o prinse cu garda jos, Lottie nu se putu abține să nu-i întoarcă zâmbetul cald.

– Dimpotrivă, Martha, răspunse Hayden, cu o urmă de ironie inconfundabilă în voce. Am găsit mult mai mult decât am căutat.

– Putem vedea asta, izbucni fata, dându-și părul din ochi cu o mișcare sfidătoare a capului. Deci, cine este ea? Noua mea guvernantă?

Înainte ca Lottie să poată reacționa la acea întrebare absurdă, Hayden îi puse mâna înmănușată în curbura brațului lui.

– Nu, Allegra. Ea este noua ta mămică.

Capitolul 8

Se întorsese oare soția lui din mormântul ei putregăit să mă înspăimânte... sau să mă avertizeze?

Lui Lottie îi era greu să spună care din ele părea mai îngrozită de anunțul lui Hayden – ea sau fata. Amândouă se holbară uimite una la alta pentru o clipă, apoi privirile lor neîncrezătoare se întoarseră spre Hayden. Lottie încercă să-și smulgă mâna din strânsoarea lui, dar el o prinse rapid, fără să-și schimbe expresia impenetrabilă.

Un zumzet uimit se ridică din rândul servitorilor. Se părea că fiica sa nu era singura luată prin surprindere de vestea căsătoriei lui Hayden. Una dintre alujnice îndrăzni chiar să chicotească, însă fu redusă repede la tăcere de către menajeră. Privirea feroce a femeii ar fi putut îngheța chiar și o cascadă.

Evitând cu grijă privirea lui Lottie, Hayden spuse:

– Lottie, aș dori să ți-o prezint pe fiica mea, Allegra.

– Fiica ta? izbucni Lottie, prea uluită să mai fie preocupată de discreție. Nu ai menționat nimic de vreo fiică.

În clipa în care rosti vorbele își dori să le poată lua înapoi. Deși i se părea imposibil, chipul fetei deveni și mai împietrit.

– Și de ce ar fi făcut-o? Din moment ce preferă să pretindă că nu exist.

Maxilarul lui Hayden se încordă într-atât, încât deveni imaginea în oglindă a fetei.

– Știi că nu e adevărat, Allegra. Eu doar prefer să nu te expun curiozității inutile.

– Pentru că ți-e frică să nu te fac de râs, replică Allegra.

– Nu. Pentru că mi-e teama ca altcineva va încerca să te facă de râs, răspunse el.

Lottie se simți obligată să intervină înainte ca acel schimb de cuvinte să se transforme într-o ceartă în adevăratul sens al cuvântului.

– Allegra, nu trebuie să fii supărată pe tatăl tău că nu ne-a avertizat pe nici una de existența celeilalte. Dacă... ăăă... curtea pe care mi-a făcut-o tatăl tău nu ar fi fost atât de vijelioasă, aș fi avut timp să-mi cizelez manierele. Lottie își înfipse unghiile în brațul lui Hayden și se uită în sus la el. Pur și simplu nu ai vrut să strici surpriza, nu-i așa, dragul meu?

Allegra își încrucișă brațele osoase peste piept, semănând încă și mai mult cu tatăl ei.

– Urăsc surprizele.

– Ei, domnișoară, nu cred că asta e în întregime adevărat, spuse Hayden, îmblânzindu-și expresia feței.

Deși i-ar fi putut încredința unuia dintre lachei acea sarcină, se îndreptă el însuși spre trăsură și desfăcu bagajul din spate. În partea de sus a compartimentului de depozitare se afla acel cufăr misterios care o ispitise pe Lottie din primul moment în care pusese ochii pe el. În timp ce Allegra îi urmărea întoarcerea cu o indiferență suspicioasă, Lottie își mușcă buza de jos așteptând.

La ordinul lui Hayden, unul dintre lachei făcu un pas înainte pentru a ține cufărul, în timp ce Hayden scoase o cheiță de aur din buzunarul vestei și o introduse în lacăt. Lottie și toți servitorii își întinseră gâtul când deschise capacul, scoțând la vedere conținutul său pentru Allegra.

Lottie nu-și putu înăbuși o exclamație de încântare. În locul unui cap retezat, pe căptușeala de catifea plușată era una dintre cele mai rafinate păpuși pe care Lottie o văzuse vreodată. Purta o rochie din satin de culoarea lavandei, decorată cu flori roz, ciorapi de mătase și o pereche de pantofi eleganți din piele. Buclele negre sclipitoare îi încadrau umerii. Un meșter artizan sculptase și pictase trăsăturile ei delicate. Un zâmbet plutea pe buzele ca un mugur de trandafir, în timp ce ochii violeți păreau să lucească poznaș sub genele generoase.

Privirea lui Lottie se plimbă încet între păpușă și Allegra. Era evident că Hayden făcuse eforturi și o cheltuială considerabilă ca să comande o replică în miniatură fără cusur a fiicei sale - nu o replică a copilului ce era, ci a femeii care avea să devină într-o zi.

Hayden așteptă reacția Allegrei, atât de încordat încât Lottie ar fi jurat că nici nu mai respira. Allegra continuă să privească

obiectul din cufăr, cu o expresie de nepătruns. Tăcerea se prelungi până când Lottie nu mai putu să suporte.

–Ce minunăţie! exclamă ea, zâmbindu-i Allegrei când întinse mâna să mângâie obrazul păpuşii. Arată exact ca tine!

–Nu fi neroadă, fii spuse fata, aruncându-i o privire dispreţuitoare. Nu seamănă deloc cu mine. E frumoasă.

Cu acele cuvinte, se smulse din strânsoarea Marthei şi începu să alerge cât o ţineau picioarele, cu părul negru fluturându-i în spate. De data asta, nimeni nu încercă să o oprească. Servitorii fie îşi examinau pantofii, fie se uitau drept înainte.

Hayden o privi dispărând după colţul casei, iar chipul lui nu trăda nici o emoţie. Deşi nu ar fi putut spune ce o făcuse să fie atât de îndrăzneaţă, Lottie îl strânse de braţ în semn de încurajare.

–Nu pune cuvintele ei la inimă, milord. Şi eu am fost un copil foarte precoce.

–Şi încă mai eşti, îi răspunse el, trântind capacul cufărului şi punându-i-l în braţe.

Înainte ca Lottie să poată răspunde, el se întoarse pe călcâie şi intră în casă.

–Nu-l luaţi în seamă pe stăpân, îi spuse Martha lui Lottie când o conduse pe scările largi în spirală până la etajul al treilea al conacului. Chiar şi când era un copil, nu-şi putea ţine gura la nervi.

–Îl cunoşti încă de când era copil? o întrebă Lottie, plimbându-şi degetele de-a lungul balustradei de fier.

–Desigur. Am fost dădaca lui. A lui şi a tatălui lui înainte. Dumnezeu să-l odihnească în pace, adăugă femeia, făcând semnul crucii pe pieptul ei generos. Fiind singurul lui copil şi moştenitor, stăpânul Hayden a fost lumina ochilor tatălui său. De multe ori m-am gândit că e o binecuvântare că atât tatăl său, cât şi mama sa au murit cu puţin timp înainte de a se decide să se căsătorească cu acea fată franţuzoaică capricioasă. Probabil că scandalul i-ar fi ucis oricum.

„O binecuvântare pentru cine?" se întrebă Lottie, privind-o pe femeie cu suspiciune. Cu siguranţă nu pentru Hayden, care rămăsese singur să facă faţă cenzurii societăţii.

Martha nu părea să aibă mustrări de conștiință pentru uzurparea atribuțiilor de șefă peste servitori. Cum era, de exemplu, conducerea noii mirese în camerele ei după ce fusese neglijată cu desăvârșire de mirele ei.

Deși părul șaten decolorat al bătrânei era înspicat pe alocuri cu alb, femeia dădea dovadă de o energie uimitoare pentru vârsta ei. Chiar și când stătea nemișcată, părea să nu aibă astâmpăr. Cu ea în frunte, Lottie nu avu timp să se orienteze în spațiu când traversară labirintul întortocheat de galerii și coridoare, nici să studieze cornișele de mahon masiv sculptate sau portretele șterse care se încruntau la ea de pe paliere. Chiar și lacheul care venea în urma lor era forțat să alerge ca să țină pasul dacă nu voia să rămână singur cu cufărul ce conținea păpușa Allegrei și un coș cu pisici furioase.

– Allegra a moștenit irascibilitatea tatălui ei? o întrebă Lottie.

Martha pufni.

– Împreună cu temperamentul mamei ei, mi-e teamă. Deși unii ar putea încerca, nimeni nu poate tăgădui că această copilă este o provocare.

La capătul unui coridor lung, femeia deschise o ușă, dezvăluind o cameră atât de îndesată cu cufere, cutii de pălării, valize și alte obiecte, încât nu mai rămăsese decât foarte puțin spațiu ca să te miști.

Cloncănind ca o cloșcă, își folosi șoldurile largi ca să-și facă loc.

– Exact de asta mi-a fost teamă. Când au ajuns trăsurile cu bagaje, doamna Cavendish, menajera, v-a trimis lucrurile în odaia asta pentru că era aproape de camera de studiu. Voi chema cameristele să le ducă imediat în camerele marchizei.

– Și unde sunt aceste camere?

Martha o privi clipind.

– Păi, lângă cele ale marchizului, bineînțeles

Lottie examină camera. Din bucățica din patul de fier vopsit în alb pe care o putea zări, mobilierul vechi și tapetul decolorat cu model de iederă, încăperea semăna reconfortant de mult cu odaia pe care o împărțise cu sora ei în Hertfordshire, înainte ca Sterling să le transforme pe toate în camere luxoase.

–Nu va fi necesar, Martha, spuse ea cu fermitate. Cred că această încăpere îmi convine de minune.

Fu rândul femeii să se uite chiorâș la ea.

–Foarte bine, milady, spuse ea încet. Atunci o voi pune pe doamna Cavendish să trimită niște servitoare ca să ajute la despachetat.

–Nici asta nu va fi necesar, o asigură Lottie. Nu credea că mândria ei rănită ar fi putut rezista cercetării și chicotelilor lor. Sunt destul de obișnuită să am singură grijă de mine, minți ea. Mă pot descurca foarte bine și singură.

–Cum doriți, milady.

Deși o urmă de reproș întunecă ochii căprui ai Marthei, aceasta plecă ascultătoare, fugărind lacheul în fața ei.

Trei ore mai târziu, când cerul ce se vedea de la fereastră își schimbă culoarea din gri în negru și o lună timidă veni să tragă cu ochiul printre norii goniți de vânt, Lottie era exact așa cum pretinsese că vrea să fie – pe cont propriu. Se cocoțase pe unul dintre numeroasele cufere pe care încă le mai avea de despachetat, purtând una dintre cele mai elegante rochii de seară și așteptând invitația la cină.

După o scurtă hârjoneală într-o grădiniță amenajată pe acoperișul casei pe care Lottie o descoperise în capătul opus al coridorului ei, Dovlecel își revendică drepturile asupra unei perne pufoase în timp ce Domnul Wiggles plecase să exploreze prin labirintul de bagaje, cu Mirabella în urma lui. Pisoiul era încă destul de tânăr încât să folosească doar două modalități de a se mișca – plin de viață și cu salturi bruște. Principala sursă de distracție erau salturile în fața trecătorilor lipsiți de bănuieli și agățatul de ciorapii lor, motiv pentru care Lottie își ținea picioarele ridicate și sprijinite pe una din balamalele cuferului.

Își netezi mătasea marmorată a fustei. Își schimbase deja rochia de trei ori – lucru nu foarte ușor fără ajutorul unei servitoare. Dar fusese prea mândră ca să cheme una după ce respinsese oferta de mai devreme a Marthei. Se hotărâse în cele din urmă asupra unei rochii de seară cu un decolteu pătrat și fuste de aceeași nuanță ca și ochii ei. Deși avusese nevoie de numeroase

ace de păr și de și mai multe blesteme, care l-ar fi făcut pe tatăl ei pios să se răsucească în mormânt, reușise în sfârșit să-și aranjeze buclele într-un coc acceptabil, lăsând libere doar câteva bucle încăpățânate ce îi cădeau peste obraji.

Se dăduse cu puțină culoare în obraji, hotărâtă să arate în întregime ca o adevărată stăpână a conacului, atunci când soțul ei o va vedea din nou. Și avea să-și dea seama în curând că nu era un copil precoce, ci o femeie de care trebuia să țină seama.

Stomacul ei se auzi chiorăind. Se uită la ceasul suspendat de lanțul delicat de aur pe care îl purta în jurul gâtului. Cu siguranță existau multe alte moduri practice de a scăpa de o soție nedorită decât de a o înfometa până la moarte. Odihnindu-și bărbia în mână, își imagină consternarea Laurei și a lui Sterling dacă ar fi primit un pachet conținând doar oase albite și regretele soțului ei. De vreme ce nu ratase de bunăvoie nici o masă în cei douăzeci de ani de existență, cel puțin aveau să știe că se petrecuse o crimă.

Se auzi o bătaie în ușă, care o sperie pe Lottie atât de tare încât era cât pe ce să cadă de pe cufăr. Se grăbi spre ușă, apoi se opri să-și domolească respirația și să-și netezească părul înainte de a deschide, nedorind să-și trădeze nerăbdarea în fața valetului care fusese trimis să o conducă la cină. La urma urmei, *ea* nu avea de ce să fie agitată. Hayden era cel căruia trebuia să-i fie rușine că o lăsase singură.

Deschise ușa. Nu descoperi un lacheu, ci o tânără servitoare pistruiată și roșcată care purta o tavă încărcată cu de-ale gurii și afișa un zâmbet prin care-și cerea scuze.

– Domnișoara Martha s-a gândit că poate vă este foame după călătoria dumneavoastră, milady.

– Cât de frumos din partea ei.

Cu un zâmbet pierdut, Lottie acceptă oferta.

Fata se năpusti în cameră, aprinzând câteva lumânări de ceară malte și focul care fusese pregătit în vatră. Se oferi să o ajute pe Lottie să se îmbrace pentru culcare, dar ea refuză și, în curând, rămase din nou singură.

Se părea că mirele ei era perfect mulțumit să lase un servitor să se îngrijească de confortul ei. Poate că undeva în conac, într-unul dintre cele mai elegante saloane, el și fiica sa se bucurau de

o cină bogată. Lottie refuză să-l lase să-i strice apetitul şi mâncă cu o poftă sălbatică, savurând fiecare bucăţică de pâine proaspăt coaptă şi supa de fasole consistentă. Martha fusese chiar suficient de grijulie încât să-i trimită şi o bucată generoasă de peşte afumat şi carne de pui pentru pisici. Cel puţin soţul ei fără inimă nu poruncise să fie izgonite în hambar. Sau nu-şi chemase croitorul ca să-i ia măsurile pentru trei noi perechi de mânuşi.

După ce mâncă, Lottie îşi desfăcu cocul şi se luptă să iasă din rochia de seară, rupându-şi neglijent dantela veneţiană scumpă de la tiv. Scormoni printre cufere, până când îl găsi în cele din urmă pe cel care conţinea cămaşa ei de noapte.

Deasupra se afla o rochie pe care nu o mai văzuse până atunci. Când o ridică în lumina lumânărilor, mătasea diafană îi alunecă uşor ca o cascadă printre degete, o adevărată încântare senzuală. Era un articol de îmbrăcăminte lucrat pentru un singur scop – plăcerile iubirii dintre un bărbat şi o femeie.

Copleşită de un val de singurătate, Lottie îşi apăsă rochia de obraz. Le putea vedea pe Laura şi Diana împăturind-o cu duioşie în cufăr, împreună cu toate speranţele şi visele lor pentru viitorul ei.

Împinse rochia adânc în cufăr şi scoase una dintre cele mai vechi şi mai ponosite cămăşi de noapte. Materialul familiar o învălui când stinse toate lumânările în afara uneia şi se sui în patul rece şi străin. În timp ce Dovlecel şi Domnul Wiggles se ghemuiră la picioarele ei, Mirabella se înghesui pe pernă în spatele lui Lottie, dedându-se uneia dintre ocupaţiile ei favorite – să muşte părul lui Lottie. Pisoiul era încă atât de mic, încât adesea lui Lottie îi era teamă că se va rostogoli şi îl va sufoca.

Lottie stătea întinsă acolo, urmărind umbrele pâlpâitoare aruncate de dansul flăcărilor pe pereţi. Vântul suspina trist în jurul ferestrelor, zguduind panourile oblice. Privirea ei căzu pe uşa descuiată.

Şi dacă Hayden nu o neglija, ci aştepta pur şi simplu până când restul casei avea să adoarmă? Poate că de aceea refuzase să se culce în patul ei de la han cu o noapte în urmă. Poate că aştepta până când aveau să ajungă în împărăţia lui de lângă mare, unde atât cuvântul, cât şi voinţa lui erau lege.

Acum, când în sfârșit era liber de constrângerile societății, dacă își făcea drum spre camera ei chiar în acel moment, cu intenția de a o seduce? Lottie se cutremură, gândul înghețându-i sângele în vene. Pentru prima dată, își dădu seama că se afla cu totul și cu totul la mila lui. Aici, nu o mai avea nici pe Laura ca s-o avertizeze de pericol, nici pe George ca să se grăbească să o salveze, nici pe Sterling ca s-o protejeze. Acum nu se mai putea baza decât pe ea însăși. Întorcându-se pe o parte, închise ochii strâns și își dori cu disperare să adoarmă.

Stătu întinsă o lungă perioadă de timp, ascultând scărțâitul casei și zgomotele din jurul ei. Începuse să moțăie când un urlet nepământean o făcu să sară în picioare în pat. Pentru o clipă, nu-și mai putu auzi decât inima bătându-i în urechi. Apoi strigătul straniu se auzi din nou, atât de plin de durere încât nu putea fi confundat cu vântul.

Ca și cum ar fi venit dintr-o altă viață, mult mai inocentă, Lottie își auzi propria voce: „*The Tatler* a publicat o bârfă obscură ce insinua că fantoma soției sale încă mai colindă pe holurile conacului Oakwylde, jelindu-și amantul mort".

Își trase păturile peste cap, dinții clănțănindu-i de spaimă. Deși citise și scrisese despre ele aproape toată viața ei, Lottie nici măcar nu fusese sigură că credea în fantome până în acel moment. Dar era imposibil să-ți imaginezi că acel sunet trist ieșea dintr-un gâtlej uman.

Se ghemui sub pături timp de ceea ce ea resimți drept o eternitate, până când o urmă de rușine își făcu loc prin teroarea ei. Nu se comporta deloc ca eroina cutezătoare pe care și-o imaginse. Dacă acela ar fi fost un roman gotic sau chiar una dintre propriile povești, protagonista tânără și curajoasă ar fi fost dornică să ia un sfeșnic și să pornească în explorarea umbrelor amenințătoare ale conacului învăluit în beznă.

Adunându-și fiecare dram de voință, Lottie aruncă păturile și își puse picioarele de gheață pe podea. Poate că Harriet ar fi tremurat gândindu-se la perspectiva de a întâlni o fantomă în carne și oase, sau total lipsită de acestea, dar ea, marchiza de Oakleigh, era mult mai rezistentă.

Hayden rătăcea pe coridoarele pustii ale conacului Oakwylde ca o fantomă. Noaptea se lăsase de câteva ore. Până în acel moment chiar şi cel mai îndrăzneţ dintre servitori era baricadat în siguranţă în spatele uşilor închise ale propriei odăi. Nu avea să întâlnească nici un alt suflet până dimineaţă, cel puţin nu unul viu.

Se întreba deja ce fel de nebunie îl posedase când îşi adusese mireasa în acel loc. Ar fi trebuit să-i permită să se instaleze în casa închiriată din Mayfair, unde ar fi rămas în siguranţă în sânul familiei ei. Nu ar fi fost, cu siguranţă, primul cuplu căsătorit din lumea bună care trăia în locuinţe separate.

Sau paturi separate.

Ochii Marthei luciseră a dezaprobare când venise să-l informeze că Lottie refuzase camerele luxoase ale marchizei în favoarea unui dormitor umil, aflat aproape de camera de studiu. Când poruncise ca o cină copioasă să-i fie trimisă în cameră, împreună cu câteva bucăţi alese pentru pisicile ei, aproape crezuse că bătrâna doică avea de gând să-l sfideze. Ce aştepta Martha de la el? Să-şi lase mireasa să moară de foame? Sau să mărşăluiască până în aripa de est şi s-o aducă de păr până în camerele lui?

Poate că Martha nu-şi dădea seama, dar Lottie era exact acolo unde trebuia să fie. Departe de aripa de vest a casei. Şi departe de el.

Dar asta tot nu era de-ajuns pentru a domoli ispita. Poate că odaia lui Lottie era departe de aripa de vest, dar era, de asemenea, şi departe de încăperile servitorilor. Dacă ar fi dorit, ar fi putut merge la ea şi să se delecteze cu ea în tihnă, fără să afle cineva, nici măcar atotştiutoarea şi înţeleapta Martha.

Hayden îşi frecă fruntea, încercând să alunge imaginile pe care gândul acela le stârnise. Imagini ale membrelor trandafirii ale lui Lottie împreunate cu ale lui, ale buclelor ei aurii sclipitoare împrăştiate pe perna lui, ale buzelor ei generoase întredeschise într-un suspin de plăcere.

Fanteziile sale fuseseră stimulate de noaptea nunţii pe care şi-o petrecuse în mare parte privind-o dormind, admirând abandonul cu care împinsese păturile de pe ea şi îşi pusese o coapsă suplă pe pernă de parcă ar fi fost un amant. Avusese nevoie de fiecare dram de control ca să nu tragă de tot păturile de pe ea şi să se strecoare în locul pernei. În bătălia ce se dădea în sufletul lui

nu-l ajutase nici gândul că s-o vâre în patul lui putea fi considerat de unii atât un drept, cât și o datorie.

Dar avea îndatoriri mult mai presante, își reaminti el, când își încetini pașii în fața camerei fiicei sale. O rază subțire de lumină se zărea pe sub ușă. Încă de când era mică, fiica sa fusese predispusă la coșmaruri. Iar el poruncise ca o lampă să ardă întotdeauna în dormitorul ei, pentru cazul în care s-ar fi trezit în timpul nopții și i-ar fi fost frică.

Cândva ar fi venit alergând la el. Cândva ar fi avut încredere în el să-i alunge monștrii. Dar asta fusese înainte ca el însuși să devină un monstru.

Atinse cu degetele stejarul lustruit. Voia să și-o imagineze ghemuită în siguranță în patul ei, cu noua păpușă strânsă în brațe. Dar ea îi refuzase cadoul și orice mângâiere i-ar fi oferit. Ascultă în fața ușii timp de câteva minute, dar nu auzi nici măcar un scâncet agitat.

Când se întoarse, hotărât să caute confortul rece al propriului pat, primul urlet sălbatic sparse tăcerea adormită a casei.

Hayden îngheță, simțind cum i se urca sângele la cap. Fusese imaginația lui, sau urletul fusese mai puternic decât de obicei? Mai sfâșietor? Mai furios? Sau cele două săptămâni petrecute la Londra îi ascuțiseră simțurile? Îi făcuse fiecare nerv și mai sensibil la nuanțele subtile de pierdere și durere? Când al doilea urlet se auzi, nici măcar nu clipi. Pentru că știa că, oricât de stridente ar fi fost acele strigăte străniі, răul de-abia de-acum urma.

Cineva cânta la pian. Pașii lui Lottie șovăiră când melodia îndepărtată pluti până la urechile ei, lentă, stăruitoare și ispititoare. La început, nu recunoscu piesa, dar apoi își dădu seama că era prima parte a unei sonate de Beethoven, cea care începuse să fie numită după moartea sa *Sonata lunii*.

Piesa era frumoasă, dar părea totuși să jelească o pierdere de nedescris. Lottie simți cum i se usucă gâtul. Doar pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva alunecase într un vis în loc să-și părăsească patul pornind în căutarea unei fantome. Un vis în care era condamnată să rătăcească pentru totdeauna pe coridoarele

singuratice ale conacului Oakwylde însoţită doar de flacăra pâlpâitoare a lumânării ei şi melodia obsedantă care îi îndruma paşii.

Urmând cântecul de sirenă, coborî un şir de trepte în spirală până la etajul principal. Nu mai auzise vreun urlet de când se strecurase afară din odaia ei, strângând sfeşnicul cu degetele tremurânde. Se strecură prin holul de la intrare umbrit de lumina lunii şi se întoarse spre dreapta, rătăcind câteva minute, până când se trezi în cele din urmă într-un hol larg, mărginit pe ambele părţi de uşi închise. Se opri să asculte, înclinându-şi capul într-o parte. Notele jeluitoare păreau să vină de pretutindeni şi de nicăieri. Făcând mâna pavăză în jurul flăcării de la lumânare din care se scurgea ceară, parcurse holul, încercând, pe rând, fiecare uşă. Toate se deschiseră fără efort la atingerea ei, dând la iveală camere întunecate şi tăcute.

Când sonata atinse crescendoul plin de înflăcărare, ea ajunse la uşa dublă din capătul îndepărtat al coridorului. Când degetele ei se încleştară pe mânerul de alamă, muzica se opri brusc. Lottie îşi trase înapoi mâna. Tăcerea făcuse o gaură neagră în noapte, lăsând în urmă doar sunetul neregulat al propriei respiraţii.

Întinse iar mâna încet spre mâner, ţinându-şi suflarea când dădu s-o învârtă. Apoi se opri. O zgâlţâi puţin. Nimic. Uşa era încuiată.

Se sprijini de ea, gândindu-se că dacă ar fi atât de curajoasă cum îşi închipuise mereu că era, s-ar fi simţit dezamăgită şi nu uşurată.

Trase aer în piept pentru prima dată, dar îl simţi îmbibat de parfumul de iasomie înflorită noaptea, greu şi care-ţi provoca greaţă. Se simţi brusc un curent rece, care stinse flacăra lumânării şi o lăsă pe Lottie în întuneric.

Îi fusese frică să rămână singură în întuneric. Dar a *nu* fi singură era încă şi mai rău. Putea simţi o prezenţă furişându-se chiar în spatele ei, periculoasă şi sălbatică.

Un mormăit se auzi din umbră.

– Naiba să te ia! De ce nu poţi să stai acolo unde ţi-e locul?

Sfeşnicul căzu cu zgomot pe podea când o pereche de mâini o prinseră şi o răsuciră, ţinând-o cu duritate lipită de uşă.

Capitolul 9

Dacă supraviețuiesc acestei trădări, am să mă ocup eu însămi de problemă...

Nu era nimic fantomatic în mâinile care o strângeau. Se înfipseseră adânc în umerii ei, radiind o căldură brută care îi făcuse lui Lottie pielea de găină mai ușor decât ar fi făcut-o o rafală înghețată.

Năucă, îi luă o clipă până să-și dea seama că întunericul n-o învăluia cu totul. Lumina lunii arunca a rază fină prin fereastra în semicerc din sticlă colorată aflată sus pe peretele de deasupra ușilor duble. Dar până când ochii ei scrutară umbrele, nu zăriră decât strălucirea sălbatică din ochii soțului ei.

Hayden părea mai mult decât capabil să comită o crimă în acel moment. Cu fiecare suflare furioasă, nările i se umflau și pieptul din care ieșeau sunete șuierătoare îl atingea pe-al ei. Genunchiul îi era îndoit între coapsele ei, așa încât era imposibil să evadeze sau să se lupte. Când privirea lui alunecă în jos la buzele tremurânde, tot ce putu face fu să rămână moale în îmbrățișarea lui și să aștepte ca el să o sărute sau să o omoare.

Își veni încet în fire, urmărind umbrele de nebunie care-i traversau chipul.

–Tu? șopti el răgușit, clătinând din cap.

Când își aplecă buzele spre gâtul ei, nu putu decât să întoarcă ușor capul, incapabilă să se opună. El își frecă nasul de pielea delicată a gâtului ei, mirosind-o ca un armăsar ce adulmecă o iapă cu care urmează să se împerecheze.

–Nu înțeleg. De ce te dai cu parfumul ăsta blestemat?

Lottie clătină din cap, de-abia respirând. Părea că el consuma tot aerul din coridor. În loc să-l îndepărteze, degetele ei trădătoare se agățară de partea din față a cămășii sale, trăgându-l mai aproape.

–Ce parfum? Nu m-am dat cu nici un fel de parfum.

El îi dădu drumul brusc și făcu un pas înapoi. Dintr-un anumit motiv, ea se simți și mai vulnerabilă fără sprijinul mâinilor lui. El își trecu o palmă tremurătoare peste față.

–Ce faci aici? o întrebă el cu o voce aspră. De ce nu ești în pat acolo unde ți-e locul?

Lottie se gândi că nu era cel mai bun moment ca să-i reamintească faptul că locul ei era acum în patul lui.

–*Eram* în patul meu. Dar cum era să dorm când am auzit zgomotul ăsta înfricoșător? Putea să scoale și morții din somn.

De-abia spuse vorbele că le și regretă, dar era prea târziu să le retragă. Deși părea imposibil, fața lui Hayden se întunecă și mai tare.

–Nu știu despre ce vorbești.

–Bineînțeles că știi! Cu siguranță l-ai auzit și tu. Țipătul sfâșietor? Arătă cu mâna spre ușa din spatele lor. Și, apoi, cineva de acolo a început să cânte la pian de parcă i se frângea inima?

–Nu am auzit nimic, spuse el categoric, refuzând până și să se uite la ușă.

–Și iasomia? Nu poți nega că nu ai simțit mirosul de iasomie.

El ridică din umeri.

–Probabil că una dintre servitoare a trecut pe aici mai devreme, cu flori proaspăt tăiate din grădină. Am confundat pur și simplu parfumul lor cu parfumul tău.

Lottie nu-și pierdu timpul amintindu-i că pe acele pământuri sterpe și bătute de vânt, iasomia nu avea să înflorească, probabil, până în iunie, dacă avea să înflorească și atunci.

–Și presupun că strigătul plin de jale pe care l-am auzit a fost doar vântul șuierând prin vreo crăpătură dintr-un șemineu

–Ai o explicație mai bună? o întrebă el, uitându-se țintă în ochii ei și lansând provocarea.

Lottie își umezi buzele uscate cu limba înainte de a răbufni:

–M-am gândit că ar putea fi vreo fantomă.

Hayden se holbă pur și simplu la ea pentru o clipă, apoi pufni.

–Nu fi o gâsculiță. În ciuda a ceea ce tipăresc ziarele de scandal ca să-și vândă bârfele mizerabile, fantomele nu există. Ce ai crezut? o întrebă el. Că soția mea moartă s-a întors din mormânt să te avertizeze să stai departe de mine?

– Nu știu. Spune-mi tu. Era predispusă la accese de gelozie?

Când Lottie îi studie frumusețea păgână a sprâncenelor groase și a maxilarului neras, îi fu greu să-și imagineze cum o femeie n-ar putea să fie geloasă pe un astfel de bărbat.

– Când nu obținea ce voia, răspunse el încet, Justine era predispusă la tot felul de accese.

Rușinată de sinceritatea lui, Lottie își apăsă o mână pe inima care încă bătea să-i spargă pieptul.

– Nu fantoma m-a speriat de moarte. Ci tu.

– Ei bine, asta-i o metodă de a ucide de care nimeni nu m-a mai acuzat vreodată. Mă îndoiesc că familia ta ar fi amuzată, dar sunt sigur că bârfitorii ar considera-o o noutate. Se rezemă de perete, aruncându-i o privire ironică pe sub genele întunecate. Spune-mi, Carlotta, dacă te-aș fi speriat de moarte, te-ai fi întors să mă bântui?

Ea studie o clipă întrebarea, înainte de a da din cap.

– Desigur că da. Dar nu m-aș rezuma la a geme și a jeli sau a cânta vreo sonată drăguță la pian. Aș bate în fundul unui ceainic și aș cânta din tot sufletul toate cele șapte strofe din *Soața-mi e o destrăbălată*.

Răspunsul ei îl făcu să râdă. Zâmbetul lui deschis îi transformă chipul, accentuând ridurile copilărești din jurul ochilor și reducându-i o gropiță în obraz. Când el o studie, căldura dogoritoare din ochii lui o făcu dintr-odată conștientă de propria înfățișare.

Avea un dar rar de a o prinde în dezavantaj. Și-ar fi dorit ca la următoarea întâlnire cu el să lase impresia de cel mai înalt rafinament, dar iat-o acum, în cămașa de noapte de bumbac zdrențuită și cu picioarele goale, cu părul căzându-i pe umeri ca unei fetițe. Dar el nu se uita la ea ca și cum ar fi fost o fetiță. O privea ca și cum ar fi fost o femeie.

– Chiar ar trebui să-ți fie rușine, îi spuse ea. Asta e a doua oară pe ziua de astăzi când m-ai atacat prin surprindere.

Zâmbetul lui se stinse, Lottie rămânând cu o senzație acută de pierdere. El luă o vază delicată de pe o masă aflată sub o oglindă cu ramă din marmură, rotind-o în mâini.

–Dacă aş fi putut anunţa nunta noastră dinainte, aş fi făcut-o. Dar nu am îndrăznit să risc ca Allegra să afle de la nevasta vreunuia dintre servitori. Ar fi fugit înainte ca noi să sosim.

Vorbise ca şi cum asta ar fi fost ceva obişnuit.

–De ce nu mi-ai spus despre ea? Ţi-a fost teamă că şi eu voi fugi?

–Ai fi fugit?

–Nu ştiu, răspunse ea sincer. Dar ştiu că aş fi tratat situaţia cu un pic mai multă delicateţe, dacă m-ai fi avertizat că aveam să devin şi mamă, nu numai soţie.

–Dacă îţi aduci aminte, când ne-am întâlnit, nu căutam nici una, nici alta.

Ceea ce Lottie îşi aminti fu acel moment din Mayfair, când el se întorsese să se uite la ea în faţa căminului. Orice ar fi căutat el, în acea clipă, ar fi putut să jure că şi găsise. Dacă acea femeie trimisă de doamna McGowan ar fi ajuns cu câteva minute înaintea ei, ar mai fi privit-o în acelaşi mod? I-ar mai fi cuprins chipul pudrat în palme şi i-ar mai fi sărutat buzele înroşite ca şi cum ea ar fi fost o bucată pierdută demult din sufletul lui, despre care nici nu ştiuse că lipseşte? Lottie se întrebă dacă el se va mai uita vreodată la ea în felul acela, şi cum ar reacţiona ea dacă el ar face-o.

El puse înapoi vaza pe masă.

–Aşa cum poate ai ghicit până acum, am călătorit la Londra pentru a căuta o guvernantă pentru fiica mea. Martha deja nu mai face faţă.

Amintindu-şi de strânsoarea fermă a femeii pe urechea Allegrei, Lottie se îndoia de acel lucru.

–A fost întotdeauna un copil dificil, dar în ultimele câteva luni a devenit aproape imposibilă.

–Îmi amintesc acelaşi lucru şi despre mine câteodată, mărturisi Lottie.

–Ca să vezi, răspunse el sec.

–Există câteva instituţii bune, specializate în a face posibil imposibilul. Te-ai gândit vreodată să o trimiţi la şcoală?

–Bineînţeles că m-am gândit. Îşi trecu o mână prin păr cu un gest plin de frustrare. Nu mi aş dori nimic mai mult decât s-o duc departe de locul ăsta, de casa asta... „De *mine*."

Lottie auzise cuvântul la fel de clar ca și cum l-ar fi rostit cu voce tare.

– Dar ea nici nu vrea să audă de asta. De fiecare dată când aduc vorba, are un acces groaznic de furie, încât mi-e teamă pentru sănătatea ei. Luna trecută, când am menționat o școală din Lucerna, aproape că n-a mai respirat deloc și a trebuit să chemăm medicul. Motiv pentru care am decis să merg la Londra și să mă ocup personal de problema asta. Un zâmbet amar îi apăru pe buze. Dar, din pricina eforturilor depuse de bârfitori și de ziarele de scandal, nu am avut succes. La urma urmei, ce femeie respectabilă ar însoți un om cu reputația mea în Cornwall?

Lottie se uită la el, începând încetul cu încetul să înțeleagă.

– Nici o femeie respectabilă, presupun, dar una care și-a pierdut respectabilitatea? Una cu reputația ruinată?

Fără să răspundă, el își mută privirea spre umbre.

După un moment de tăcere, ea întrebă încet:

– De ce te-ai căsătorit până la urmă cu mine? De ce nu m-ai angajat, pur și simplu?

– Chiar și cu un însoțitor, nu puteam aduce o femeie tânără necăsătorită în casa mea ca să-mi învețe fiica. Blândețea neobișnuită a cuvintelor lui le accentuă și mai tare efectul. Mai ales una despre care se spune că am compromis-o.

Lottie își spuse că ar trebui să fie recunoscătoare pentru sinceritatea lui. Cel puțin îi deschisese ochii în privința oricărui gând romantic înainte ca ea să se facă și mai tare de rușine.

Recunoscătoare că primise mereu rolul principal în spectacolul de teatru de amatori al doamnei Lyttelton, ea reuși să schițeze un zâmbet fragil.

– Sunt încântată să știu că te-ai ales cu ceva din mica noastră căsătorie de inconveniență, pe lângă mireasa nedorită. Acum, dacă mă scuzi, aș vrea să mă întorc în patul meu înainte ca vântul să înceapă să șuiere din nou în șemineu sau să cânte *Aleluia* la pian.

Când dădu să treacă pe lângă el, Hayden își puse mâna pe brațul ei, oprind-o.

– Dacă te-ai așteptat la mai mult de la căsătoria noastră, milady, atunci îmi pare foarte rău.

Eliberându-şi braţul din strânsoare uşor, dar ferm, Lottie îşi dădu capul pe spate pentru a-l privi în ochi.

–Să nu-ţi pară, milord. La urma urmei, singurul lucru pe care mi l-ai promis a fost numele tău.

Fără vreo lumânare sau melodie fantomatică care să o ghideze, Lottie avu nevoie de patru încercări ca să găsească drumul înapoi spre dormitorul ei. Un spectru tânguitor ar fi fost o distragere bine-venită, dar nu mai întâlni nimic înfricoşător în afară de un şoricel oropsit care părea la fel de pierdut ca şi ea. Pentru prima dată se gândi cât de curios era că nici un servitor nu venise să cerceteze sursa zgomotelor misterioase. Ar fi trebuit să fie toţi complet surzi sau beţi în paturile lor ca să nu fi auzit acele strigăte sfâşietoare.

Când îşi găsi în sfârşit camera, Lottie era destul de nervoasă. Nu o ajută să se calmeze nici faptul că se împiedică de Mirabella, nici că îşi lovi degetele de la piciorul gol de unul dintre cuferele nedesfăcute. Nu avea nici un drept să fie supărată, îşi spuse când se îndreptă şchiopătând spre pat. Hayden îi promisese numele, nu şi inima lui.

Mângâindu-l pe domnul Wiggles, se ghemui în capul patului şi se uită la flăcările care începeau să se stingă. Cel puţin nu va mai pierde nici măcar un minut din timpul ei preţios aşteptând o noapte a nunţii care nu avea să vină vreodată. Hayden putea susţine cât voia că nu credea în fantome, dar atunci când o strânsese în braţe, cu acea strălucire diabolică în ochi, nu dovedise decât că inima lui nu-i va aparţine niciodată ei, ci doar soţiei lui moarte. Ea nu va fi niciodată pentru el nimic mai mult decât o simplă guvernantă.

Faţa ridată a doamnei Terwilliger îi apăru în minte. Va împărtăşi oare până la urmă soarta bătrânei?

Îşi va risipi oare tinereţea închisă într-o cameră de studiu prăfuită până când atât sângele, cât şi pasiunea ce-i curgea prin vene aveau să devină la fel de uscate precum praful de cretă?

Propriile cuvinte înflăcărate adresate familiei ei se întoarseră să o bântuie: „Nu trebuie să fiu soţie sau guvernantă. Aş putea fi scriitoare, aşa cum mi-am dorit mereu! Nu aş avea nevoie decât de nişte cerneală, hârtie şi o casuţă undeva la mare".

Lottie se ridică, cuprinsă de un nou entuziasm. Un conac lângă mare nu era de preferat unei căsuțe umile?

Chiar și prin haosul ce domnea în cameră, nu-i luă mult timp lui Lottie ca să găsească cutiuța din piele pe care o căuta. Animată de hotărârea luată, despachetă hârtia, tocul și o călimară nouă de cerneală. După ce ațâță focul și aprinse o lumânare nouă, se instală în fața biroului din lemn de trandafir din colț, cu Dovlecel torcându-i în poală.

Roase capătul tocului timp de un minut, apoi mâzgăli *Mireasă pentru Lordul Morții* de Carlotta Anne Fairleigh în partea de sus a paginii, terminându-și numele cu o înflorătură maiestuoasă. După un alt moment de contemplare, tăie cu o linie îndrăzneață totul și scrise chiar dedesubt *Mireasa Lordului Morții* de Lady Oakleigh. Dacă numele era tot ceea ce soțul ei avea să-i ofere, atunci măcar să-l folosească. Fiecare editor din Londra s-ar fi înghesuit să publice un astfel de roman. Nici chiar domnișoara Terwilliger nu ar mai putea să-i nege talentul.

Înfrânându-și fără milă mustrările de conștiință, Lottie așeză o pagină goală în fața ei. Nu fu nevoie de un efort mare de imaginație ca să-și amintească chipul lui Hayden în momentul în care o țintuise lipită de ușă, cu ochii și mâinile încordate de pasiune. Tocul îi zbură pe pagină când scrise: „Nu voi uita niciodată clipa în care l-am văzut pentru prima dată pe bărbatul care plănuia să mă ucidă. Chipul lui era în egală măsură groaznic și irezistibil, frumusețea sa întunecată reflectând adâncimile negre ale sufletului său..."

Capitolul 10

Dacă el era Stăpânul Iadului, atunci eu eram stăpâna lui...

În dimineața următoare, Lottie decise că, dacă soțul ei voia o guvernantă, atunci asta avea să capete. Uitându-se cu dispreț la poplinul trandafiriu lucitor și catifelele albastre bogate pe care le adora, scoase la iveală o rochie de dimineață gri-argintie dintr-unul

din cufere. Rupse betelia cu dungi şi smulse rozetele din mătase care împodobeau tivul şi astfel îşi creă o rochie la fel de cenuşie şi deprimantă precum cerul care se vedea de la fereastra ei.

Îşi strânse părul într-un coc auster, făcând să dispară toate buclele. Nici un singur fir nu avea voie să scape.

Îşi examină imaginea în oglinda înaltă din colţul camerei, cu buzele generoase strânse într-o linie rigidă. Nu mai avea nevoie decât de o pereche de ochelari cu ramă de oţel şi o aluniţă păroasă pe bărbie şi ar fi putut fi confundată cu domnişoara Terwilliger. Părea destul de bătrână, de cel puţin douăzeci şi patru de ani.

În timp ce aştepta să vină ora micului dejun, se apucă să scotocească prin cutiile şi cuferele ei. Poate că acel loc n-ar mai fi fost atât de străin dacă l-ar fi umplut cu lucruri familiare. Golise două cufere şi încărcase fiecare colţişor al comodei înalte din lemn de nuc din colţ, când deveni conştientă de o senzaţie ciudată. Deşi citise despre ea în numeroase romane gotice şi chiar scrisese despre ea o dată sau de două ori în propriile poveşti, nu o experimentase cu adevărat niciodată.

Simţi cum i se ridică părul de pe ceafă.

Scăpă ciorapul pe care-l ţinea între degete când se întoarse încet, întrebându-se dacă era pe cale să dea nas în nas cu fantoma primei soţii a lui Hayden.

Judecând după părul ce i atârna în ochi şi murdăria de pe nasul subţire, creatura ce trăgea cu ochiul din cadrul uşii era cu siguranţă muritoare. Simţind că vizitatorul era la doar un zâmbet prietenos departe de a o zbughi, Lottie îşi reîntoarse repede atenţia spre cufăr.

– Bună dimineaţa, Allegra, spuse ea cu răceală. Vrei să intri?

Cu coada ochiului, o văzu pe fată intrând sfios în cameră, târşâindu-şi picioarele încălţate în cizmele cu şireturile desfăcute. Lottie fu recunoscătoare că primul capitol din manuscrisul ei, terminat cu puţin timp înainte de ivirea zorilor, era ascuns sub un panou fals în partea de jos a cutiei de scris, departe de privirile indiscrete.

După un moment de tăcere ciudată, Allegra izbucni:

– Îl iubeşti pe tatăl meu?

Lottie nu ar fi putut spune de ce acea întrebare o făcu să se oprească. La urma urmei, de abia îl cunoștea pe tatăl fetei.

În timp ce se chinuia să încropească un răspuns adecvat, Allegra râcâi cu gheata podeaua.

–Nu ar trebui să te condamn dacă nu-l iubești. E destul de nesuferit.

Lottie fu scutită de obligația de a o mustra sau a se arăta de acord cu ea de Mirabella, care ieși de sub pat legănându-se ca un iepuraș turbat. Se năpusti asupra unuia dintre șireturile Allegrei cu o voioșie demonică.

Lottie se aștepta ca Allegra să se enerveze pe pisică, așa cum orice altă fetiță ar fi făcut, dar copilul se uita la obiectul pe care Lottie tocmai îl pescuise din cufăr. Femeia ridică păpușa ponosită, cu un zâmbet duios pe buze.

–Sora mea mi-a cumpărat-o în prima ei excursie la Londra, când eram cam de vârsta ta. Laura credea că arăta la fel ca mine. Îți vine să crezi că biata de ea a fost odată aproape la fel de frumoasă ca păpușa pe care tatăl tău a făcut-o pentru tine?

Păpușa avusese inițial un coc din bucle lungi aurii, dar Lottie smulsese jumătate din ele dintr-un exces de zel, cu ondulatorul. Trandafiriul din obraji se dusese. Volanele fustei erau zdrențuite și pătate, nasul cârn ciobit. Avea un plasture de mătase neagră peste un ochi.

–După ce și-a pierdut ochiul într-un accident tragic de tir cu arcul, eu și fratele meu George obișnuiam să ne jucăm de-a pirații cu ea, explică Lottie. O puneam să meargă pe o scândura ce ieșea din podul hambarului, de unde și nasul ciobit.

Allegra continuă să studieze păpușa, cu o expresie grijulie pe chipul serios.

–Îmi place de ea, spuse ea în cele din urmă. Pot să mă joc cu ea?

Lottie fu luată prin surprindere de cererea îndrăzneață. Dar era imposibil să reziști în fața privirii ferme a Allegrei. În ciuda a ceea ce Hayden îi spusese despre accesele de furie ale Allegrei, Lottie avu impresia clară că copilul cerea puțin și aștepta încă și mai puțin. Netezind fusta păpușii, Lottie i-o dădu fără tragere de inimă.

– Nu cred că ai putea sa-i faci mai mult rău decât i s-a făcut deja.

– Mulţumesc.

Fără nici un alt cuvânt, Allegra ascunse păpuşa la subsuoară şi ieşi din cameră.

Lottie ajunse la micul dejun şi-l găsi pe Hayden aşteptând-o în capul unei mese uriaşe din mahon, suficient de lungă cât să găzduiască un turneu de cricket pe suprafaţa sa strălucitoare. În conacul Devonbrooke exista o astfel de masă, dar, atunci când se lua cina în familie, Sterling insista să se adune toţi într-un capăt sau în altul, ca să se poată bucura de compania şi conversaţia celorlalţi. Când un lacheu o conduse pe Lottie la un scaun singuratic situat în capătul celălalt al mesei, ea presupuse doar că Hayden nu avea chef nici de companie, nici de conversaţie. Fu însă suficient de manierat cât să se ridice când ea intră în salon.

– Bună dimineaţa, milord, spuse ea afectat, aşezându-se pe locul ei.

– Milady, îi răspunse el, studiindu-i ţinuta serioasă prin ochii îngustaţi.

Se aşeză înapoi pe scaun, scoţându-şi un ceas de buzunar din vestă. La început Lottie crezu că gestul era menit să-i reproşeze că a întârziat, dar apoi îşi dădu seama că mai era un loc pregătit la masă.

Exact la jumătatea distanţei dintre ei doi.

Hayden de-abia avu timp să închidă capacul ceasului când apăru Allegra. În loc să-şi târşâie picioarele, fata practic ţopăia. Se îmbrăcase pentru micul dejun trăgându-şi nişte ciorapi murdari şi mânjindu-se cu noroi de la nas până la obraz. Fredonând în şoaptă, împinse cu zgomot unul dintre scaunele grele aflat mai aproape de ea şi îşi aşeză povara pe el cu grija rezervată, de obicei, doar celor în vârstă sau infirmi.

Hayden se încruntă la scaun, incapabil să-şi ascundă consternarea.

– Ce Dumnezeu e chestia aia?

– E noua mea păpuşă. Mami mi-a dat o. Allegra se întoarse şi se uită radiind la Lottie. Zâmbetul însorit îi transformă chipul. Pentru o clipă, nu mai era deloc urâtoare, era frumoasă.

„Micuțul monstru."

Când Hayden își mută privirea spre Lottie, își simți stomacul coborând până aproape de genunchi.

– Cât de generoasă este mami, spuse el calm, cu ochii strălucind când ridică ceașca de cafea spre ea într-un toast batjocoritor.

Generos, într-adevăr, din partea lui Lottie să-i dea copilului său o jucărie uzată și multiubită ca s-o răsfețe în timp ce cadoul lui minunat și scump stătea ascuns în cutia de pluș într-un cufăr.

– Este doar una dintre vechile mele jucării, se grăbi Lottie să explice. Allegra a venit în camera mea în timp despachetam și s-a îndrăgostit de ea.

Fata își îndoi șervetul sub forma unei bavete improvizate și îl îndesă în corsetul șifonat al păpușii.

– Mami a spus că păpușa arată la fel ca ea atunci când era de vârsta mea.

Hayden studie gânditor buclele decolorate și scămoșate ale păpușii, nasul ciobit și peticul de pirat. În ciuda numeroaselor ei suferințe, ochiul albastru care rămăsese intact nu-și pierduse nimic din sclipirea elegantă, și nici buzele trandafirii zâmbetul afectat.

– Eu încă mai pot vedea o asemănare semnificativă, spuse el.

Din fericire pentru el, aceeași servitoare mică și roșcată care îi adusese lui Lottie cina apăru în acel moment agitată, cu un castron aburind cu terci de ovăz, blocând privirea indignată a lui Lottie. În timp ce mâncară, tăcerea încordată nu fu întreruptă decât de fredonatul Allegrei când își ridica lingura la buzele păpușii ca să i dea terci. Lottie își bău și ea ciocolata caldă dintr-o singură înghițitură, dorindu-și mai degrabă să fi fost stricnină.

Când Allegra termină de mâncat și ultima gură din terciul de ovăz cu un sorbit satisfăcut, privirea ei se plimbă între Hayden și Lottie.

– Deci, cum v-ați cunoscut?

Lottie se înecă cu o bucată de hering afumat.

– Cred că o voi lăsa pe mami să răspundă la această întrebare.

Hayden se lăsă pe spate în scaun, strălucirea răutăcioasă din privirea lui avertizând-o că era nerăbdător să îi audă răspunsul aproape la fel de mult ca și Allegra.

Ştiind că nu putea să spună: „Trăgeam cu ochiul la fereastra tatălui tău, când m a confundat cu o curtezană", Lottie îşi şterse buzele cu şervetul ca să tragă de timp.

– Ei bine... deşi poate părea că ne-am căsătorit în grabă, îl ştiam pe tatăl tău cu mult timp înainte de a ne întâlni.

– E faimos? întrebă Allegra, clipind inocent.

– Celebru, murmură Hayden, luând o înghiţitură de cafea.

Lui Lottie îi încremeni zâmbetul pe buze.

– Să spunem doar că este destul de celebru în anumite cercuri. De aceea eram atât de nerăbdătoare să-l cunosc.

– Şi s-a ridicat la nivelul aşteptărilor tale?

– Şi încă cum.

Lottie îi aruncă lui Hayden un zâmbet sarcastic.

– Deci, unde v-aţi întâlnit?

– De fapt, ne-am întâlnit în timpul debutului meu, o informă Lottie pe fată, încercând din greu să nu mintă. Chiar înainte de primul vals.

Ea răsuflă cu uşurare când atenţia înflăcărată a Allegrei se mută spre tatăl ei.

– De unde ai ştiut că vrei să te căsătoreşti cu ea?

Deşi aflat în celălalt capăt al mesei, privirea pe care Hayden i-o aruncă lui Lottie fu la fel de intimă ca o mângâiere.

– După cum îţi poţi da şi singură seama, farmecul mamei tale vitrege m-a făcut să nu mă las prea greu convins.

Şi nici nu se lăsase prea greu convins, presupuse Lottie. Nu dacă nu luai în calcul pistolul de duel pe care Sterling îl îndreptase spre inima lui. Îşi întoarse privirea de la el, tulburată nu numai de mincluna lui sfruntată, ci şi de efectul său tulburător asupra ei. Va trebui să se păzească cu mai multă atenţie în viitor. Orice bărbat care poate minţi un copil, mai ales propria odraslă, era şi mai periculos decât crezuse.

Spre uşurarea ei, servitoarea reapăru în acel moment să strângă vasele. Allegra şterse gura păpuşoi, apoi se ridică.

– Te rog să ne scuzi, tată.

– Bineînţeles, răspunse Hayden pe un ton calm.

Când ea plecă, strângând papușa în brațe ca și cum ar fi fost un prunc drag, servitoarea ieși după ea, prea absorbită să observe că ciocolata dintr-o ceașcă se scursese direct în poala lui Lottie.

–Meggie! spuse Hayden tăios.

Fata își reveni din uluire.

–O, milady, îmi pare rău!

Smulse un șervețel și impregnă și mai adânc ciocolata în materialul scump al fustei lui Lottie.

–Nu-i nimic, o asigură Lottie pe fată luptându-se în același timp să-i smulgă șervețelul lipicios din mână.

Când servitoarea termină de curățat și plecă, Hayden se lăsă pe spate în scaun, cu un zâmbet strâmb pe buze.

–Va trebui s-o scuzi pe Meggie. Nu e obișnuită să o audă pe fiica mea cerând permisiunea de a face ceva. Și mai ales nu mie.

–După ce vom începe lecțiile, voi face tot ce pot ca să-i cizelez manierele.

–Nu dau doi bani pe manierele ei.

Hayden trânti ceașca de cafea pe masă, uimind-o pe Lottie cu vehemența lui.

–Nu te-am adus aici să-i umpli capul Allegrei cu o mulțime de aiureli și prostii. Vreau să o înveți limbi străine, istorie, geografie și matematică. Vreau să-i ofer niște cunoștințe care i-ar putea fi de folos, dacă va fi nevoie să se descurce singură în această lume.

–Cea mai mare parte a înaltei societăți consideră darul de a face o reverență corectă și capacitatea de a completa corect un carnețel de dans tot ce este necesar pentru a pune mâna pe un soț bogat, sublinie Lottie.

–Aceste abilități nu-i vor folosi Allegrei. Ea nu va putea să-și ocupe locul cuvenit în societate sau să aibă parte de o partidă avantajoasă. Amărăciunea îi ascuți vocea. Eu și mama ei am avut grijă de asta.

–Mai sunt câțiva ani până la debutul ei. Poate că dacă va trece suficient timp...

Privirea lui plină de suferință o făcu să tacă.

–Aș putea s-o țin închisă aici pentru următorii treizeci de ani, dar când își va face debutul în lumea bună, va fi cunoscută tot drept fiica unui criminal cu sânge-rece.

Lottie înghiţi în sec, nefiind în totalitate sigură dacă el se referea la duelul în care îşi ucisese cel mai bun prieten.

–Ceea ce vreau de la tine e să-i dezvolţi mintea. O umbră cludată îi trecu peste chip. Vreau s-o faci puternică. Rezistentă.

Amintindu-şi de şiretenia pe care o arătase copilul când se gudurase ca să obţină păpuşa murdară, Lottie murmură:

–Nu cred că asta va fi atât de dificil.

–Vreau doar să ştiu că, după ce nu voi mai fi, Allegra va putea să aibă singură grijă de ea. Atâta timp cât sunt în viaţă, nu va duce lipsă de nimic. El îi studie chipul lui Lottie, ochii lui verzi îmblânzindu-se. Dacă mă vei ajuta să o protejez, milady, nici tu nu vei duce lipsă de nimic.

Poate că făcea o promisiune pe care nu avea s-o poată respecta, se gândi Lottie după ce făcu o plecăciune şi plecă. Îi era teamă că începea deja să vrea ceva ce nu putea avea.

După ce, la o cercetare minuţioasă a casei nu dădu de tânăra pe care o avea în grijă, Lottie rătăci prin bucătăria de la subsol, sperând ca unul dintre servitori să ştie unde ar putea să o găsească pe Allegra. Coborî scările şi, după colţ, le descoperi pe Martha şi pe doamna Cavendish discutând aprins. Deşi şoaptele lor nu ajungeau, probabil, până la servitoarele agitate care stăteau în apropierea căminului cu cuptor, Lottie trebui doar să se furişeze destul de aproape ca să le citească pe buze.

–Nu cred că ar trebui să o angajăm pe fata asta, spunea doamna Cavendish.

Pielea palidă a menajerei era întinsă peste pometii proeminenţi, dându-i un aspect scofâlcit. Dacă ar fi fost unul dintre profesorii lor de la doamna Lyttelton, Lottie şi Harriet ar fi porecHt-o, probabil, cu cruzime Doamna Cadavru.

–La urma urmei, ce ştim noi despre fata asta, în afara faptului că a apărut la uşa stăpânului în dimineaţa asta cerşind o slujbă?

–Ei bine, eu cred că nu ne putem permite să n-o angajăm. Marta continuă: Am pierdut trei fete în ultima lună şi încă alte două noaptea trecută. Au fugit înainte de ivirea zorilor, fără măcar să se obosească să şi împacheteze lucrurile. Dacă continuă

tot așa, vom rămâne doar noi două să avem grijă de toată casa până la vară.

–Dar fata nu are scrisori de referință, nu are experiență și este oarbă ca noaptea. Când Giles a răspuns la ușă dimineață, aproape că l-a strâns de gât cu propria eșarfă, deoarece a crezut că era tot ciocănelul de metal al ușii. Și ai văzut cum mătură? Mai mult stârnește praful decât îl strânge! Când i-am dat pământuful de șters praful, mi l-a dat-o înapoi, spunând că atât penele, cât și praful o fac să strănute

–Va învăța repede dacă vrea să mănânce. Dacă nu va învăța, îi voi băga eu mințile în cap.

Doamna Cavendish își îndreptă spatele, nările subțiri umflându-i-se.

–Ei bine, eu tot cred că este o greșeală.

Arătând de parcă ar fi vrut să-i bage mințile în cap și doamnei Cavendish, Martha spuse printre dinți:

–Atunci este o greșeală pe care va trebui s-o facem. Ce altceva am putea să facem? Va fi și mai rău acum că și-a adus o altă femeie în casa asta. Chiar și bărbaților le este teamă să iasă din camerele lor după ce se lasă întunericul. Nimeni nu vrea să riște să dea peste acea groaznică...

Probabil că Lottie făcu fără să vrea un zgomot involuntar, căci ambele femei se întoarseră și se holbară la ea. Nici dacă ar fi fost prinse sorbind dintr-o sticlă de vin de Xerex nu ar fi arătat mai vinovate decât acum. Doamna Cavendish fu prima care se repezi înaintea ei, cu inelul de chei de la brâu zăngănind și buzele subțiri schițând un zâmbet plin de solicitudine.

–O, milady, ce faceți aici? Dacă aveați nevoie de ceva, trebuia doar să sunați.

–Are dreptate. Martha se repezi spre ea. Nu trebuie să uitați că sunteți o marchiză acum și că bătrâna Martha vă stă la dispoziție.

Înainte ca Lottie să-și poată trage suflarea, femeile o înconjuraseră. Cloncănind și bombănind, o scoaseră repede din bucătărie, nelăsându-i timp să mai întrebe despre noua slujitoare mioapă, al cărui viitor nu mai vedea decât accese de strănutat și minți băgate în cap.

Deoarece atât Martha, cât şi doamna Cavendish spuseseră că nu ştiau unde ar fi putut fi Allegra, Lottie decise să înfrunte plină de curaj împrejurimile conacului. Când se strecură afară pe uşa de la intrare, vântul aspru îi înţepă obrajii, fluturându-i în zefle-mea şalul de caşmir. Era greu de crezut că undeva în Anglia, o briză uşoară făcea să înflorească mugurii de pe copaci în timp ce tulpinile delicate ale lalelelor înfloriteîrziu îşi croiau drum prin solul încălzit de soare. Aici nu puteai vedea decât mlaştinile, vântul, marea şi cerul, luptându-se toate să vadă cine va pune stăpânire peste acest regat sterp.

Deşi primul ei impuls fu să fugă înapoi în casă, porni cu paşi repezi, încă gândindu-se la conversaţia pe care o auzise. În ciuda a ceea ce pretinsese Hayden, se părea că nu era singura care fusese deranjată de urletul plin de jale de aseară. Şi nici nu era prima dată când se întâmplase. Dacă avea să mai audă acel sunet, Lottie îşi promise că nu va fugi în noapte asemenea acelor servitoare îngrozite. Va găsi cumva curajul să se întoarcă în locul în care auzise muzica aceea fantomatică, chiar dacă asta însemna o altă confruntare cu soţul ei.

Căută prin curtea părăsită şi grădinile neglijate, dar în zadar, căci o găsi în cele din urmă pe Allegra cocoţată pe ramurile noduroase ale unui măr, aflat la marginea unei livezi părăsite. Păpuşa lui Lottie stătea abandonată la poalele copacului, întinsă cu faţa în noroi.

Clătinând din cap cu tristeţe, Lottie curăţă nasul ciobit al păpuşii şi o sprijini uşor de trunchiul copacului în poziţie şezândă.

– Bună! îi strigă Allegrei. Nu vrei să cobori şi să vorbeşti cu mine?

Buna dispoziţie a copilului dispăruse.

– Nu, mulţumesc, îi strigă şi continuă să privească spre orizontul îndepărtat. Mă simt bine aici unde sunt.

Lottie se gândi la acea informaţie pentru o clipă.

– Foarte bine, atunci. Dacă nu vrei să cobori, atunci voi urca eu.

Cu lecţia învăţată din noaptea debutului ei, Lottie îşi făcu timp să-şi dea jos şalul şi să şi înnoade fustele între picioare, improvizând o pereche de pantaloni, înainte de a începe să se cataere în copac.

Ajunse la Allegra cu ciorapii agățați și fără suflu și o găsi pe fată uitându-se la ea cu suspiciune.

– Nu credeam că doamnelor le este permis să se cațere în copaci.

– Doamnelor le este permis să facă tot ce le place, o informă Lottie. Se aplecă în față, coborând vocea până la o șoaptă conspirativă: Atâta timp cât nu e nimeni ca să le vadă.

Se făcu comodă între două ramuri, într-o parte având coastele abrupte și în cealaltă întinderea mlăștinoasă. În ciuda vântului care o împiedica să respire, trebui să recunoască că era o priveliște magnifică. Allegra continua să se încrunte la ea.

– Ce faci aici? Nu ar trebui să fii cu tatăl meu?

– De fapt, chiar tatăl tău m-a trimis să te găsesc. Credea că aș putea să te ajut cu lecțiile.

– Nu am lecții.

Luată prin surprindere de tonul tăios al copilului, Lottie spuse:

– Ei bine, atunci, poate că e timpul să ai. Am adus câteva cărți minunate din Londra, *Istoria lumii* a lui Raleigh, *Philosophia Botanica* a lui Linnaeus, *Istoria Dreptului Roman în Evul Mediu* a lui Savigny.

– Nu-mi plac cărțile.

Fu rândul lui Lottie să se uite bănuitor. Nu avea încredere în cineva căruia nu-i plăceau cărțile.

– Dacă nu-ți plac cărțile, înseamnă că n-ai citit niciodată *Castelul Wolfenbach* al doamnei Parsons. Mi-a dat atâția fiori, încât după ce l-am terminat, am refuzat să dorm fără o lumânare aprinsă la capul patului meu timp de mai bine de o săptămână.

Allegra pufni disprețuitor.

– Martha spune că toate cărțile sunt o risipă de hârtie și de timp și mi-ar fi mai de folos să învăț cum să cultiv cartofi.

Îngrozită, Lottie nu putu scoate nici un sunet pentru o clipă.

– Ei bine, dacă Martha ar fi citit vreodată *Clopotul de la miezul nopții*, *Avertismentul misterios* sau *Călugărul ucigaș*, poate că n ar respinge atât de repede *toate* cărțile ca pe o pierdere de timp și de hârtie! Amintindu-și că ea trebuia să întruchipeze un model de bună-cuviință pentru copil, Lottie se lupta să și țină în frâu temperamentul. Din moment ce nu am avut nici o experiență legată

de cultivarea cartofilor, n ai vrea să ne întâlnim în după-amiaza asta în camera de studiu, înainte de ceai, pentru prima noastră lecție?

– Foarte bine. Nu-i ca și cum aș avea de ales, nu-i așa, *mami*? De data asta apelativul fu rostit cu un dispreț nimicitor.

– Nu sunt mama ta, Allegra, spuse Lottie încet și nu trebuie să te prefaci că aș fi.

– Atunci nici tu nu trebuie să te prefaci că mă placi. Fata își strânse un genunchi la piept, privind în direcția mării. Nimeni altcineva nu mă place.

– Nu aș spune că asta e în întregime adevărat. Tatăl tău pare să te placă foarte mult.

– Ha! El nu mă place. El doar îmi cumpără cadouri scumpe, cum ar fi păpușa aia ridicolă, pentru că îi e milă de mine.

Lottie se încruntă, tulburată de convingerea absolută din vocea copilului.

– Ești fiica lui. De ce naiba i-ar fi milă de tine?

Allegra se întoarse să se uite la ea, cu părul negru bătut de vânt.

– Poți să păstrezi un secret?

– Nu, răspunse Lottie sincer.

Allegra își dădu ochii peste cap și se întoarse la studiul stâncilor crestate înșiruite de-a lungul coastei.

– Îi e milă de mine pentru că mama mea a fost nebună și crede că și eu voi înnebuni.

Deși ea era cea care trebuia să dea lecții, Lottie își dădu brusc seama că putea învăța multe de la acel copil. Nu era în întregime surprinsă să afle că soția lui Hayden suferise de nebunie. Cu siguranță doar o nebună ar încornora un bărbat care putea săruta așa.

– Ți-a spus tatăl tău că vei înnebuni?

– Desigur că nu, spuse Allegra disprețuitor. Nu vrea să vorbească deloc despre asta. Nu vrea să vorbească despre nimic care contează. Dar îi aud pe servitori șușotind despre asta tot timpul, când cred că nu-i ascultă nimeni. „Bietul copil. E la fel ca mama ei", șoptesc ei, uitându-se la mine și clătinând din cap ca și cum aș fi oarbă ca noaptea.

– Te simți nebună? o întrebă Lottie, studiind chipul ursuz al fetiței.

Allegra păru surprinsă de întrebare, ca și cum nu s-ar fi gândit la asta înainte.

– Nu, răspunse ea în cele din urmă, clipind ca și cum ar fi fost surprinsă de propriul răspuns. Dar sunt furioasă o mare parte din timp.

Lottie râse când se agăță de ramura următoare și începu să coboare.

– Așa eram și eu la vârsta ta. Nu-ți face griji. Va trece.

Ajunsă jos, Lottie își scutură fustele. O clipă îi trecu prin minte să-și salveze păpușa, dar după ce se gândi un moment decise să o lase în grija îndoielnică a Allegrei. Înfășurându-și șalul în jurul umerilor, porni spre casă.

– El nu te va iubi niciodată, să știi. Vântul aduse vocea Allegrei până la urechile ei. Nu va iubi pe nimeni altcineva decât pe ea.

Lottie se împiedică de o movilă acoperită de iarbă. Sperând că fata nu o văzuse împiedicându-se, își reluă pașii repezi, mormăind:

– Asta rămâne de văzut, nu-i așa?

Capitolul 11

Curând aveam să aflu că există orori mai înspăimântătoare în această lume decât spectrele care scot vaiete sfâșietoare...

25 mai 1825

Stimată domnișoară Terwilliger,

Vă scriu ca să-mi exprim regretele profunde pentru orice rușine sau suferință pe care v-am pricinuit-o în anii petrecuți împreună la școala doamnei Lyttelton. După o examinare minuțioasă a sufletului și o reflecție dureroasă, am ajuns să-mi dau seama că nu eram nici pe jumătate atât de inteligentă pe cât mă credeam.

Deși a duce un animal în dormitor și a-l lăsa acolo pentru o perioadă de timp nedeterminată ar putea fi privit de unii dintre semenii noștri drept un amuzament vulgar și ar conferi un anumit prestigiu persoanei respective, bunurile personale și demnitatea au prea mult de suferit din pricina acestui gest. (Ar trebui să fiți recunoscătoare că nu am

lăsat decât un poneil! Pot să vă asigur că o capră are un apetit mult mai mare, în special pentru lenjeriile de mătase şi orice floare sau panglică ce ar putea împodobi pălăria favorită a cuiva.)

Pot, de asemenea, să vă asigur că a coase degetele de la mănuşi între ele nu este nici pe departe la fel de neplăcut precum strâmtarea pantalonaşilor, astfel ca la prima încercare de a te aşeza să se audă un zgomot atât de odios şi de umilitor, încât să nu poată fi pomenit într-o companie cuviincioasă (sau necuviincioasă).

Aşa că mă chinui să vă imit calmul consecvent şi încep să apreciez cu totul altfel profunzimea reţinerii de care aţi dat dovadă. Când simt că un ţipăt de indignare îmi clocoteşte în gât sau când îmi dau seama că degetele mi se încleştează şi iau forma gâtului delicat al unei fete, mă gândesc la dumneavoastră şi scrâşnesc din dinţi ca să schiţez un zâmbet îndulgent. Când îmi dau seama că testez lama cuţitului de unt de degetul mare cu mai multă atenţie decât s-ar cuveni, îmi amintesc de răbdarea dumneavoastră şi găsesc puterea de a continua fără a pocni vreun suflet.

Îmi place să cred că aţi fi mândră de modelul de virtute şi de maturitate în care m-am transformat. Vă asigur că voi fi mereu...

A dumneavoastră prea plecată elujitoare,
Carlotta Oakleigh

P.S. Mi-aţi putea recomanda ceva care să scoată petele de zmeură şi de coacăze din pielea cizmelor?

•

30 mai 1825

Dragă mătuşă Diana,

Deşi suntem despărţite, ştiu că n-ai uitat de ziua mea de naştere care va fi vara asta. Mă gândeam că mi-ai putea trimite o bonetă nouă şi nişte desuuri minunate. (O, şi o pereche fermecătoare de cizme scurte din nanchin nu va fi privită cu dispreţ.)

A ta nepoată dragă,
Lottie

P.S. Transmite-le unchiului Thane şi gemenilor toată dragostea mea, dar te rog să nu pomeneşti nimic de desuuri.

4 iunie 1825

Dragă George,

Cum trebuie să fi râs atunci când ai aflat că sora ta mai mică a devenit – o, cu greu pot suporta gândul ăstal – mamă! Tu, care mereu ai spus că niciodată nu mi-a păsat de nici un alt copil în afară de mine însămi. (Cu toate că amândoi ştim că asta nu e în întregime adevărat, pentru că i-am îndrăgit întotdeauna pe gemeni, nepoţii mei dragi, Nicholas şi Ellie.) Şi, contrar a ceea ce ai spus mereu, nu o ador pe Ellie doar pentru că întruchipează propria-mi imagine la acea vârstă, ci pentru că are multe alte calităţi încântătoare, cea mai bună fiind credinţa ei de nezdruncinat în propria inteligenţă şi frumuseţe.

Sunt sigură că vei fi surprins şi să afli că mă compart cu rafinamentul matur şi buna-cuviinţă aşteptate de la o femeie cu statutul meu. Mă străduiesc să fiu un exemplu pozitiv pentru tânăra mea fiică vitregă impresionabilă, ghidându-i acţiunile cu o mână fermă, dar iubitoare.

Deci, nu uita imaginea acelei fetiţe lipsite de grijă pe care o dată o numeai „soră" (printre altele), căci bucuriile dulci ale „maternităţii" au transformat-o în cele din urmă într-o femeie!

Cu maturitate,
Carlatta

PS. Te-ai înşelat cu privire la păianjenii pustnici maro. Muşcătura lor nu este fatală. Nici măcar dacă unul dintre ei nimereşte din greşeală în pontoful tău.

*

8 iunie 1825

Dragii mei Laura şi Sterling,

Vă rog să mă iertaţi că nu v-am scris mai devreme, dar am fost prea ocupată bucurându-mă de afecţiunea delicată a soţului şi a fiicei mele vitrege. Sunt o bucurie atât de mare pentru mine, încât mi-e greu să mă smulg din compania lor chiar şi pentru o sarcină atât de simplă!

Sunt conştientă că aţi avut rezerve în privinţa acestei căsătorii, dar vreau să vă asigur că nu am câştigat doar un soţ care mă adoră,

ci şi o fiică iubitoare. Vă rog să nu aveţi deloc remuşcări sau regrete din cauza mea. N-aş putea suporta gândul acesta!

Promit să vă scriu mai des. Până atunci, imaginaţi-mă înconjurată de fericirea pe care doar o uniune fericită dintre un bărbat, o femeie şi un copil o poate aduce.

Cu dragoste,
Lottie

P.S. Aţi putea, vă rog, să-mi mai trimiteţi o umbrelă de soare galbenă? Din greşeală m-am aşezat pe a mea şi i-am rupt toate spiţele.

*

10 iunie 1825

O, draga mea Harriet,

Iartă-mi caligrafia înghesuită şi strâmbă, dar îţi scriu această scrisoare din intimitatea relativă a unei debarale. (Imaginează-ţi-o pe prietena ta, care era odată distinsă şi elegantă, nevoită să stea în întuneric pe o găleată răsturnată, cu o foaie de hârtie legănându-se pe un genunchi în timp ce coada unui spălător o înţeapă în locuri pe care prefer să nu le numesc.) „De ce sunt în debara?" poate că te întrebi. Ai răbdare, draga mea prietenă, căci în timp totul va fi dezvăluit!

Am fost destul de consternată când George mi-a scris să-mi spună că ai ales să te întorci în sânul familiei tale, imediat după ce am plecat spre Cornwall. Sterling şi Laura ar fi fost încântaţi să rămâi oaspetele lor până la terminarea sezonului. Mi-a făcut o mare plăcere să mi te imaginez luând ceaiul de după-amiază, făcând plimbări cu faetonul prin Hyde Park, flirtând şi dansând toată noaptea la toate balurile şi seratele la care aş fi putut participa şi eu dacă nu mi-aş fi irosit propriul sezon în schimbul unui sărut. (Deşi recunosc că a fost un sărut minunat.)

Să nu-ţi imaginezi cumva că mă ascund în debaraua asta ca să scap de soţul meu brutal, permite-mi să te asigur că marchizul a fost un model de atenţie. Uneori îmi doresc ca el să strige şi să înjure, măcar ca să-mi arate că este conştient de existenţa mea. Deşi face pe domnul cu o curtoazie consecventă, tinde mai degrabă să se uite prin mine, decât la mine. (Şi, după cum bine ştii, nu mi a plăcut niciodată să fiu ignorată.)

Nu, încerc să scap de fiica lui, în vârstă de zece ani, o puştoaică neastâmpărată care îmi dă bătăi de cap în fiecare moment al existenţei

mele. Știu că nu mă pot ascunde aici pentru totdeauna, căci „lecțiile" noastre de după-amiază trebuie să înceapă într-o oră. În cele mai multe zile, lecțiile astea se rezumă la a conjuga cu răbdare verbele franțuzești în timp ce drăcușorul ăsta împielițat cască, bate din picioare și se uită pe fereastră, punând la cale următoarea faptă odioasă. Chiar ieri, când m-am întors în camera mea, am descoperit că toată cerneala mea prețioasă din sticle fusese înlocuită cu cremă de ghete. Chiar dacă primul meu impuls a fost să o caut și să i le vărs în căpșorul îngâmfat, am refuzat să-i dau satisfacție.

„Ce crede marchizul de poznele fiicei sale" te întrebi? Deși bănuiesc că micul nostru conflict de voințe este o sursă secretă de amuzament pentru el, nu o arată decât printr-o sprânceană ridicată sau strângerea aproape imperceptibilă din buze în timp ce se ascunde în spatele celei mai recente ediții a ziarului The Times. *Pare perfect mulțumit să ne lase pe noi două să ne luptăm până la capăt, iar învingătorul să ia totul.*

Singura mea consolare este atunci când mă așez la masa de scris, în fiecare seară, și mai scriu câteva bucățele sclipitoare din romanul meu. (Ți-am pomenit de romanul meu, nu-i așa?) Din fericire, nopțile au fost poșnice, fantoma nu și-a mai făcut apariția de atunci. (Ți-am spus de fantomă, nu-i așa?)

Așteaptă! Ce am auzit? Se aud pași furișându-se pe scări? Un fior mă trece pe șira spinării când deschid puțin ușa debaralei și arunc o privire pe coridor. Ah, ce ușurare! Nu e drăcușorul de fiică vitregă, ci doar noua slujitoare, fugind de mânia Marthei. Încă nu am văzut-o la față cum trebuie pe biata creatură stângace. Își petrece tot timpul sărind ca un crab miop dintr-un dezastru domestic în altul. Îi poți urmări traseul prin casă pur și simplu ascultând sunetul vaselor sparte și răcnetele Marthei.

Cât de multe aș vrea să-ți mai spun, dar nu mai e mult până când o să fiu descoperită. O, draga, dulcea mea Harriet, prietena și confidenta mea, cât de mult mi-aș dori să fii aici!

A ta pentru totdeauna,
Lottie

P.S. Dacă mai găsesc încă un gândac în pontoful meu, mă tem că soțul meu nu va fi singurul din casa asta vinovat de crimă.

La două zile după ce Lottie îi trimisese scrisoarea lui Harriet, soarele de după-amiază se furişă printre nori, într-una dintre rarele sale apariţii. Dorindu-şi să simtă mirosul primăverii, Lottie decise să scape pentru o vreme din acea casă şi de Allegra. Se plimba pe lângă grajduri, când simţi o furnicătură deja familiară în ceafă. Sătulă să fie obiectul de joacă al cuiva, se întoarse, hotărâtă să-i dea o mamă de bătaie fetiţei băgăcioase şi ursuze a lui Hayden.

Un pisoi mic şi galben se ţinea după ea cu mers şovăielnic. Lottie se dădu înapoi, de parcă ar fi văzut un tigru bengalez.

–O, nu, nu face astal Ultimul lucru de care am nevoie acum sunt mai multe pisici care să-mi zăpăcească viaţa. Du-te înapoi de unde ai venit.

Continuă să se dea înapoi, făcând semn cu mâinile ca să alunge pisoiul.

Fără să fie descurajat de respingerea ei, pisoiul se grăbi şi mai tare, până sări direct la gleznele ei. Gemând, Lottie se aplecă şi ridică animalul în palme. Mieunând răguşit şi cu blana galbenă smotocită, părea mai degrabă o răţuşcă decât un pisoi.

Un băiat neîndemânatic, cu o claie de păr negru care-i acoperea fruntea, năvăli de la grajduri. Când o văzu ţinând pisoiul, se opri brusc şi îşi scoase şapca ponosită.

–Îmi pare rău de deranj, milady. Mama lui a dispărut. L-a lăsat pe mititelul ăsta şi încă alţi trei să se descurce singuri.

Lottie de-abia se stăpâni să nu ofteze din nou.

–Încă trei, ai spus, Jem?

–Mă tem că da. Băiatul clătină din cap cu tristeţe. Şi bieţii de ei de-abia reuşesc să mănânce singuri.

De parcă ar fi vrut să-i întărească cuvintele, trei pisoi de diferite forme şi culori ieşiră din grajd, arătând ca o turmă pestriţă de şobolani prea mari.

Când pisica galbenă se căţără pe braţul lui Lottie şi apoi pe umărul ei, ea oftă înfrântă.

–Ai cumva vreun coş pe-acolo?

Sperând să furişeze puii în dormitorul ei fără să fie văzută, Lottie se strecură printr-o uşă franţuzească deschisă pe partea laterală a conacului, cu vedere spre mare. Îşi făcu loc printre

draperiile de catifea monstruos de grele, reușind în sfârșit să iasă, dar dădu nas în nas cu un birou de mahon impunător, plin cu registre legate în piele.

Un birou în spatele căruia se găsea chiar soțul ei.

O privea cu un interes detașat, ca și cum ar fi fost un vierme exotic care tocmai săpase un tunel prin construcția de lemn.

Ea strânse coșul la piept, recunoscătoare că avusese prezența de spirit de a-l acoperi cu o basma.

–Bună! trâmbiță ea, sperând să acopere mieunatul sporadic al pisoilor. E o zi frumoasă, nu-i așa? Am fost și am adunat... se chinui să se gândească la niște fructe sau legume care ar putea să crească într-un astfel de sol pietros și neospitalier... nuci. Am fost și am adunat nuci.

Zâmbind plăcut, Hayden întinse mâna după clopoțelul cu ciucuri din spatele scaunului său.

–Atunci ce-ar fi s-o chem pe Martha? Poate că îi va cere bucătăresei să facă o prăjitură cu ele.

Lottie nu-și putu ascunde groaza.

–O, nu! Te rog, nu face asta! Aș prefera mai degrabă să le mănânc direct din coajă.

–Cum vrei, murmură Hayden, întorcându-și atenția la registre.

Ea se strecură spre ușă.

–Carlotta?

–Da?

Fără să ridice privirea, spuse:

–Probabil că le este foame. Ai putea să treci pe la bucătărie să ici niște pește afumat și smântână.

Lottie încremeni. Allegra avea dreptate. Omul ăsta era insuportabil. Se uită în jos, la basmaua care se mișca deasupra coșului. Ce îi spuseseră Diana și Laura în noaptea de dinaintea nunții ei? Că nu era ceva neobișnuit ca îndrăgostiții să facă schimb de cadouri mici, ca să-și câștige dragostea în afara dormitorului?

–Ar trebui să-ți fie rușine, milord, îl certă ea, întorcându-se spre Hayden.

Cel puțin îi făcu onoarea de a-și ridica privirea din registrele lui.

–Ar trebui?

– Da, ar trebui. Pentru că acum mi-ai stricat surpriza. Se apropie de birou, excesiv de mulțumită că reușise să stârnească o anumită emoție în el, chiar dacă era vorba doar de suspiciune. Speram să pot lega o panglică drăguță pe cadou înainte de a ți-l da.

Lăsând coșul cu zgomot pe birou, Lottie smulse basmaua cu un sunet de fanfară. Pisoii săriră în toate direcțiile, clătinându-se cu pași nesiguri pe birou. Hayden nu ar fi fost mai îngrozit nici dacă i-ar fi aruncat un cuib de vipere veninoase în față. Un pisoi pestriț începu să-i roadă capătul tocului în timp ce altul negru se îndreptă spre călimara fără capac.

El smulse sticluța în ultimul moment. Pisoiul căzu împleticindu-se peste marginea biroului și nimeri într-un coș de gunoi din lemn, unde începu să miaune strident.

– O, ulte! arătă Lottie spre pisoiul galben. Sărise în poala lui Hayden și sugea fericit unul dintre nasturii acoperiți cu pânză ai vestei lui, torsul sonor auzindu-se în ciuda rugăminților jalnice ale celuilalt pisoi care voia să fie salvat. Nu-i așa că e drăguț? Micuțul crede că ești mama lui.

Făcând o grimasă, Hayden apucă prudent pisoiul, ținându-l departe de el.

– Ei bine, cu siguranță nu sunt! Își mută privirea fioroasă de la pisică spre Lottie. Apreciez generozitatea, milady, dar ce ar trebui să fac cu aceste... aceste... creaturi?

Lottie se dădu înapoi spre ușă, simțindu-se ca și cum ar fi lins chiar ea o farfurie de smântână.

– O, nu știu. Poate că ar trebui s-o cheme pe Martha să facă o prăjitură din ei.

– Nu mă tenta, mormăi el, scuturându-și piciorul într-o încercare zadarnică de scăpa de pisoiul negru, care reușise în cele din urmă să răstoarne coșul de gunoi și acum se agățase cu ghearele de pantalonii din piele de caprioară ai lui Hayden încercând să se cațăre.

– Nici nu aș îndrăzni, îl asigură Lottie, schițând un zâmbet cochet, înainte să iasă din cameră.

Lottie traversă zâmbind holul de la intrare și se îndreptă spre bucătărie. Se gândi că ar trebui măcar să ceară niște scrumbii

afumate și smântână, cu toate că nu putea spune dacă îi era milă de Hayden sau de pisoi. Poate că ar trebui să ia în considerare mai multe dintre sugestiile pe care i le făcuseră mătușa și sora ei. Măcar reușise în cele din urmă să atragă întreaga atenție a soțului ei.

Când se îndreptă spre coridorul care ducea spre scările de la subsol, Meggie se apropia din direcția opusă, cu cozile arămii ieșindu-i de sub boneta de dimineață. În loc să se oprească să-i facă o reverență deferentă, așa cum obișnuia, tânăra menajeră trecu pe lângă Lottie mormăind o scuză și ferindu-și fața îmbujorată.

Lottie se uită după ea, clătinând din cap nedumerită, apoi își continuă drumul. Chiar înainte de a ajunge la capătul scărilor, zumzetul de voci ridicate și râsul vesel îi asaltă urechile. Pitindu-se după suportul de vase din cupru agățat de tavanul tencuit, trase cu ochiul după colț și văzu un grup de servitori adunați în jurul mesei ponosite de pin, holbându-se la ceva împrăștiat pe suprafața ei. Nu se vedeau nicăieri nici Giles, nici Martha sau doamna Cavendish.

– Citește-o pe aia din nou, îi ceru una dintre servitoarele care spăla vasele bucătăresei, arătând peste umărul voinic al unui lacheu.

– Citește-o singură, mârâi femeia, aplecându-se în față până când nasul osos atinse, practic, masa. N-am terminat-o încă p'asta.

– Nu poate, spuse lacheul. Mama ei n-a învățat-o să citească.

Servitoarea îl ciupi cu fermitate de posteriorul îmbrăcat în livrea.

– Dar m-a învățat alte lucruri, nu-i așa, Mac?

Când se prăbușiră unul pe umerii celuilalt chicotind, Cook îi întinse peste umăr o foaie volantă.

– Uite. Ia-o pe-asta. Are poze.

– Oooooh

Exclamând la unison, îi smulseră hârtia din mână, aproape rupând-o de nerăbdare. Lottie înaintă, îmboldită de curiozitate. Își înclină capul într-o parte și în cealaltă, dar nu putu distinge decât o caricatură grosolană a unui bărbat și a unei femei.

– Ia ascultați aici. Una dintre servitoare care, evident, știa să citească, ținea un ziar mototolit, cu ochii strălucind de emoție. „Înainte de a-l păcăli s-o ia în căsătorie, se spune că a avut mai

multe legături cu alți barbați, inclusiv un flirt scurt cu însuși regele." Mai mulți dintre servitori icniră. „Foștii amanți susțin că poftele sale nebune erau depășite doar de ambiția ei."

Lottie se strâmbă cu condescendență. Odată s-ar fi aplecat și ea peste ziarele de scandal cu o foame chiar și mai mare decât a lor, dar acum nu mai simțea decât compasiune pentru victima lor. Nici o femeie, oricât de necuviincioasă ar fi fost, nu merita să aibă reputația murdărită în asemenea hal.

Bucătăreasa pufni.

– Curte vijelioasă, într-adevăr! Mai degrabă un păianjen ce țese o pânză pentru musca cea mai grasă și mai suculentă pe care ar putea s-o prindă.

– Ha! I-auzi astal Apăru o altă foaie. „După o noapte toridă de păcate, se pare că nobilul agresiv s-a dovedit a fi răspunsul la toate rugăciunile fiicei descurcărețe a preotului."

– Nu pare să se roage în imaginea astal

Lacheul ridică foaia, aducând desenul în centrul atenției. Arăta o femeie tânără, cu ochi mari, cu un coc exagerat de bucle și un piept proeminent, stând în genunchi în fața unui domn care rânjea. Lacheul avea dreptate. Cu siguranță *nu* se ruga.

Lottie își duse o mână la burtă, simțind cum i se face brusc rău. Căsătoria ei pripită împăcase ziarele de renume, dar nu și fițuicile ieftine. Exact de asta căutase Sterling să o protejeze. Fusese dispus chiar și să ucidă sau să riște să fie ucis ca să reducă la tăcere pentru totdeauna aceste voci răutăcioase.

– Nu e de mirare că stăpânul nu se grăbește s-o primească în patul lui, spuse unul dintre grădinari. Îi este probabil teamă să nu ia sifilis.

– Sau, poate că așteaptă să vadă dacă nu are cumva progenitura altui lord în pântecel

Izbucniră cu toții în râs, dar cotcodăcitul servitoarei care spăla vasele se opri brusc pe o notă stridentă în momentul în care se întoarse. Culoarea dispăru din obrajii ei rumeni, lăsându-o albă ca varul. Inițial, Lottie crezu că ea fusese cea care îi provocase reacția violentă, dar privirea îngrozită a femeii era concentrată peste umărul stâng al lui Lottie. Unul câte unul, servitorii își dădură ghiont să tacă.

– Vrea cineva să-mi explice ce înseamnă asta?

Cuvintele măsurate ale lui Hayden se auziră ca niște focuri de armă în tăcerea bruscă. Probabil că Lottie începuse să se clatine fără să-și dea seama, căci mâinile soțului ei o strânseră de umeri, liniștind-o. Deși primul ei instinct fusese să se arunce în brațele lui, să-i simtă căldura și puterea, se sili să rămână dreaptă. Hayden era însoțit de Martha, care afișa o expresie încruntată, și de doamna Cavendish, care era palidă ca moartea.

Ziarele și foile volante începură repede să dispară pe sub masă.

– Ne distram puțin, milord, scânci bucătăreasa. Nu am vrut să facem nici un rău.

Când lacheul încercă să ascundă foaia la spate, Hayden întinse mâna după el.

– Nu! Lottie țâșni în față și smulse hârtia din pumnul puternic al servitorului, mototolind-o înainte ca Hayden s-o poată vedea.

Prinzând-o de încheietura mâinii, Hayden trase fițuica dintre degetele ei încleștate. Când o desfăcu, ea fu tentată să închidă ochii înainte ca el să-și dea seama ce avea în mână, dar mândria o făcu să-și mențină privirea arzătoare fixată ferm pe chipul lui.

Când Hayden studie desenul vulgar, chipul i se împurpură încet. Își ridică ochii întunecați spre ai ei, strângând hârtia în pumn. În ciuda violenței gestului, vocea îi fu blândă când rosti:

– Îmi pare rău. Sperasem să te scutesc de asta.

Orice urmă de blândețe dispăru când își întoarse atenția spre personalul său.

– Cine a adus mizeria asta în casa mea?

Nimeni nu îndrăzni nici măcar să respire. Mutându-și privirea spre bucătăreasă, întinse mâna. După un moment de ezitare, ea trase ziarul îngălbenit de sub masă și i-l puse în palmă. Hayden îl aruncă în focul din bucătărie, fără măcar să se deranjeze să arunce o privire spre el. Ceilalți servitori se ridicară imediat și aruncară toate ziarele, fițuicile și foile volante în flăcări până când mirosul hârtiei de ziar ce ardea umplu aerul. Hayden se răsuci, cu ochii nemiloși.

– Doamnă Cavendish, te consider personal responsabilă pentru acțiunile personalului. Vrei, te rog, să găsești vinovatul care a adus această... această mizerie în casa mea?

Menajera făcu un pas înapoi.

–D-d-dar, stăpâne, n am știut nimic de asta până când Meggie n-a venit să mă cheme, așa cum v-a chemat și pe dumneavoastră. Cum Dumnezeu să găsesc eu vinovatul?

Martha studie chipurile plecate ale servitorilor unul câte unul, cu ochii îngustați.

–Lasă asta în seama mea, murmură ea, dispărând pe coridorul întunecat ce ducea spre camerele servitorilor.

Când o tăcere dureroasă se lăsă în încăpere, lacheul își plecă fruntea cu sfială și arătă cu degetul spre vatră.

–Toată lumea știe că jumătate dintre mizeriile astea sunt inventate, milord. N-am vrut s-o jignim pe ea.

Hayden făcu un pas înainte, cu fiecare mușchi încordat la maxim, și pentru o clipă întunecată, Lottie crezu că o să-l înșface.

–Pe *ea*? Te referi la *soția mea*, cumva? Strălucirea posesivă din privirea lui îi dădu lui Lottie un fior delicios. Stăpâna *ta*? Marchiza? Privirea rece a lui Hayden se îndreptă spre restul servitorilor. Doamna care are puterea de a vă da afară pe toți fără nici o referință sau salariu?

Păreau cu toții atât de nefericiți, încât Lottie era gata să-i asigure că nu avea nici o intenție de a face un astfel de lucru, când Martha se întoarse în bucătărie, trăgând după ea o tânără servitoare care hohotea de plâns. Boneta de dimineață care nu i se potrivea alunecase pe ochii fetei. Din chipul ei nu se vedeau decât două buze tremurânde și un nas foarte roșu.

–Am găsit vinovatul! anunță triumfător bătrâna doică. Nu a fost nevoie decât de o pișcătură ca să admită că avea acele oribile ziare de scandal ascunse în valiza ei. Ei bine, fată rea, ai ceva să-i spui stăpânei tale înainte de a te trimite să-ți faci bagajele?

Martha o împinse pe servitoare spre Lottie, smulgându-i boneta. Fata își mijì ochii la Lottie printre lacrimi, cu părul castaniu și moale încâlcit și fața rotundă umflată de plâns. Lottie se uită cu gura căscată la ea.

–Harriet?

–Lottie! Cu un geamăt spart, Harriet se aruncă în brațele tinerei, aproape doborând-o.

Capitolul 12

Fața lui neîndurătoare, și totuși chipeșă, a început să-mi bântuie nopțile, dar și clipele de trezie...

Martha părea complet înfricoșată.

–Ce faceți, milady? Doar nu o cunoașteți pe această ființă.

–Desigur că da. Încă ametită de șoc, Lottie o îmbrățișă protector pe fata care suspina și se uită sever la servitoare. Această *ființă* este cea mai bună prietenă pe care o am pe lumea asta – domnișoara Harriet Dimwinkle. Tatăl ei este magistrat în Kent.

–Magistrat?

În timp ce Martha făcu câțiva pași împleticiți în spate, bucătăreasa îi împinse un scaun să se așeze. Bătrânica se așeză cu greutate pe el. Judecând după vânătăile de pe brațele lui Harriet, unele vechi și altele noi, nu era prima dată când fusese atinsă pentru vreun pas greșit sau altul. Iar după ochii goi ai Marthei, ea se vedea deja închisă în vreo ogradă dintr-un sat idilic englezesc.

Deși doamna Cavendish cloncăni dezaprobator, ochii îi scânteiau de triumf.

–Ar fi trebuit să mă fi ascultat. V-am prevenit că nu veți avea decât probleme dacă o angajați pe prostuța... Când Lottie o țintui cu privirea pe menajeră, doamna Cavendish zâmbi printre dinții încleștați. Draga de fată.

Se mai aduseră repede două scaune pentru Lottie și Harriet. Lottie o ajută cu blândețe pe prietena ei să se așeze și luă loc în fața ei.

Încălzi mâinile tremurânde ale lui Harriet în ale sale.

–Am crezut că te-ai întors acasă în Kent. Cum ai ajuns aici?

–Aș fi foarte interesat să aud și eu răspunsul la această întrebare, spuse Hayden, scoțând o batistă din buzunarul vestei și întinzându-i-o lui Harriet.

Se sprijini de șemineul de piatră, părând încă și mai înnebunitor de masculin decât de obicei în acel spațiu feminin.

– Am fugit, izbucni Harriet printre sughiţuri sufocate. I-am lăsat pe duce şi pe ducesă să creadă că mă voi întoarce la familia mea, dar nu m-a lăsat sufletul să mă întorc. Ştiam cât de dezamăgiţi ar fi părinţii mei dacă m-ar găsit la uşa lor. Sperau atât de mult că-mi voi găsi un soţ la Londra, ca să scape de mine!

– Dar cum ai ajuns până în Cornwall fără nici un servitor care să aibă grijă de tine? o întrebă Lottie.

– Sora ta m-a condus la diligenţa către Kent, dar m-am furişat pe cealaltă uşă şi mi-am dat broşa cea mai bună pe un bilet la o diligenţă care mergea spre Cornwall. Harriet suspină puternic în batista lui Hayden. Ştiam că n-o să-i fie nimănui dor de mine.

– Draga de tine. Lottie îi îndepărtă o şuviţă de păr ce îi căzuse pe ochi. Ce-au păţit ochelarii tăi?

– I-am dat jos în diligenţă ca să mi-i şterg, iar un domn cam gras a urcat şi s-a aşezat chiar pe ei. În loc să-şi ceară scuze că i-a strivit, a ţipat la mine că am fost proastă şi neatentă.

Ochii lui Harriet se umplură din nou de lacrimi. Lottie îi strânse mâna înainte să înceapă să bocească din nou.

– De ce nu m-ai căutat imediat? De ce ai crezut că trebuie să te dai drept slujitoare?

Harriet îi aruncă lui Hayden o privire scurtă.

– Mi-era teamă că el mă va trimite acasă.

Se apropie de Lottie şi, coborând vocea într-o şoaptă auzită în mod cert de toţi cei din cameră, spuse:

– Sau că mă va face să dispar.

Auzindu-i vorbele, Hayden îşi dădu ochii peste cap.

– Oricât de fascinante ar fi peripeţiile dumneavoastră, domnişoară Dimwinkle, încă nu ne-aţi explicat cum aţi ajuns în posesia acelor fiţuici şi foi calomniatoare.

Harriet îşi ridică ochii căprui şi umezi spre el.

– Foile astea îngrozitoare se vindeau pe stradă în faţa hanului pe când aşteptam diligenţa. Mi-am cheltuit şi ultimii bani cumpărând cât de multe mi-am permis ca să nu le mai vadă nimeni. Voiam să le ard cu prima ocazie.

– Dar n-ai făcut asta, îi aminti Hayden cu blândeţe.

– Ca să fiu sinceră, am uitat cu totul de ele. Cu atâta praf de şters, atâta de măturat şi cu atâtea ţipete...

–Și cu atâtea bătăi.

Lottie îi aruncă Marthei o privire plină de reproș. Harriet ridică din umeri, neajutorată.

–N-am idee cine mi le-a furat din bagaj și le-a lăsat la vedere ca să le citească ceilalți servitori. Cine ar face un lucru atât de crud și de hain?

–Chiar, cine? murmură Lottie, simțind cum brusc i se încleștează gura.

Prea târziu, observă că privirea gânditoare a lui Hayden era ațintită spre chipul ei. Când se îndepărtă de șemineu și ieși din bucătărie fără să scoată un cuvânt, nu avu încotro și îl urmă.

Allegra era în camera de studiu și stătea la biroul ei micuț din lemn, într-o oază de lumină.

Copia litere din abecedar într-un registru gol, cu coloane ordonate. Ciorapii ei închiși la culoare erau trași până sus, iar o panglică palidă de culoarea levănticii îi ținea coama de păr negru să nu-i intre în ochi. Păpușa lui Lottie era așezată la birou lângă ea și purta o panglică identică în buclele ei blonde și pârlite.

Când Lottie intră în camera de studiu, Allegra îi zâmbi.

–Bună ziua, mămico. E timpul pentru lecție?

–Ai putea să-i spui și așa, zise Hayden, venind lângă Lottie în ușă.

Cum înfățișarea lui impunătoare aruncă o umbră asupra biroului ei, zâmbetul Allegrei păli.

–Ai ceva de spus în apărarea ta, domnișoară? o întrebă el.

Allegra închise încet registrul înainte să se ridice pentru a-și înfrunta părintele. Nu se strădui să nege reproșurile din privirea lui.

–N-o să zic că îmi pare rău, pentru că nu-mi pare. Am crezut că trebuia să se știe. Am crezut că toți ar trebui să știe cu ce fel de femeie te-ai însurat.

Lottie se chinui să-și stăpânească furia.

–Se poate să fii prea tânără și prea naivă să îți dai seama de asta, dar poveștile din astfel de ziare nu sunt numai crude, ci și neadevărate. Singurul mod prin care pot face profit este să împrăștie minciuni despre oameni nevinovați.

Fata căută sub abecedar şi scoase altă fiţuică. Judecând după aspectul ponosit şi urmele de degete mici şi murdare care îl pătau, părea să fi fost citit de mai multe ori.

–Ce ai de spus despre povestea asta? E şi asta o minciună? Începu să citească, cu vocea şi mâinile tremurânde. „Mulţi încă îşi mai amintesc momentul când Oakleigh şi-a folosit farmecele letale ca să curteze şi să câştige inima încântătoarei Justine du Lac. Noua lui mireasă trebuie să se ferească. Se pare că să te îndrăgosteşti de Marchizul Ucigaş reprezintă un mare risc de a cădea de pe o stâncă. Sau de a fi împins de pe una."

Preţ de o clipă groaznică, Lottie nu putu să-l privească pe Hayden. Tot ce putea să facă era să-şi ţină respiraţia şi să aştepte ca el să izbucnească în râs, să-i ciufulească părul fetei şi să o certe pentru că a dat atenţie unor asemenea prostii. Îi fu de-ajuns doar o privire spre ochii îndureraţi ai Allegrei ca să ştie că şi ea aştepta acelaşi lucru. Şi că aşteptase asta de mult mai mult timp decât Lottie. Lipsindu-i răbdarea fetei, Lottie se întoarse şi se uită cu îndrăzneală la el.

–Du-te la tine în cameră Allegra, îi porunci, cu faţa la fel de izbitoare şi de lipsită de expresie ca o mască. Şi stai acolo până te chem.

Allegra scoase un suspin gâtuit. Azvârlind hârtia pe jos, trecu înlăcrimată pe lângă ei şi ieşi din cameră. Aruncându-i lui Lottie o privire de nepătruns, Hayden se întoarse şi ieşi şi el.

Se duse să călărească pe terenul mlăştinos în amurg. Ştia că putea să continue până când atât el, cât şi calul ar fi fost lac de sudoare, dar nu exista oricum evadare din momentul din camera de studiu când Lottie se întorsese să-l privească. În anii de după moartea lui Justine, se obişnuise cu orice tip de privire imaginabilă – ocheade iscoditoare, priviri viclene, căutături suspicioase. Reuşise chiar să îşi călească sufletul împotriva umbrei de îndolală care traversa privirea fiicei sale de fiecare dată când se uita la el.

Dar atunci când Lottie îşi întorsese privirea albastră şi fermă spre el, implorând – nu, cerând – răspunsul la întrebarea pe care

nimeni altcineva nu îndrăznise să o pună, el simțise cum fortificațiile din jurul inimii lui se cutremurară ca după o lovitură năprasnică.

Schimbându-și poziția pe cal și smucind de hamuri, întoarse murgul la marginea unei mlaștini jilave și se îndreptă fulgerător spre conac. Ar fi fost gata să-și rişte viața avântându-se prin iarba mlăştinoasă, dar nu era dispus să rişte siguranța calului.

Ar fi trebuit să știe că Lottie nu s-ar da în lături de la nici o provocare. Pentru un bărbat care își petrecuse ultimii patru ani măsurând costurile fiecărei mișcări pe care o făcea, curajul ei necugetat era pe cât de enervant, pe atât de irezistibil.

Hayden aproape că-și dorise să fi văzut în ochii ei vreo urmă acuzatoare de teamă sau dezgust. Poate atunci el ar fi putut să o respingă la fel de indiferent precum își respinsese toate pasiunile. Dar posibilitatea ca ea să creadă orice i-ar fi spus – ca ea să creadă *în* el – reprezenta o ispită pe care nu o anticipase. O tentație chiar mai dulce și mai periculoasă decât formele seducătoare ale trupului ei.

Aplecându-se peste grumazul calului, Hayden depăși casa călare și se îndreptă spre stânci, încercând să-și aducă aminte cât de scump va fi prețul capitulării sale.

***

Ea stătea chiar pe marginea stâncii, privind în jos înspre marea învolburată. Val după val se spărgeau de stâncile crestate de jos, aruncând stropi de spumă în aer. Un nor răcoros de ceață se ridică să o împrejmuiască, agățându-se de pielea ei și lipindu-i mătasea fină a cămășii de noapte de sâni și de coapse. Deși tremura, nu dădu înapoi. Visase toată viața la o asemenea libertate. În timp ce o parte din ea își dorea să scape din noaptea întunecată și friguroasă, altă parte din ea tânjea să își deschidă brațele larg și să o întâmpine, să se dăruiască îmbrățișării sale atotcuprinzătoare.

Se întoarse încet. El era acolo, precum știa că va fi, o umbră și mai întunecată pe fondul întunecimii de cerneală a cerului. Când întinse mâna după ea, mai făcu un pas spre marginea stâncii. Dar amândoi știau că nu va fugi. Nu mai putea să-i reziste, nu mai mult decât fluxul și refluxul care urmau imboldul neobosit

al lunii. Topindu-se în braţele sale, îşi întoarse faţa ca să-i primească sărutul.

O sărută, întâi încet şi tandru, apoi sălbatic şi dur, limba furându-i dulceaţa însetată a gurii. Se agăţă de el, răspunzându-i la ardoare printr-un abandon disperat, ştiind că nu va fi niciodată de ajuns până când orice centimetru din pielea ei nu se va lipi de a lui, până când nu va capitula în faţa voinţei lui şi nu-l va lua cu sine înăuntrul său. Tânjea după el peste tot unde o atingea, pe buze, sâni, pe carnea fierbinte şi umedă dintre picioare. Cândva ar fi fost mulţumit ştiind că îi poseda trupul şi inima, dar în noaptea aceea sărutul lui nu îi cerea nici mai mult, nici mai puţin decât sufletul.

Vântul se înteţi, încercând să o smulgă din braţele lui. Dar ştia că nu avea de ce să-i fie teamă, căci nu i-ar da niciodată drumul. Cel puţin asta credea până când el îşi desprinse gura de a lui, apoi o împinse uşor peste margine. Clătinându-se pe buza prăpastiei, cu braţele încă întinse spre el, ultimul lucru pe care îl văzu fu faţa lui – în egală măsură frumoasă şi împietrită de o lipsă completă de regret.

Apoi ea cădea şi tot cădea, într-un abis vast de neant, cu propriul ţipăt îndurerat răsunându-i în urechi.

***

Lottie tresări brusc la masa de scris, simţindu-şi trupul înfrigurat ud până la piele de sudoarea rece. Încă tremurând, împinse deoparte paginile mototolite ale manuscrisului ei şi îşi îngropă faţa în mâini. Visul era probabil pedeapsa pentru că scrisese atât de târziu în noapte şi pentru că aţipise în mijlocul unui capitol. După ce o ajutase pe Harriet să îşi mute puţinele bunuri din camera servitorilor în dormitorul aflat vizavi de al ei, Lottie se retrăsese la masa de scris ca să îşi verse toate îndoielile şi suspiciunile într-o altă scenă din romanul ei. Una în care eroina începe prima dată să suspecteze că bărbatul căruia i-a încredinţat inima este un criminal nemilos.

Dar visul fusese mai viu decât orice scrisese Lottie vreodată. Deşi nu apucase să-l vadă clar la faţă pe iubitul ei, mai putea încă

să-i simtă sărutul pe buze, precum și tensiunea nefamiliară dintre coapse.

Își apăsă buricele degetelor pe tâmple, încercând să își dea seama de sensul acelui vis. Femeia de pe marginea stâncii fusese ea, sau fusese biata Justine condamnată și trădată de un sărut mincinos? Fusese oare visul o viziune din trecut sau o premoniție a viitorului? Sau fusese produsul propriei imaginații înnebunite, alimentate de confruntarea dezastruoasă dintre Hayden și Allegra din camera de studiu.

Lottie tresări când ușa de la camera ei se deschise brusc. Harriet năvăli înăuntru, cu boneta de noapte alunecându-i pe un ochi cu privire buimacă.

– Nu auzi țipetele astea înfricoșătoare? Ce Dumnezeu ar putea să facă asemenea zgomot?

Sări în mijlocul patului lui Lottie, aproape turtindu-l pe Domnul Wiggles, și își vârî picioarele goale sub cămașa de noapte.

– Ar putea să fie fantoma despre care tot șușotesc servitorii? Conacul chiar e bântuit?

Pentru prima dată, Lottie își dădu seama că nu visase țipătul cumplit care o trezise. Ridicând capul să audă mai bine, țipătul îndepărtat se transformă într-un strigăt ascuțit scos în evidență de sunetul unui geam spart.

Lottie dădu din cap.

– Asta, draga mea Harriet, nu e o fantomă.

Harriet clipi ca o bufniță înspăimântată.

– Atunci ce este? Suntem asaltați de contrabandiști? Suntem în Cornwall, știi asta. Vom fi siluite în paturile noastre?

Resimțindu-se încă de pe urma consecințelor visului, Lottie murmură:

– Numai de am fi atât de norocoase.

Dar știa prea bine că nici o fantomă sau contrabandist nu ar putea să facă o asemenea larmă îngrozitoare. Pe măsură ce țipetele insuportabile continuară, simți că i se urcă sângele la cap. Își petrecuse ultimele trei săptămâni stăpânindu-se – străduindu-se să fie o soție afabilă, o mamă vitregă răbdătoare, o guvernantă care știe să îndure. Și ce rezolvase cu asta? Fusese sfidată de fiecare dată de un tiran de zece ani, luată în râs și insultată de propriii

servitori şi lăsată să tânjească după atingerea unui bărbat care refuza până şi să nege că el ar fi putut să o împingă pe prima sa soţie peste marginea unei stânci, într-un atac de furie geloasă. În ceea ce o privea, virtutea nu adusese cu sine vreo recompensă până atunci.

Se ridică, îndesând paginile manuscrisului ei înapoi în caseta biroului, închizând-o energic.

–Unde te duci? o întrebă Harriet, în timp ce Lottie îşi apucă halatul de noapte de pe un scaun şi se avântă ca o furtună spre uşă.

Lottie se răsuci spre ea, cu ochii purtând o sclipire pe care prietena ei o cunoştea prea bine.

–Mă duc să îi arăt unei anumite domnişoare de ce mi se spune Drăcoaica din Hertfordshire.

Pe când Lottie fugea pe scări spre etajul al doilea, strângând cordonul de la halat în timp ce mergea, ceasul masiv de pe palier bătu miezul nopţii. De obicei la ora aceea din noapte nici un servitor nu era de găsit pe holuri, dar în acea seară slujitoarele şi valeţii o zbugheau ca nişte şoareci înspăimântaţi pe coridoarele conacului. Mai mulţi chiar îşi plecară privirea în faţa ochilor ei curioşi în timp ce trecea, surprinşi pur şi simplu să o vadă pe stăpâna lor mărşăluind în hainele de casă, cu părul despletit curgându-i în valuri pe spate.

Lottie coti la un colţ, aproape lovindu-l pe lacheul solid care se bucurase atât de situaţia aceea caricaturală şi crudă.

Cum acesta făcu câţiva paşi împleticiţi în spate, cu obrajii laţi în flăcări, Lottie îşi mişcă buclele.

–Vă rog să mă scuzaţi, dar mă grăbesc la o întâlnire romantică cu regele. Şi apropiindu-şi degetul de buze, adăugă cu o voce joasă: Dar, vă rog, sub nici o formă, să nu-i spuneţi conaşului.

Lăsându-l sprijinit de perete, cu gura larg deschisă, îşi continuă drumul. În noaptea asta nu avea nevoie de nici o lumânare sau vreo melodie fantomatică să o ghideze. Coridoarele erau luminate puternic, ca şi cum fiecare lampă din casă ar fi fost aprinsă ca să alunge o groază şi mai înspăimântătoare decât un spirit de dincolo de mormânt. Mai mulţi servitori se adunaseră pe hol, în faţa camerei Allegrei, încordaţi şi palizi. Podeaua era presărată cu cioburi de porţelan, iar Jem, grăjdarul, se sprijinea de perete, ţinând

o cârpă strâns lipită de cap. Ușa Allegrei era închisă, dar înăuntru furtuna se dezlănțuia nepotolit.

Înainte ca Lottie să fi ajuns măcar la ușă, micuța Meggie se aruncă în fața ei, făcând în același timp o reverență ciudată. Trebui să strige ca să fie auzită peste urlete.

– O, milady, nu îndrăznim să deschidem din nou ușa!

Servitoarea clipi când ceva greu lovi ușa de cealaltă parte.

– I-a învinețit deja ochiul lui Girt și i-a dat bietului Jem o durere de cap năbădăioasă.

Grăjdarul dădu din cap a încuviințare, mișcare care îl făcu să se crispeze de durere.

– Știu că încercați doar să mă protejați, dar pot să am grijă de mine. Dați-vă la o parte, vă rog, ordonă Lottie.

Meggie îi aruncă o privire disperată grăjdarului.

– Du-te și adu-l pe stăpân, Jem. Și grăbește te!

Gemând, Jem își luă avânt și o luă la goană pe coridor.

– Apreciez ce încerci să faci Meggie. Chiar apreciez, o asigură Lottie pe servitoare. Dar ca stăpână a ta, insist să te dai deoparte și să-mi permiți să intru în cameră.

Se ciorovăia cu fata când Hayden înaintă pe coridor. Cu părul nepieptănat și ochii scânteind de hotărâre, arăta atât de mult ca iubitul din visul ei, încât Lottie simți cum se îmbujorează și cum inima începe să-i bată mai tare. Nici măcar cele două mâțe care se furișau printre picioarele lui nu puteau să îl facă să pară mai puțin amenințător.

– Ce naiba crezi că faci?

Deși statura lui era amenințătoare, Lottie rezistă pe poziție.

– Fiica ta a deranjat somnul tuturor, inclusiv pe al meu. Aș vrea doar să discut cu ea.

Aruncându-le o privire aspră servitorilor, Hayden o prinse de încheietură și o trase după el în dormitorul gol de alături. Camera era luminată numai de razele lunii, la fel ca stânca bătută de vânt din visul lui Lottie.

Făcând o pauză numai cât să alunge mâțele din calea sa, Hayden trânti ușa în urma lor, înăbușind vacarmul și aducându-l la un nivel suportabil.

– Poţi să *discuţi* până la epuizare, dar te asigur că ai face-o de pomană. Nu e loc de discuţie logică cu Allegra atunci când are o criză. Am trimis o deja pe Martha în sat, după doctor.

– Şi ce te aştepţi să facă el?

– Să o împiedice să-şi facă rău. Sau oricui altcuiva.

Îşi coborî degetul de-a lungul unei cicatrici subţiri de sub urechea sa stângă, probabil fără a fi conştient de gest.

– Dacă îi bagă pe gât nişte laudanum, ar putea chiar să doarmă până dimineaţa.

Lottie se întrebă cum căpătase exact cicatricea aceea şi câte nopţi nedormite îndurase aşteptându-l pe doctor să vină să-i toarne nişte laudanum pe gât unei persoane pe care o iubea. Împietrindu-şi inima ca să nu cedeze unui asalt de empatie, spuse:

– Mi se pare că Allegra are mai puţin nevoie de o doză de laudanum, cât are de o bătaie bună.

Lipind-o de uşă, Hayden părea cu totul capabil de un act de violenţă.

– Ţin să te anunţ că nu mi-am bătut niciodată copilul!

Când Lottie îl privi lung, atât de mare, furios şi periculos cum părea în lumina lunii, fu surprinsă să-şi dea seama că îşi dorea cu disperare să o atingă. Dorea să o atingă pe sân, să îi legene cu tandreţe moliciunea în căuşul palmei, în vreme ce îşi cobora încet gura înspre a ei şi...

Un ţipăt furios trecu de lemnul masiv al uşii, risipind fantezia scandaloasă.

– Da, asta e evident, nu? răspunse Lottie, făcând un efort să-şi recapete stăpânirea de sine. Poate că dacă ai fi făcut-o, acum am fi dormit toţi liniştiţi. Ai putea să-mi spui ce i-a declanşat criza de data asta? Presupun că nu a mers prea bine când ai chemat-o să discutaţi.

– Nu în mod special.

Îndepărtându-se de ea, Hayden îşi frecă ceafa, iar reticenţa în a i se destăinui fu aproape palpabilă.

– I-am zis că dacă nu îţi cere scuze în faţa servitorilor, o voi trimite la internat. Şi i-am spus că de data asta vorbesc serios.

Lottie simţi un fior fierbinte străbătând-o. Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat de la el era să o apere. Dar apoi avu o revelaţie.

Dacă o trimitea pe Allegra la internat, nu ar mai avea nevoie de ea. Deși nu putea zice tocmai de ce, acel gând o copleși cu o emoție apropiată periculos de mult de panică. Se întoarse, punând mâna pe mânerul ușii.

–Te avertizez, spuse Hayden. Nu vei putea să vorbești rațional cu ea. Nu când se află în gheara nebuniei.

Lottie îi aruncă peste umăr o privire exasperată.

–O, e nebună de-a dreptul. E turbată!

Când ușa de perete, ieși năvală pe hol. Meggie o privi cum se apropia, evident alarmată. Urmând-o îndeaproape pe Lottie, Hayden cedă și spuse:

–Las-o să intre.

Deși servitoarea se mira și mai mult, era evident că nu avea nici o intenție să-și înfrunte stăpânul. Deschise larg ușa de la camera Allegrei și apoi se refugie repede în brațele tânărului Jem.

Pașii lui Lottie nu ezitară deloc, nici măcar când un lavoar de porțelan șuieră pe lângă ea și se zdrobi de peretele din hol, doar la câteva palme de locul unde stătea Hayden. Întinse mâna după ușă și o închise în fața lui. Judecând după haosul în care se afla camera, Allegra rămânea rapid fără lucruri de aruncat.

Fata se ghemui în mijlocul unui pat enorm cu baldachin, mâinile încleștându-i-se pe așternuturile boțite. Chipul ei avea pete roșii de furie, iar genele lungi și negre erau lipite de lacrimi.

Când Lottie se apropie cu calm să vadă cum se simte, Allegra scoase un țipăt ascuțit și întinse mâna după singurul obiect care mai rămăsese pe pat – și care întâmplarea făcea să fie tocmai păpușa lui Lottie. Înșfăcând păpușa de un picior, Allegra o ridică deasupra capului.

–N-aș face asta în locul tău.

Deși vocea lui Lottie era joasă, era îndeajuns de rigidă și de amenințătoare încât să o facă pe fată să se oprească. Mai ales când Lottie se îndreptă spre ușă și o închise cu cheia. Allegra lăsă ușor păpușa jos, cu ochii sălbatici și respirând greu.

–Nu te-au avertizat? În momentele astea, nu ar trebui să te apropii de mine. Sunt chiar nebună, să știi, nu-nu-nu pot să mă controlez. Aș putea să te lovesc, să te împing sau să te zgârii... sau... sau.

Îşi dezveli dinţii micuţi ca de perlă.

– Aş putea chiar să te muşc.

– Dacă faci asta, te voi muşca şi eu pe tine. Am experienţă să ştii. Odată l-am muşcat pe rege.

Allegra rămase cu gura căscată de uimire.

– Pe regele Angliei?

– Chiar pe el. A fost nevoie de şase gărzi ca să-mi dezlipească dinţii de braţul lui. Sau oare opt?

De fapt, nu fuseseră decât trei, dar Lottie simţea că nu strica puţină exagerare, nici în literatură, şi nici în viaţă.

Se îndreptă uşor spre pat. Allegra se târî în spate până când umerii i se lipiră de tăblia patului.

– Te avertizez! Nu te apropia de mine. Dacă mai faci un pas, o să... o să-mi ţin respiraţia până mă fac mov la faţă.

– Te rog să o faci. Nu am de gând să te opresc.

Lottie se lăsă în jos la piciorul patului, zâmbindu-i plăcut copilului. Părând acum mai degrabă iritată decât înfuriată, Allegra înghiţi o gură de aer, îşi ţuguie buzele şi îşi umflă obrajii. Pe măsură ce ochii copilului se bulbucau şi se învineţea uşor la faţă, Lottie număra în gând. Ajunsese de-abia la treizeci şi cinci când Allegra se prăbuşi pe perne, cu respiraţia întretăiată.

– Deloc impresionat, trebuie să recunosc, spuse Lottie, dând din cap. Odată, când sora mea i-a dat ultima prăjitură de la ceai fratelui meu, mi-am ţinut respiraţia aproape două minute. Până să încetez să-mi ţin respiraţia, sora mea plângea, iar George era în genunchi, implorându-mă să mănânc prăjitura.

Allegra se ridică în picioare şi îşi coborî capul ca un taur care vrea să atace. Îşi păstrase desigur cea mai cumplită ameninţare la sfârşit.

– Dacă nu ieşi din camera mea acum, o să ţip.

Lottie se mulţumi să zâmbească.

Allegra deschise gura.

Lottie ţipă.

Era o capodoperă de ţipăt, ca la operă, menit să sfâşie orice timpan de pe o distanţă de cincizeci de leghe. Dacă ar mai fi rămas vreun obiect din porţelan nespart în cameră, ar fi fost sfărâmat într-o mie de bucăţi.

Numai când țipătul deveni mai subțire, Lottie își dădu seama că în ușă se auzeau pumni bătând frenetic și o voce masculină puternică o striga. Ușa se prăbuși înăuntru, așchiile răspândindu-se în toate părțile. Hayden intră imediat, împleticindu-se, și se opri din mers, părând uluit să o găsească pe Lottie stând lângă stâlpul patului, cu un zâmbet senin pe buze în timp ce Allegra se făcuse mică de frică, cu palmele apăsate pe urechi.

Martha și un domn cu barbă, care probabil era doctorul din sat, zăboveau în spatele lui Hayden, și ei la fel de derutați.

Plângând de mama focului, cu glas răgușit, Allegra țopăi de pe pat. Fugi chiar pe lângă tatăl său și în brațele Marthei. Petrecându-și mâinile în jurul mijlocului ei, țipă:

– O, Martha, te rog, fă-o să plece! O să fiu cuminte, jur! O să fac tot ce vrea tata! Numai n-o lăsa să mă muște sau să mai scoată sunetul ăla groaznic din nou!

În timp ce Allegra își îngropa fața la pieptul Marthei, încă plângând, Lottie se ridică de pe pat. Hayden se holba la ea de parcă ar fi fost Attila Hunul și Ioana d'Arc în același timp.

– Cred că acum o să doarmă, îi zise Lottie. Îi aruncă doctorului o privire tăioasă. Și fără laudanum.

Strângându-și cordonul de la halatul de noapte, se mișcă grațios pe lângă ei și ieși din dormitor.

Ieși pe hol unde îi găsi pe Meggie, Jem și restul servitorilor uitându-se la ea cu un amestec nou de tulburare și respect.

– O, milady, credeam că domnișoara vă omora de-a dreptul, îi scăpă lui Meggie. Nu l-am văzut niciodată pe domnul atât de tulburat. L-a împins pe Jem din calea lui și a spart ușa de unul singur!

În timp ce Lottie trecea, stăpânindu-și un zâmbet când și-l imagină pe Hayden dărâmând ușa ca un cavaler care sare în ajutorul domniței sale, fiecare servitor în parte își plecă fruntea sau îi făcu o reverență. Știa că scuzele Allegrei puteau să aștepte până dimineață. Acum că puteau să se odihnească în restul nopții în liniște, nu mai conta pentru servitori renumele ei de amanta tuturor nobililor din Londra.

Erau pur și simplu mulțumiți că acum era stăpâna lor.

Capitolul 13

Cum puteam să descopăr ce secret groaznic se ascundea în spatele uşii zăvorâte a inimii sale?

După noaptea aceea, Allegra deveni o elevă model. Venea foarte prompt la lecţii în fiecare dimineaţă la ora zece, cu şorţuleţul apretat şi ciorapii prinşi frumos cu jartiere. Stătea la birou, cu mâinile împreunate, şi declina unul după altul substantive în latină, continuând apoi cu o recitare seacă a tablei înmulţirii. Putea să localizeze Marrakech pe glob şi să prezinte oral istoria ostrogoţilor şi a vizigoţilor, ceea ce i-ar fi făcut pe romani să plângă de invidie.

Lottie nu mai trebuia să îşi scuture pantofii în fiecare dimineaţă, înainte de a şi-i pune în picioare, sau să îşi ascundă bonetele în caz că o capră sălbatică nimerea în dormitorul ei. Cu Allegra şi fantoma păstrând tăcerea, toată lumea putu să se bucure de câteva nopţi de somn fericit şi liniştit. Părea că un armistiţiu se încheiase în conacul Oakwylde, chiar dacă unul îndoielnic.

Dar fără provocarea de a-i zădărnici planurile Allegrei, Lottie se trezi curând necăjită de altă problemă – plictiseala. La drept vorbind, Hayden era încă şi mai distant decât înainte şi o trata cu o curtoazie rece pe care cineva ar acorda o unui văr de-al doilea, extrem de îndepărtat. Şi cu toate că era recunoscătoare pentru compania loială a prietenei ei, tovărăşia lui Harriet nu fusese niciodată deosebită. Tema ei principală de conversaţie era, de obicei, ceea ce avuseseră la ceai cu o zi înainte.

Într-o dimineaţă mohorâtă de marţi, ea şi Allegra se uitau pe fereastra camerei de studiu, privind ploaia cum picura pe fereastra cu menouri. Pe măsură ce o picătură se contopea în alta, Lottie simţi cum pleoapele îi deveneau grele. Căscatul Allegrei fu dublat în curând de al ei. Revenindu-şi brusc până să apuce să moţăie de-a dreptul, Lottie închise cartea pe birou cu o energie hotărâtă.

Allegra tresări vinovată şi începu să mâzgălească în disperare în foaia ei. Lottie se ridică.

– Am învățat despre Magellan și de Soto toată săptămâna. Aș apune, ce mod mai bun de a înțelege mintea unui explorator măreț decât explorând?

– Explorând?

Deși Allegra nu se arăta mai puțin precaută decât de obicei, o sclipire de interes îi lumină privirea.

– Umblă vorba că acest conac are peste cincizeci de camere și n-am văzut probabil decât jumătate din ele. De ce nu începem cu podul și continuăm de acolo? Am putea chiar să găsim niște ascunzători și pasaje secrete despre care tot șușotesc Meggie și Jem.

– Dar ce va zice tata? Dacă nu îmi termin lecția de astăzi, nu va fi deloc încântat, nu-i așa?

Lottie simți cum un zâmbet neastâmpărat i se întinse pe chip.

– Umblă vorba că și tatăl tău a plecat azi-dimineață călare la Boscastle cu intendentul, ca să rezolve niște treburi administrative, și că nu se va întoarce decât după-amiaza târziu. Chiar și Martha și-a luat zi liberă și s-a dus în sat să-și viziteze sora.

Deși Allegra părea tot suspicioasă, Lottie îi întinse mâna.

– Vino, micuțul meu conchistador, avem lumi noi de explorat.

Într-o asemenea zi întunecată și cu vânt puternic, cu ploaia bătând în acoperișul triunghiular, nu exista un loc mai bun și mai tihnit decât un pod încăpător. Labirintul de camere legate între ele, cu geamantane pline de haine mâncate de molii și jucării abandonate, le ținu ocupate pe Lottie și Allegra mare parte a dimineții. Într-un colț, Lottie găsi un balansoar – un cal tărcat, de lemn. Își trecu ușor mâna peste gâtul aspru din lemn cioplit, întrebându-se dacă îi aparținuse cândva lui Hayden.

Ieșiră într-un final din pod pe la amiază, cu ciorapii murdari de praf și pânze de păianjen în păr. Deși Allegra era la fel de încrâncenat de rezervată, Lottie pălăvrăgi în continuu, într-un mod destul de plăcut pentru amândouă.

Rătăciră ceva timp pe la etajul al doilea și al treilea, găsind numai saloane și dormitoare prăfuite și abandonate. Ajunseseră la capătul unui coridor cu multe portrete când auziră pași apropiindu-se.

Lottie o apucă repede de mână pe Allegra şi ţâşni spre o scară din spate. Deşi ştia că era probabil doar Meggie care ducea nişte rufărie proaspăt spălată, şuieră:

–Să fugim, vine de Soto! Sunt englezii ăia blestemaţi care încearcă să ne jefuiască corăbiile şi să ne fure pradal

Până ajunseră la parter, Lottie se îneca de atâta râs şi chiar şi Allegra părea să depună un efort considerabil pentru a nu zâmbi Se iviră brusc în casa scării şi se opriră în mijlocul unui coridor larg cu multe uşi.

Întunecându-se la faţă, Allegra dădu să se întoarcă din drum spre intrarea coridorului.

–N-ar trebui să fim aici. N-avem voie.

Lottie se întoarse încet, recunoscând uşile duble din capătul îndepărtat al coridorului. Se aflau în aripa de vest şi stăteau în acelaşi loc unde auzise ariile fantomatice interpretate la pian în prima noapte petrecută la conac. Allegra aruncă o privire vinovată peste umăr, iar vocea îi deveni mai insistentă:

–Ar trebui să plecăm neapărat. Nu am voie să mă joc aici.

Dar privirea lui Lottie era atrasă de acele uşi misterioase. Uşile de care Hayden o ţintuise cu mâinile lui fierbinţi şi flămânde. Uşile pe care refuzase şi numai să le privească atunci când ea îi spusese despre muzica auzită. Dădu să se apropie de ele, cu pasul măsurat.

–Ce fel de exploratori am fi dacă am fugi la primul semn de pericol? întrebă ea încet.

Atinse unul din mânere, cu degete tremurătoare.

–N-are rost.

Allegra se îndreptă spre uşi, ca şi cum nici ea nu se putea abţine.

–Sunt încuiate de peste patru ani. Doar Martha are cheile.

Lottie ştia că era greşit să o încurajeze pe Allegra să nu-şi asculte tatăl. Dar curiozitatea îi înfrânse raţiunea. Dacă nu avea nimic de ascuns, de ce ar fi insistat Hayden ca uşile să fie ţinute închise?

Allegra veni mai aproape de ea, în timp ce Lottie îşi duse mâna la coc şi scoase un ac de păr. De vreme ce nu purta pălărie, va trebui să fie de ajuns. După câteva minute de împins, zgâlţâit şi mormăit, simţi într-un final că broasca ceda la atingerea ei.

Se îndreptă de spate. Allegra stătea atât de aproape de ea, încât Lottie îi putea auzi fiecare suflare rapidă și sacadată. Întinse mâna în spatele ei și o prinse pe fată de mâna înghețată, nesigură dacă o făcea ca să o liniștească pe Allegra sau pe sine însăși.

Când Lottie deschise ușa, un oftat involuntar îi scăpă de pe buze. Camera de formă octogonală era minunată – aerisită, delicată și feminină, fără nici un pic din mahonul negru care încărca restul conacului. Fusese mobilată după moda neogreacă preferată atât de mult de crema societății cu doar câțiva ani înainte. Pereții erau placați cu lambriuri albe sculptate, bordate cu frunze de aur. Flori pictate de mână împodobeau fiecare cornișă și friză.

Coloane subțiri împodobeau perimetrul camerei, înălțându-se spre o lucarnă cu o cupolă care înfrunta bezna, ademenind fiecare rază de lumină din cerul înlăcrimat. Ochiurile de geam de mai jos ale cupolei fuseseră pictate în nuanțe diafane de albastru și stropite cu nori pufoși și albi.

- Mi-am imaginat mereu raiul ca pe ceva de genul ăsta, șopti Lottie, ezitând să spargă tăcerea.

În afară de ropotul blând al ploii în lucarnă, singurul sunet care se auzea era târșâitul pantofilor când ea și Allegra păși pe podeaua acoperită de parchet, mână-n mână.

Dacă acesta era raiul, atunci femeia din portretul care atârna deasupra șemineului de marmură albă trebuia să fi fost un înger. Imediat ce fusese destul de mare ca să se târască din leagănul ei și să ajungă la o oglindă, Lottie se recunoscuse drept o Frumusețe Incomparabilă. Dar această creatură divină cu buclele ei negre strălucitoare revărsându-se pe spate și ochii violeți și zâmbitori depășea orice comparație.

„Cel puțin Ned a avut înțelepciunea să nu-mi trimită o brunetă."

Cum vorbele mâhnite ale lui Hayden îi răsunară în minte, Lottie își trecu absentă mâna prin păr. Pentru prima dată, părul ei i se păru spălăcit, o umbră lipsită de strălucire a unei nuanțe puternice.

Femeia din portret nu avea chipul de alabastru al unui trandafir englezesc, ci o strălucire galică înfocată. Se uita insistent la cineva din stânga artistului, cineva pe care îl tachina bosumflându-și buzele voluptuoase, și care îi făcea ochii să sclipească de promisiuni

nerostite. Era greu să crezi că un asemenea spirit putea înceta să mai existe. Chiar şi imortalizată pe veci pe pânză, Justine era mai vie decât ar fi putut spera să fie majoritatea femeilor.

Era tipul de femeie pentru care un bărbat şi-ar fi putut da viaţa. Genul de femeie pentru care ar fi putut ucide.

Lottie era atât de tulburată, încât nu simţi degetele Allegrei care se dezlipiseră de ale ei până dispărură din strânsoare. Se întoarse şi găsi copilul privind lung portretul, cu o detaşare aproape sinistră.

– Mama ta era foarte frumoasă, spuse Lottie, străduindu-se să-şi ascundă propria nervozitate.

Allegra ridică din umeri.

– Presupun că da. Nu prea mi-o amintesc.

Sperând să rupă vraja portretului seducător, Lottie îi întoarse spatele, dându-şi seama că încăperea nu era un salon de primire, ci unul de muzică. O harpă aurită stătea într-un colţ, lângă un divan jos. În colţul opus era un clavicord care probabil s-ar fi potrivit mai bine într-o sală de concerte din secolul trecut. Dar piesa de rezistenţă a camerei era un pian vienez care fusese pictat manual în alb, pentru a se potrivi cu lambriurile. Capacul în formă de aripă era ridicat, iar picioarele arcuite erau un exemplu de graţie.

Lottie se îndreptă spre instrument şi îşi plimbă uşor un deget pe deasupra claviaturii scânteietoare din fildeş. Nu găseai nici un pic de praf. Dacă numai Martha avea cheia de la această cameră, atunci era foarte harnică în a păstra intactă memoria fostei sale stăpâne.

Prinzând un semn de agitaţie cu colţul ochiului, Lottie o întrebă pe Allegra:

– Ştii să cânţi?

Fata îşi smulse mâna departe de clape, ascunzând-o la spate:

– Desigur că nu. Tata nu ar fi de acord.

Lottie se încruntă. Pe stativul pentru partitură erau împrăştiate mai multe foi îngălbenite, aproape ca şi cum stăpâna ar fi luat o pauză de ceai şi se putea întoarce oricând. Când Lottie alunecă pe banchetă, se simţi de parcă ar fi profanat un altar sacru.

Îşi flexă degetele, se jucă cu câteva acorduri stângace şi apoi începu să cânte. Pianul avea o tonalitate frumoasă – bogată, dulce

și maiestuoasă. Lui Lottie îi făcuse mereu plăcere să zdrăngăne la aproape orice instrument. Cu mult înainte ca Sterling să îi angajeze primul profesor de muzică, ea, George și Laura petrecuseră multe seri plăcute adunați în jurul unui pianoforte din salonul lui Lady Eleanor.

După un început poticnit, degetele ei dansau voioase peste clape interpretând un fragment din *Muzica apelor* a lui Händel, care fusese mereu una dintre bucățile ei favorite. Aruncă pe furiș o privire peste umăr, spre Allegra.

Copilul privea insistent clapele, cu o poftă avidă pe care Lottie nu o mai întrevăzuse pe chipul ei. Schimbând tempo-ul, Lottie se lansă în interpretarea unei melodii vesele scoțiene. Rânjindu-i Allegrei peste umăr, cântă într-un dialect scoțian exagerat: „Soața-mi e o destrăbălată,/ Vrea ca eu să-i fiu călăuză./ Și-a vândut mantoul și a băut de toți banii,/ Și-a vândut mantoul și a băut de toți banii,/ S-a înfășurat într-o pătură,/ Vrea ca eu să-i fiu călăuză."

La scurt timp, Allegra îngâna și dădea din picior pe acordurile ritmului însuflețit. După cel de-al treilea vers, o acompanie la refren, la început timid, apoi prinse curaj cu fiecare notă. Vocea ei era un alto întunecat, o completare perfectă a vocii de soprană a lui Lottie.

Lottie pur și simplu nu putea suporta gândul ca Allegra să se retragă în carapacea ei, plină de precauție. După ce termină toate versurile cântecului, începu să inventeze altele. Improvizațiile ei absurde le făcură repede să izbucnească într-un hohot atât de puternic, încât de-abia mai puteau să rostească cuvintele până la refren. Nici una din ele nu-și dădu seama că lăsaseră ușa întredeschisă.

Muzică și râsete.

Ceva ce Hayden nu credea că va mai auzi vreodată în conacul Oakwylde. Totuși, când un pod luat de ape îi scurtă călătoria spre Boscastle, se întoarse și găsi și una, și alta răsunând în casa lui.

Stătea în holul de la intrare cu apa curgându-i de pe borurile pălăriei și asculta ecoul acela fantomatic. Timp de o clipă năucă, chiar crezu că trecutul se întorsese cumva înapoi în absența lui.

Se văzu traversând iute coridorul care ducea spre salonul de muzică, paşii nefiindu-i grei de spaimă, ci uşori şi nerăbdători. Deschise larg uşile ca să o găsească pe Allegra, nu înaltă şi slabă, ci mică şi bucălată, cocoţată în poala mamei sale.

Buclele lor brunete se contopeau pe când Justine îi aşeza cu răbdare degeţelele durdulii pe clapele pianului, interpretând un cântec de leagăn cu vocea ei dulce de contralto. Hayden se sprijini mult timp de pragul uşii, mulţumit numai să le observe pe ele două împreună. Spre uşurarea lui entuziastă, ochii soţiei lui nu erau încercănaţi şi nu prevesteau nici un semn rău la întoarcerea lui acasă.

– Tată! scânci Allegra, ochii luminându-i-se când îl zări.

Se strecură din poala mamei sale şi veni să se agaţe de el ca să fie luată în braţe. Când îşi atinse obrăjorii dolofani de ai lui, el închise ochii şi inspiră adânc mirosul ei de bebeluş.

Când deschise din nou ochii, stătea tot în holul de la intrare, în curent, cu braţele goale şi inima pustiită.

– Milord? întrebă Giles confuz. Sunteţi ud până la piele. Pot să vă iau haina şi pălăria?

Hayden nici măcar nu răspunse. Îl împinse pur şi simplu pe bărbat deoparte şi se îndreptă spre salonul de muzică.

Lottie şi Allegra erau atât de prinse în veselia lor, încât nici nu-i auziră paşii apăsaţi traversând camera, nu-şi dădură seama că nu mai erau singure până când capacul pianului nu se închise cu un zgomot puternic, care îi făcu simţită prezenţa.

Capitolul 14

Vai, fiecare cuvânt din gura lui era o minciună, menită să mă seducă!

Ridicându-se de pe bancheta, Lottie îl privi drept în faţă pe Hayden, pe deasupra capacului strălucitor al pianului, cu urechile încă ţiuindu-i.

Nu-şi scosese nici măcar haina sau pălăria. Stropi de ploaie îi picurau de pe pelerină pe parchet, în vreme ce borul pălăriei îi acoperea ochii. Cu coada ochiului, Lottie o văzu pe Allegra făcându-se mică de frică şi vârându-şi capul între umeri, cu buzele strânse. Transformarea ei o făcu pe Lottie să îşi dorească să bată din picior de frustrare.

–Cine v-a dat voie aici? întrebă Hayden.

–Nimeni, răspunse Lottie, sinceră şi sfidătoare în acelaşi timp.

Îşi mută privirea acuzatoare spre fiica lui.

–Allegra?

Copilul dădu din cap cu convingere.

–Eu în mod sigur n-am cheie.

Îşi scoase cu violenţă pălăria de pe cap. După ce prinse primele sclipiri ale privirii lui, Lottie aproape că-şi dori să o fi lăsat la locul ei.

–Atunci cum naiba aţi reuşit să intraţi aici? Ştiţi că nu aveţi voie.

–Ne jucam de-a exploratorii, mărturisi Lottie, sperând să-i distragă atenţia de la copil.

Şiretlicul ei merse chiar prea bine. Hayden se repezi la ea, cu ochii mijiţi şi maxilarul încordat, îndemnând-o să continue. Ridică din umeri a scuză.

–Şi precum ştii, desigur, nu e nimic mai ademenitor pentru un explorator decât ispita a ceea ce este interzis.

Preţ de o clipă, altceva licări în ochii lui verzi ca de gheaţă – ceva periculos şi ademenitor în egală măsură.

–Şi ce aţi făcut? Aţi furat cheia de la Martha?

–Desigur că nu. N-aş încuraja-o *niciodată* pe Allegra să fure.

Lottie îşi împreună mâinile cu afectare.

–Am forţat pur şi simplu broasca cu unul dintre acele mele de păr.

Hayden o privi lung cu neîncredere pentru un moment, apoi scoase un râset răguşit şi aspru.

–O, asta-i bună! N-ai încuraja-o pe fata mea să fure, dar nu ai scrupule în a o învăţa să forţeze o broască.

Allegra ocoli pianul şi îl trase de mâneca hainei, dar el era prea ocupat să se holbeze la Lottie ca să observe gestul.

–Ce planuri ai pentru lecţia următoare? Să îi arăţi cum să jefuiască înarmată o diligenţă?

Înainte ca Lottie să apuce să mormăie un răspuns, Allegra îl mai trase o dată pe tatăl ei de mânecă, de data asta reuşind să-i atragă atenţia.

–Nu m-a învăţat cum să forţez o broască. A forţat-o ea. Şi ştii de ce? Pentru că a văzut că mă simţeam singură şi plictisită şi nefericită şi a fost singura din casă căreia i-a păsat destul cât să facă ceva în privinţa astal

Atât Hayden, cât şi Lottie rămaseră cu gura căscată, uimiţi de izbucnirea ei înflăcărată. Nici într-o mie de ani nu s-ar fi gândit Lottie că Allegra ar sări să o apere. Studiind feţişoara aprigă a fetei, simţi un val neaşteptat de tandreţe. Însă Hayden nu părea să fi fost traversat de astfel de emoţii bruşte.

–Mama ta vitregă poate că nu cunoaşte bine regulile din această casă, domnişoară, dar tu le cunoşti. Nu există nici o scuză pentru că ai fost neascultătoare. Clătină din cap, cu o expresie gravă. Sunt profund dezamăgit de tine.

–Ei bine, nu e nimic nou în asta, nu-i aşa tată? Mereu ai fost.

Ar fi fost cumva o critică mai neînsemnată dacă Allegra ar fi izbucnit în lacrimi şi ar fi fugit din cameră. În schimb, se întoarse şi ieşi bătoasă din salonul de muzică, cu mâinile ei mici încleştate în pumni.

Înghiţindu-şi o vorbă urâtă, Hayden se desprinse de lângă pian, trezindu-se faţă-n faţă cu portretul primei lui soţii. Lottie era aproape recunoscătoare că nu-i putea vedea chipul în momentul acela. Cu o intuiţie pe care nici măcar nu ştia că o posedă, îşi dădu brusc seama cine stătuse chiar la stânga artistului când fusese pictat portretul. Ochii zâmbitori ai lui Justine şi grimasa plină de tachinare erau numai pentru Hayden.

–După ce a murit, spuse într-un final, cu vocea rece ca cenuşa, am petrecut două săptămâni în această cameră – refuzând să mănânc, refuzând să dorm, refuzând să-mi văd fata. Iar în ziua în care într-un final m-am simţit destul de puternic încât să ies pe uşă, am jurat că nu voi mai călca aici în viaţa mea.

Se întoarse încordat cu spatele la portret şi la Lottie, ca şi cum nu mai suporta să se uite la nici una din soţiile lui.

– Îmi pare rău, șopti Lottie, simțind pentru prima dată consecințele faptei sale necugetate.

– Pentru ce? întrebă el, învârtindu-și pălăria în mâini. Pentru că ți-ai bătut joc de dorințele mele? Pentru că ai încurajat-o în mod deliberat pe fata mea să mă înfrunte? Pentru că ai mai adăugat un motiv de discordie între noi, din pricina curiozității tale?

– Dacă consideri că am o influență atât de proastă asupra fetei tale, atunci nu înțeleg de ce m-ai adus la Oakwylde de la bun început.

Hayden lovi cu pumnul în capacul pianului.

– Pentru că am vrut ca ea să-ți semene!

Lottie se uită lung la el, șocată de cuvintele lui.

– Voiam să își folosească mintea ca să găsească soluții pentru a ieși din diferite situații, în loc să fie o sclavă a toanelor ei. Voiam să fie isteață, și puternică, și descurcăreață, și încrezătoare!

În timp ce Lottie îl privea în ochii aprigi, cu gene negre, simți o senzație ciudată în stomac, ca și cum de-abia ar fi înghițit o îmbucătură din budinca lui Cookie cu mirodenii picante. Înconjură pianul, venind cât putu de aproape de el.

– Îți jur că nu am vrut să fac nici un rău aducând-o aici. N-ai auzit-o când ai intrat? Cânta și râdea ca orice copil normal de zece ani. Pentru câteva minute, a fost fericită!

– Și mamei ei îi plăcea să cânte și să râdă. Din păcate, fericirea lui Justine preceda fără excepție nefericirea tuturor, inclusiv a ei înseși.

– Și a ta? îndrăzni Lottie.

Hayden nu răspunse. Ea oftă.

– Cum ai de gând să mă pedepsești pentru greșeala mea? Să mă trimiți la culcare fără cină?

– Nu fi ridicolă. Deși continui să te porți ca un copil, nu ești.

– Nu sunt nici slugă, ripostă ea. Deși continui să te porți așa cu mine.

Când el se întoarse și se îndreptă spre ușă, ignorând cu răceală provocarea aruncată, Lottie își dori deodată să facă o criză de nervi asemenea Allegrei. Voia să apuce una dintre ciobănițele delicate din porțelan care îi zâmbeau superior de pe șemineu și să i-o arunce în cap.

–Poate că nebunia a împins-o pe soţia ta în patul unui alt bărbat, strigă după el. Poate indiferenţa ta insuportabilă a fost de vină.

Hayden îngheţă, lăsându-i lui Lottie doar jumătate de secundă să-şi regrete spusele. Apoi, printr-o mişcare bruscă, se întoarse şi veni cu paşi mari spre ea, focul din ochii lui ameninţând să topească îngheţul.

N-ar fi surprins-o să vadă aburi ieşind rotocoale din stofa umedă a pălăriei lui.

O lipi cu spatele de pian, cu trupul lui puternic, musculos, încleştându-şi degetele puternice pe ceafa ei.

Dar în loc s-o strângă de gât, îşi apăsă puternic gura pe a ei. Se aştepta să fie pedepsită prin sărutul lui, nicidecum satisfăcută. De aceea, fu şi mai impresionant când violenţa acestuia fu temperată de vârtejul seducător al limbii lui prin gura ei. O sărută ca şi cum îi aparţinea, ca şi cum mereu i-ar fi aparţinut şi mereu îi va aparţine. Era amantul din visul ei şi puterea întunecată a sărutului lui o lăsă clătinându-se pe marginea unei prăpăstii periculoase, pe punctul de a se prăbuşi într-un mod inevitabil fatal atât pentru corpul, cât şi pentru inima ei.

Încă se agăţa cu disperare de el când îşi desprinse gura de a ei. Încălcindu-şi degetele în cocul ei lejer, o privi lung, cu pleoapele grele şi ochii sclipindu-i de dorinţă.

–Pot să te asigur doamnă, că nu indiferenţa mă ţine departe de patul tău.

O eliberă din strânsoare la fel de brusc pe cât o prinsese, ieşind din cameră cu paşi mari şi trântind atât de tare uşa în urma lui, încât coardele harpei zbârnâiră în semn de protest.

Pe când Lottie se sprijinea de pian, profund tulburată, Justine o privi scrutător, ochii ei atotştiutori strălucind de amuzament.

În acea seară, Lottie se ghemui în patul ei, cu fiecare nerv pulsându-i de încordare. O tăcere liniştită căzuse peste casa adormită, dar în mod cu totul îndărătnic, tăcerea îi adâncea şi mai mult sentimentul crescând de agitaţie. Chiar şi una dintre crizele Allegrei ar fi fost o distracţie bine-venită. Se gândi puţin dacă să

facă o vizită în odaia de vizavi, dar ultima dată când aruncase o privire în camera lui Harriet, prietena ei dormea ca un îngeraș.

Se puse pe o parte, aruncând și păturile și speriindu-l pe Domnul Wiggles. Se întinse după pisică, dar era prea târziu. Sărise deja din pat într-un acces pisicesc de mânie, cu coada ridicată în aer. Împinse ușa și se furișă din dormitor, căutând în mod evident o companie mai bună.

Lottie căzu pe spate, peste perne.

– Se pare că nu pot face pe nimeni fericit zilele astea, îi mormăi Mirabellei, care era încolăcită pe perna de lângă ea. Mai ales pe cel de sex masculin.

Își închise ochii, apoi îi deschise repede din nou. La drept vorbind, îi era mai frică să doarmă decât să stea trează. Pentru că somnul aducea vise. Și în visele acelea, s-ar putea trezi iar pe marginea stâncii aflate în bătaia vântului, în brațele unui străin. Un străin al cărui sărut semăna cu al soțului ei.

Privea lung umbrele ce tremurau pe tavan. Poate că ar trebui să mai adauge o scenă la romanul ei. O scenă în care eroina ei bătăioasă respinge avansurile libidinoase ale netrebnicului care o păcălise să se căsătorească cu el. O scenă în care îl informează cu aroganță că ar prefera să moară decât să fie sărutată de el. Căci, desigur, o moarte onorabilă ar fi de preferat decât să îndure ofensa gurii lui puternice și flămânde apăsate pe a ei, decât împingerea întunecată și delicioasă a limbii lui, mângâierea buricelor degetelor lui pe gâtul ei, pe când o făcea să își deschidă gura și mai larg, ca să-l primească mai adânc.

Mușcându-și buza de jos ca să își domolească neliniștea trădătoare, Lottie se aruncă pe burtă. Aproape că ațipise când, fără nici un bocet de jale care să îl anunțe, primele note de pian ajunseră până la ea.

Ochii lui Lottie se deschiseră brusc. Primul ei instinct fu să se ascundă sub pături. Dar tot ce făcu în cele din urmă fu să își țină respirația și să asculte. Muzica îndepărtată era în același timp frumoasă și înspăimântătoare – un fluviu incontrolabil de pasiune, cu fiecare notă umbrită de nebunie.

– Justine, șopti ea.

Faptul că îi văzuse portretul făcuse cumva imposibil să se mai gândească la ea ca fiind pur şi simplu „stafia."

Ce forţă ar putea să fie suficient de puternică încât să scoată o femeie din mormânt? Încerca Justine să o sperie pentru că o credea rivala ei la inima lui Hayden? Sau încerca să o avertizeze să nu facă aceeaşi greşeală ca şi ea, să nu-i încredinţeze inima ei?

Lottie trase perna peste cap şi o apăsă pe urechi. Dar nu putu scăpa de furia asiduă a muzicii. Nu putea şi nu va fi ignorată.

Când melodia ajunse la un crescendo înflăcărat, aruncă la o parte perna. Ridicându-se, se duse la masa de toaletă şi cotrobăi prin mormanul de panglici şi jartiere încurcate până când găsi ceea ce căuta – un ac de pălărie din argint, lung şi care arăta de-a dreptul letal.

Îl ţinu în lumina focului, admirându-i strălucirea. Se părea că Justine uitase un lucru. Lottie deţinea acum cheile regatului. Iar dacă regatul se dovedea a fi iadul, atunci să dai nas în nas cu diavolul era o şansă pe care trebuia să şi-o asume.

Hayden se simţea precum un drac împieliţat. Hoinărea pe coridoarele singuratice ale conacului, blestemându-se pentru că fusese atât de necugetat. Poate că se gândise să o pedepsească pe Lottie sărutând-o, dar nu reuşise decât să se pedepsească pe sine însuşi. Chiar şi patul său devenise un instrument de tortură, îmbrăţişarea lui rece făcând un contrast amar cu căldura seducătoare a îmbrăţişării lui Lottie.

Ea însăşi declanşase acei demoni când îndrăznise să deschidă uşa salonului de muzică. Era ca şi cum o parte din el fusese înmormântată în acea cameră odată cu amintirea lui Justine Dar Lottie nu fusese mulţumită să-l lase să putrezească acolo în umbră, împreună cu celelalte fantome. Năvălise cu cântecele ei prosteşti şi râsul ei zăpăcit şi îl trăsese la lumină.

Chiar şi Justine dispăruse în faţa hotărârii ei curajoase. În momentul în care se sărutaseră fusese numai Lottie – gura ei o flacără vie sub a lui – caldă, şi dulce, şi irezistibilă. Când mâinile ei mici se agăţaseră de reverele hainei lui, trăgându-l mai aproape în loc să-l respingă, simţise emoţia periculoasă a vieţii nu numai în corp, ci şi adânc în suflet.

Iar momentul în care mărturisise că voia ca Allegra să fie ca ea, îi condamnase sufletul chiar mai mult decât sărutul lor. Faptul că îi admira curajul, isteţimea şi îndărătnicia în faţa regulilor sufocante ale societăţii. Ar fi putut foarte bine să-i mărturisească de fapt că se îndrăgostea de ea.

Hayden se opri din mers, acea idee părându-i-se mai înspăimântătoare decât orice vaier de fantomă din trecut. Ultima dată când îşi dăruise inima, aproape că îşi pierduse şi minţile în acelaşi timp.

Ca pentru a-i aminti preţul unei asemenea nebunii, un val sălbatic de muzică de pian năvăli pe coridor spre el, puterea ei brută născându-se în egală măsură din frumuseţea şi din nebunia ei.

Hayden se îndreptă spre sursa sunetelor, temându-se că Lottie dezlănţuise fără să ştie o forţă care i-ar fi putut distruge pe amândoi.

Lottie străbătea cu paşi mari conacul întunecat, iar poalele cămăşii ei de noapte se umflau în urma ei. Ştiind că servitorii erau probabil ghemuiţi în paturile lor la acea oră, nu se sinchisise nici măcar să-şi pună halatul. Muzica se auzea tot mai tare cu fiecare pas care o aducea mai aproape de aripa de vest. Dar refuza să se abată din misiunea ei. Nu mai era condusă de curaj sau curiozitate, ci de o dorinţă aprigă de a o înfrunta pe femeia care refuza să renunţe la inima lui Hayden.

La drept vorbind, Lottie era mai îngrozită ca niciodată. Când ajunsese pe coridorul lung şi întunecat, nici măcar muzica în crescendo nu putea acoperi complet clănţănitul dinţilor ei. Pe când se apropia de uşile de la capătul holului, aproape că se aştepta ca ele să se deschidă larg singure, ca o capcană deghizată în invitaţie.

Degetele ei înţepenite nu reuşiră să cliutească mânerul. Uşile erau închise, aşa cum ea şi Allegra le găsiseră mai devreme. Mâinile lui Lottie erau atât de asudate, încât scăpă de două ori acul de pălărie înainte să reuşească în sfârşit să forţeze broasca.

Totuşi ezita. Dacă deschidea larg uşile fără nici un avertisment, avea să zărească oare vreun abur de rău augur plutind deasupra pianului? Sau va găsi clapele cântând singure, apăsate de vreo mână nevăzută?

Vlăguită peste măsură de imaginea aceea, răsuci mânerul încet, sperând pe jumătate că muzica va înceta la fel de brusc cum se întâmplase în prima noapte pe care-o petrecuse la conac. Dar când deschise uşa, muzica se năpusti asupra ei într-un val atât de asurzitor, încât Lottie putea să-şi simtă inima îngânând ritmul.

Camera spaţioasă era învăluită de umbre. Ploaia încetase cu câteva ore în urmă, dar norii încă pluteau peste ochiul de cer vizibil prin lucarnă, tăinuind faţa de alabastru a lunii şi lăsând în umbră portretul lui Justine.

Capacul pianului era ridicat, dar nu reuşea să vadă clapele. Lottie dădu încet ocol instrumentului, promiţându-şi să nu ţipe, indiferent pe cine – sau ce – găsea de cealaltă parte. Parfumul ameţitor al iasomiei o învălui, făcând-o să se simtă ameţită şi uşor beată.

Găsi o femeie înveşmântată toată în alb transparent, cu părul lung şi negru căzându-i în bucle pe spate.

„Justine."

Lottie nu ar fi putut să ţipe nici dacă ar fi vrut. Glasul îi era paralizat de frică.

O rafală de vânt împrăştie norii. Lumina lunii răzbătu prin lucarnă, dezvăluind nu o femeie, ci un copil înfăşurat într-o cămaşă de noapte cu două măsuri mai mare.

„Allegra."

Cuprinsă de veneraţie în faţa frumuseţii şi a puterii cântecului interpretat de copil, Lottie fu nevoită să se sprijine de marginea pianului ca să nu se clatine pe picioare.

Degetele mici ale Allegrei zburau peste clapele pianului, revărsând o litanie de furie şi durere sufletească pe care nici un copil de vârsta ei nu ar fi trebuit să le cunoască. Lacrimi îi curgeau peste obrajii palizi în timp ce cânta, şi totuşi concentrarea ei crâncenă nu şovăi nici o clipă, nu se abătu de la partitura pe care o avea în faţă nici măcar când Lottie apăru în raza ei vizuală, neputând să rămână prea departe de sursa acelei muzici uimitoare.

Mâinile Allegrei izbeau cu putere clapele, apmplindu-se de finalul nocturnei cu o înfloritură fără pereche.

– Cum ai ajuns aici? şopti Lottie în tăcerea ţiultoare care urmă.

Allegra își împreună mâinile în poală. Brusc erau din nou mâinile unui copil, neîndemânatice și șovăielnice.

– E un pasaj secret în spatele căminului, care duce la etajul al doilea. Eu și mama ne jucam de-a v-ați ascunselea acolo tot timpul. Tata... Se poticni dar își reveni repede. Tata nu ne găsea niciodată când ne ascundeam acolo.

– Voiam să spun: „Cum ai învățat să cânți la pian?" Lottie făcu un gest spre clape, șocul furându-i orice strop de elocvență. Cum ai învățat să cânți *așa?*

– Mama mă învăța înainte să moară. Fata ridică din umerii firavi. Nu mi-a fost niciodată atât de greu să învăț cum le e altora.

Lottie clătină din cap, nereușind să înțeleagă. Fata era un copil-minune și ea nici măcar nu-și dădea seama de asta.

– Credeam că nu ți-o amintești pe mama ta.

– O, mi-o amintesc! Privirea Allegrei deveni aprigă din nou. El nu vrea să mi-o amintesc, dar mi-aduc aminte de ea. Era blândă și amuzantă, râdea și cânta mereu. Petrecea ore întregi doar stând cu mine pe podea, desenând sau învățându-mă un cântec nou. Mă lăsa să îi port toate pălăriile și le serveam ceaiul păpușilor mele împreună.

Lottie zâmbi cu melancolie, dorindu-și să fi avut și ea asemenea amintiri despre mama ei.

– Cred că ți-e foarte dor de ea.

Allegra se ridică de pe bancheta pianului. Începu să se plimbe încoace și-ncolo pe podea, ridicând cu mâna pânza rafinată, ca să nu se împiedice de tivul cămășii de noapte mult prea mari.

– Știi, n-am vrut niciodată să fac pe fantoma. De fiecare dată când tata pleca de-acasă, mă furișam aici și cântam la pian. Nici măcar nu mi-am dat seama că servitorii mă puteau auzi până într-o dimineață când le-am auzit din întâmplare pe Meggie și Martha șoptind că conacul era bântuit.

– Dar asta nu te-a oprit.

– Nu, recunoscu Allegra, cu privirea vădit sfidătoare. Nu m-a oprit. După un timp, am început să cânt chiar și când tata era acasă. Era în Yorkshire cu treabă când am găsit prima dată cufărul din pod, unde ținea sub cheie lucrurile mamei. Mi-am pus cămașa ei de noapte pentru că mirosea ca ea.

Lottie dădu din cap aprobator. Aşa se explică mirosul de iasomie, deşi spre surprinderea ei, părea mult mai slab decât se simţise cu câteva minute în urmă. Allegra întoarse o privire rugătoare spre Lottie.

– Nu aveam nimic de la ea, înţelegi? El ascunsese totul. Şi a refuzat să vorbească despre ea. Era ca şi cum nu existase niciodată, iar eu nu suportam asta! Vocea fetei se frânse pe măsură ce lacrimi noi se prelingeau pe obrajii ei. Îl urăsc! Îl urăsc din toată inima!

Lottie nici măcar nu îşi dăduse seama că îşi deschisese braţele până când Allegra nu fugi spre ea. Fata îşi azvârli mâinile în jurul mijlocului ei, plângând cu hohote de parcă inima i-ar fi fost frântă din nou. Mângâindu-i părul catifelat şi des, Lottie îşi ridică privirea şi îl zări pe Hayden stând în uşa salonului de muzică, cu faţa cadaverică în lumina lunii. Înainte să poată întinde mâna după el, dispăruse deja în umbră.

Lottie acoperi copilul adormit cu o pătură. Deşi faţa Allegrei era încă udă de lacrimi, dormea cu gura deschisă, abandonându-se somnului ca un copil mic. Probabil nu avea să se mai trezească până a doua zi dimineaţă. Chiar şi aşa, Lottie ezita s-o lase singură. Privi prin camera copilului şi zări păpuşa ei veche aşezată pe pervaz, zâmbindu-le cu bunăvoinţă amândurora. Lottie vârî cu blândeţe păpuşa în îndoitura braţului Allegrei, apoi închise uşa dormitorului în urma ei, lăsând lampa să ardă.

Îl găsi pe Hayden exact unde şi-l imaginase – stând în mijlocul salonului de muzică, uitându-se lung la portretul lui Justine. Luna îşi schimbase poziţia pe cer, scăldând portretul într-o strălucire clară.

– Cum să nu mă urască fiica mea? întrebă cu amărăciune, când auzi paşii şovăielnici ai lui Lottie în spatele lui. La urma urmei, am luat-o pe mama ei de lângă ea.

Pentru o clipă, Lottie ar fi putut să jure că inima i se oprise.

– Priveşte prin casa asta, continuă el. Cu excepţia acestei camere, nu sunt portrete cu ea, nici un gherghef brodat de ea, nici o acuarelă pictată de ea – nici cel mai mic semn că s-ar fi plimbat vreodată pe aceste coridoare. Allegra era atât de mică la moartea

mamei ei. Presupun c-am crezut că ar fi mai bine dacă ar putea pur și simplu să... uite.

Inima lui Lottie începu să bată din nou chiar dacă șovăielnic. Femeia se prăbuși pe marginea divanului, cu genunchii tremurând.

–Cum te așteptai ca Allegra să o uite vreodată? Tu în mod evident n-ai făcut-o.

Întorcându-și fața de la portret, Hayden se îndreptă spre pian. Folosind doar un deget, alese primele note din a doua parte a sonatei *Patetica* de Beethoven.

–I-am interzis chiar să cânte la pian după ce a murit mama ei. Presupun că am crezut mereu că muzica și nebunia erau cumva legate, că nu se putea una fără cealaltă. Justine era genială. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi fost invitată să concerteze în fața regelui. Adora muzica.

–Și tu o adorai pe ea.

Lottie refuza să-l insulte pe vreunul din ei pretinzând că vorbele erau o întrebare. Degetele lui Hayden luară o notă greșită. Își retrase mâna de pe clape.

–Eram foarte tineri când ne-am căsătorit. Eu nu împlinisem douăzeci și unu de ani, iar ea avea șaptesprezece. La început am crezut că starea ei sufletească schimbătoare era doar parte din farmecul ei. Era franțuzoaică până la urmă, și mult mai puțin rezervată decât femeile cu care eram obișnuit. Într-o clipă râdea, în următoarea se bosumfla din cauza unei neglijări imaginate și-n următoarea te întârâta la o partidă de țipete. Iar apoi plângea și te implora să o ierți într-un mod atât de drăgălaș. Clătină din cap, zâmlind amar. Era imposibil să rămâi supărat pe ea pentru mai mult de câteva minute.

Lottie privi încă dată pe furiș portretul, apoi aproape că își dori să nu fi făcut asta. Hayden încălecă bancheta pianului, cu fața spre ea.

–După ce s-a născut Allegra, starea sufletească a lui Justine a devenit din ce în ce mai proastă. Treceau zile întregi fără să doarmă, apoi stătea în pat săptămâni la rând.

–Trebuie să-ți fi fost foarte greu.

Clătină din cap, refuzând compasiunea ei.

– Erau zile întunecate, dar erau şi zile bune. Când Justine se simţea bine, eram toţi fericiţi. O adora pe Allegra. Faptul de a fi mamă îi dădea atâta bucurie. Deşi îşi îndrepta uneori furia asupra mea, n-am văzut-o niciodată să ridice mâna asupra copilaşului nostru.

Chipul i se întunecă atât de tare, încât Lottie privi înspre lucarnă, cercetând dacă nu cumva luna fusese umbrită de vreun nor.

– Pe când Allegra avea şase ani, Justine a căzut din nou în depresie. M-am gândit că poate o călătorie la Londra i-ar ridica moralul. Ne-am căsătorit atât de tineri, încât mereu m-am simţit puţin vinovat că am privat-o de vâltoarea petrecerilor pe care o iubea. Făcu o grimasă, zâmbind amar. Prietenii mei dragi Ned şi Phillipe o curtaseră amândoi înainte de căsătoria noastră. La nunta noastră, au râs şi mi au jurat că nu mă vor ierta niciodată că le-am furat comoara.

O comoară care-şi pierduse strălucirea desigur, îşi spuse Lottie, dar reuşi să-şi ţină gândurile pentru ea.

Hayden se ridică de pe banchetă şi începu să măsoare podeaua cu pasul, la fel cum făcuse şi fiica lui mai devreme.

– La început, Londra păru să fie răspunsul tuturor rugăciunilor mele. Pentru mai mult de două săptămâni, Justine a fost obiectul admiraţiei generale, frumoasa tuturor balurilor. Apoi lucrurile au început să meargă prost. Recunoşteam semnele prea bine. Nu mai dormea. Ochii îi erau din ce în ce mai strălucitori, râsul din ce în ce mai ascuţit. Căuta ceartă din orice motiv... sau din absolut nimic. Am început să ne certăm groaznic. Ne spuneam lucruri care erau... de neiertat. Începea să lipsească de acasă până în zorii zilei şi se dădea cu prea multă pudră şi prea mult fard, flirtând cu neruşinare cu alţi bărbaţi în prezenţa mea.

– Ce-ai făcut atunci? întrebă Lottie, încercând să-şi stăpânească instinctul de a-l lua de mână când trecu pe lângă ea.

– Ce puteam să fac? Se răsuci cu faţa spre ea. Când unul dintre prietenii mei înţelegători l-a trimis pe medicul lui personal la mine – un om cu o reputaţie foarte bună care îl tratase pe fostul rege în timpul unei perioade foarte întunecate – acesta a clătinat simplu din cap şi mi-a sugerat să o trimit la ospiciu.

La ospiciul Hayden căzu într un genunchi, punăudu-şi mâinile pe umerii lui Lottie.

O scrută cu privirea, cu ochii lui negri şi adânci aprigi de suferinţă.

– Lottie, ştii ce le fac celor internaţi acolo? Îi leagă de pereţi în nişte celule minuscule. Îngrijitorii cer publicului o taxă ca să intre şi să se holbeze la ei. Justine nu ar fi rezistat nici măcar o noaptel

Acum Lottie nu se mai putea încumeta să privească spre el sau spre portret. Nu putea suporta să şi-o imagineze pe acea tânără plină de viaţă legată de un perete ca un animal sălbatic, în timp ce spectatorii se plimbau prin faţa ei, râzând şi arătând cu degetul. Nu îşi dădu seama că plângea până când Hayden nu îi şterse o lacrimă de pe obraz, cu buricul degetului mare.

– După ce a plecat medicul, i-am spus lui Justine că ne întoarcem în Cornwall de dimineaţă. Atinse cu degetul cicatricea de sub urechea sa stângă, reuşind să zâmbească trist. *Nu* a primit veştile prea bine. Mi-era teamă să nu îşi facă rău singură, aşa că i-am dat o doză generoasă de laudanum. Doctorul de acasă îmi dăduse o sticlă să am la mine, pentru orice eventualitate. În curând dormea ca un bebeluş. Trebuia să organizez plecarea noastră. Să îmi iau la revedere de la prieteni. Aşa că am lăsat-o acolo, în grija unui servitor.

Hayden se ridică în picioare. Altădată Lottie l-ar fi implorat să-i spună sfârşitul unei asemenea poveşti. Dar deodată, îşi dori să îl oprească din vorbit, să-l implore să nu mai rostească un cuvânt despre acea noapte.

Când vorbi din nou, toata pasiunea din voce îi secase. auzindu-se la fel de îndepărtată ca luna.

– Când m-am întors, am găsit-o cu Phillipe. Privirea lui dură o ţinturi pe Lottie de divan. Şi ştii care a fost lucrul cel mai rău?

- Nu, şopti ea.

Dar era prea târziu. Amândoi ştiau.

-A făcut-o să creadă că eram eu. Era bolnavă şi drogată şi confuză şi credea că m-am întors să ne împăcăm. Dacă nu m-ar fi privit, pe jumătate ieşită din minţi, când l-am smuls de pe ea, nu aş fi aşteptat până la duel. L-aş fi omorât cu mâinile goale.

Își strânse degetele în pumni, amintindu-i lui Lottie de puterea lor.

– Dacă ai fi făcut-o, ai fi putrezit la închisoarea Newgate acum, iar Allegra n-ar mai fi avut tată.

„Dar oare ar mai fi rămas fără mamă?" Aceea era întrebarea pe care Lottie nu putea s-o pună. Hayden își trecu mâna prin păr, clătinând din cap.

– După ce Phillipe a fugit, totul era în ceață pentru mine. Eram și eu pe jumătate scos din minți. Îmi aduc aminte cum am luat-o repede pe Justine în brațe și cum o căram așa prin casă. Mă gândeam numai la faptul că trebuia să o iau din patul ăla unde ea... unde ei... Mâinile i se încleștară în pumni. Ea încă nu-și dădea seama ce se întâmplase. Îmi aduc aminte cum o simțeam ghemuită la pieptul meu, modul în care brațele ei se țineau cu încredere de gâtul meu, la fel cum o făcuseră de o sută de ori înainte. M-a privit lung în ochi și mi-a spus cât de mult regreta lucrurile crude pe care mi le spusese și lucrurile dureroase pe care le făcuse. Mi-a spus cât de mult mă iubea, cât de recunoscătoare îmi era pentru că îi dădeam șansa de a-mi dovedi dragostea ei.

Își descleștă mâinile, studiindu-le ca și cum ar fi aparținut unui străin.

– Pentru o clipă, când am privit lung în ochii ei frumoși, am vrut să sting viața din ei, chiar și numai ca să o scutesc să înțeleagă ce făcuse... ce ne făcuse.

– Dar nu ai făcut asta, spuse Lottie cu înverșunare, ridicându-se de pe divan.

O privi suspicios apropiindu-se.

– Nu am nevoie de mila ta, milady, și cu siguranță nu merit să fiu iertat de păcate.

– Nu mi-e milă de tine, spuse ea calm. Te invidiez.

– Mă invidiezi? Pufni, neîncrezător. Ești și tu nebună?

Ea clătină din cap.

– Majoritatea oamenilor trec prin viață și nu cunosc niciodată o dragoste ca aceea împărtășită de tine și Justine.

Hayden își dădu ochii peste cap, privind spre lucarnă.

– Sfinte Dumnezeule, izbăvește-mă de ideile romantice de școlăriță. Dacă aia era *dragoste*, aproape se răsti el, atunci nu mai

vreau să am de-a face cu ea. Nu face decât să distrugă totul în calea ei.

– Nu v-a distrus pe tine sau pe fiica ta. Încă.

– Ești sigură de asta? Ai auzit-o pe Allegra astă-seară. Mă disprețuiește.

Lottie își puse mâinile în șolduri.

– O, ești sigur? De-asta face crize de nervi numai dacă i se spune că va fi trimisă departe de tine? De-asta s-a furișat în camera asta și s-a deghizat în fantomă sperând cu disperare că *tu* vei fi cel care va călca pragul acestei uși și nu eu? Vai, singurul mod prin care a crezut că-ți va atrage atenția a fost să se îmbrace ca mama ei moartă!

Pentru o clipă îndelungată, Hayden nu putu decât să clipească uluit.

– E ridicol ce spui! De fiecare dată când încerc să îi acord atenție, mi-o aruncă în față, la fel cum a făcut cu păpușa pe care am făcut-o special pentru ea.

– Asta se întâmplă pentru că nu vrea păpuși sau jucării scumpe de la tine. Vrea să o observi! Vrea să o observi *cu adevărat*, măcar o dată, fără să o vezi pe Justine în ea!

Lottie nu ar fi știut să spună când i se transformase vocea în țipăt. Știa doar că ajunseseră să stea față-n față, atât de aproape încât putea să-i simtă căldura corpului și să miroase parfumul proaspăt și bogat al săpunului lui din tamarisc.

Hayden se întinse și își înfășură una dintre buclele ei lungi și aurii în jurul degetului, vocea devenindu-i periculos de blândă:

– Dar tu, Carlotta? *Tu* ce vrei?

Lottie voia să o privească *și pe ea*, măcar o dată, fără să o vadă pe Justine.

Voia să fie încredințată că nu se îndrăgostea de un criminal.

Dar, mai presus de toate, voia să îl sărute. Voia să stea pe vârfuri și să își revendice dreptul asupra gurii lui. Voia să-l sărute până când toate fantomele – atât Justine, cât și fantoma sinelui său mai tânăr – ar fi dispărut din cameră. Voia să-și petreacă brațele în jurul gâtului său, să îl tragă spre ea și să-i reamintească apoi cât de cald și de generos putea fi un trup viu.

Și chiar asta făcu.

Capitolul 15

Cum putea trupul meu trădător să tânjească după atingerea unui criminal?

Hayden se crispă uluit când buzele lui Lottie îi atinseră uşor maxilarul, împrăştiind o ploaie de sărutări catifelate de-a lungul întregii curbe a obrazului său. Închise ochii, aproape înghiţind în sec atunci când buzele ei îi căutară colţul gurii. Dar atingerea îndrăzneaţă a limbii ei în acel loc vulnerabil fu cea care îl făcu să geamă şi îi ispiti gura să se topească împreună cu a ei, fiindu-i imposibil să reziste în faţa inocenţei carnale a unui asemenea sărut.

Petrecându-şi braţele în jurul lui Lottie, Hayden îşi înclină buzele asupra gurii ei, împingându-şi limba adânc în căldura catifelată a acesteia. Limba ei se încolăci cu a lui, înnebunindu-l cu promisiunea unei plăcerea lipsită de cuvinte. Plăcere pe care şi-o negase de prea mult timp. Undeva în mintea lui, iubirea şi suferinţa deveniseră prea strâns legate. Dar Lottie voia să ofere, nu să ia, iar el nu avea putere să reziste în faţa generozităţii unei asemenea oferte.

Până când ridică privirea şi o zări pe Justine râzând de sus spre el, luându-l în zeflemea pentru că cedase aceleiaşi tentaţii care distrusese cândva.

Hayden se desprinse de Lottie, silindu-se să îşi recapete suflarea. Dacă ar fi îndrăznit să se uite la ea în lumina lunii, cu părul ei de aur căzându-i pe spate, cu buzele pline, umede şi umflate de la sărutările lui, cu ochii ei albaştri-cenuşii imploratori, ştia că amândoi ar fi fost pierduţi. Ar fi posedat-o acolo, pe divan, cu cămaşa de noapte ridicată în jurul taliei, înainte să apuce să-şi tragă suflarea.

– Ţi-am mai spus o dată, zise el, cu vocea atât de aspră încât de-abia o recunoscu chiar şi el, nu vreau şi nici nu merit mila ta.

– Crezi că asta e tot ce am de oferit – milă?

Hayden închise ochii, călindu-şi inima împotriva tentaţiei răguşite din vocea ei.

–Sunt sigur că ai multe de oferit, milady. Dar eu nu am nimic să-ţi ofer în schimb.

–Pentru că i-ai dat totul *ei*.

Chiar în vreme ce tăcerea lui îl condamna în ochii ei, Hayden nu putu rezista să nu arunce o ultimă privire spre Lottie. Deşi ochii îi străluceau de lacrimi nevărsate, bărbia ei mică şi încăpăţânată nu pierduse nimic din hotărârea caracteristică.

–Atunci vă doresc să fiţi foarte fericiţi împreună. Încep să cred că vă meritaţi unul pe celălalt.

Cu aceste vorbe, soţia lui se întoarse şi ieşi cu o postură ţeapănă din cameră, cam la fel cum făcuse fiica lui mai devreme, în acea zi blestemată.

Înghiţindu-şi o înjurătură, Hayden luă una dintre ciobăniţele de porţelan de pe poliţa căminului şi o aruncă spre portretul lui Justine cu toată forţa lui. Statueta se făcu fărâme pe pânză, fără să lase vreun semn pe chipul angelic.

În dimineaţa următoare Lottie stătea pe o piatră aflată aproape de marginea stâncii, cu tivul rochiei fluturându-i în vânt. Ar fi vrut să plângă, dar ştia că vântul doar i-ar înşfăca lacrimile de pe chip înainte să cadă. Aşa că doar privi marea, cu inima suferind şi ochii arzând de lacrimi nevărsate. Se întreba dacă Justine stătuse vreodată în exact acelaşi loc, privind în jos spre stâncile ascuţite care îi aduseseră sfârşitul.

Lottie începea să-şi dea seama ce mare neghioabă fusese de când ajunsese la Oakwylde. Voise să izgonească toate fantomele din conac, fără să se gândească la faptul că nu casa lui Hayden era bântuită, ci inima lui. În ciuda bravadei sale ostentative, nu ştia cum să lupte cu un duşman pe care nu îl putea vedea.

Privind spre valurile care se loveau de stânci, se întrebă cum era să fii iubit cu o pasiune atât de mistuitoare. Cum putea un bărbat să distrugă ceva ce iubea atât de mult? Dar pasiunea şi furia plină de gelozie mergeau adesea mână-n mână, îşi aminti ea. Foamea de a poseda era de prea multe ori legată de imboldul de a distruge ceea ce refuza să fie posedat.

– Justine, şopti amar, ridicând ochii spre cerul senin. De ce trebuia să iei toate secretele lui în mormânt?

Închise ochii, întrebându se dacă îşi imagina izul uşor de iasomie care parfuma vântul.

Când îi deschise, Allegra stătea acolo, ţinând păpuşa lui Lottie strâns în braţe. Ca de obicei, nu se oboai cu vorbe de complezenţă, ci îi aruncă brusc:

– Tata spune că am voie să mă duc să cânt la pian în salonul de muzică ori de câte ori vreau.

Deşi expresia feţei îi rămăsese la fel de ursuză ca de obicei, fata părea cumva mai fericită decât o văzuse Lottie vreodată. Şi, în mod ciudat, bunătatea lui Hayden şi nu refuzul lui fu cea care îi făcu ochii să înoate în lacrimi.

– Dar e minunat, spuse ea, ştergându-şi o picătură de pe obraz înainte s-o vadă Allegra. Sunt atât de fericită pentru tine.

– Atunci de ce plângi? întrebă copila, apropiindu-se de ea.

– Nu plâng, insistă Lottie. Vântul mi-a suflat praf în ochi. Dar, spre consternarea ei, lacrimile începură să i se prelingă pe obraji mai repede decât putea să le şteargă.

– Nu-i adevărat, spuse Allegra acuzator. Tu plângi.

Nemaiputând să conteste un lucru evident, Lottie îşi îngropă faţa în mâini ca să-şi înăbuşe hohotele de plâns. Fu surprinsă să simtă o mână mică pe umărul ei.

– De ce plângi? o întrebă Allegra, părând curioasă de-a dreptul. A fost cineva rău cu tine? Altcineva în afară de mine?

Iar cu asta o făcu să râdă gâtuit şi cu sughiţuri. Lottie îşi ridică fruntea, zâmbindu-i copilei cu ochii umeai de lacrimi.

– N-a fost nimeni rău cu mine. Mă simt doar puţin tristă astăzi.

– Poftim. Allegra îi întinse păpuşa lui Lottie. Când sunt tristă, o ţin uneori strâns în braţe şi asta mă face să mă simt mai bine.

Luată prin surprindere de generozitatea neaşteptată a fetei, Lottie îşi luă vechea sa păpuşă în braţe şi o strânse grijuliu în braţe. Spre surprinderea ei, se simţi într-adevăr puţin mai bine. Dar nu atât de bine cât se simţi când Allegra îşi furişă una din mâinile ei micuţe într-ale ei.

–Noi două ne pregăteam să luăm micul dejun, o informă Allegra. Vrei să ne însoțești? Asta dacă nu ești prea tristă ca să mănânci.

Lottie se uită fix la mâinile lor împreunate. Era posibil ca Hayden să nu aibă nevoie de ea, dar poate că fiica lui avea. Ștergându-și ultima lacrimă de pe față, o lăsă pe Allegra să o tragă în picioare.

–Nu fi prostuță, spuse ea, legănând mâna fetei într-a ei, în timp ce se îndreptau spre casă. *Nimic* nu mă poate face să-mi piară pofta de mâncare.

Hayden St. Clair era bântuit.

Iar demonul era mult mai tenace decât orice ai fi întâlnit în paginile unui thriller gotic. Nu se tânguia ca un spirit care prevestește moartea și nu strălucea cu o lumină misterioasă de la fereastra unei camere abandonate. Nu zăngănea niciodată lanțuri după miezul nopții și nu hoinărea în sus și-n jos pe coridoarele conacului în lumina lunii cu propriul cap tăiat la subsuoară. Nu cânta melodii fantomatice la pian în salonul de muzică, și nu îl trezea dintr-un somn adânc cu vreun iz sau mireasmă care ar fi trebuit să dispară cu ani în urmă.

Dimpotrivă, îi bântuia fiecare clipă din viață, revendicându-și dreptul asupra fiecărei camere din casa lui până când nu mai era nici un loc unde putea să fugă ca să își găsească scăparea.

Simți primul semn al prezenței lui la câteva zile după întâlnirea cu Lottie în lumina lunii din salonul de muzică. Trecea pe lângă salonul de primire când auzi un sunet extrem de ulmitor. Încremeni pe loc, înclinându-și capul să asculte. Sunetul nu îi era cu totul străin. Îl auzise de multe ori înainte, dar cu atât de mult timp în urmă, încât era ca un cântec dintr-un vis.

Fiica lui chicotea.

Fără să poată rezista ispitei fatale a acelui sunet, se întoarse din drum și trase precaut cu ochiul prin arcada care încadra ușa salonului.

Lottie, Harriet, Allegra și păpușa veche și ciufulită a lui Lottie erau toate adunate în jurul unei mese incrustate din tec, luând ceaiul de după-amiază. Fiecare purta câte o pălărie împodobită

cu o mulțime de pene, panglici, flori și pălenjenișuri colorate. Hayden se mai uită o dată când observă papagalul împăiat cocoțat pe umărul păpușii lui Lottie. Pasărea aceea jerpelită completa perfect plasturele de pe ochi și zâmbetul ei strâmb. Păpușa mai avea nevoie doar de o sabie în mâna mică și gingașă ca să fie gata să se avânte în largul mării.

Chiar și Mirabella purta o pălărie, o bonetă de copil cu dantelă de culoarea fildeșului și fundă de satin legată sub bărbia blănoasă. Allegra ținea pisica agitată în poala ei ca să nu o ia la fugă, chicotind de fiecare dată când animalul se întindea să apuce panglicile care atârnau de la propria pălărie.

Din câte se părea, Hayden era singurul care nu primise o invitație formală la ceai. Trei dintre pisicile pe care i le dăruise Lottie stăteau pe masă, lipăind smântână dintr-un bol de porțelan, în timp ce ruda lor gălbuie își fugărea coada în jurul unui picior de-al mesei.

În vreme ce Allegra mai adăuga ansamblului elegant al Mirabellei un jupon bățos, Dovlecel și Domnul Wiggles trecură în grabă pe lângă Hayden, temându-se în mod clar de pericolul de a fi supuși unei înjosiri similare. Hayden știu că ar fi înțelept să le urmeze. Mai rămase totuși, fără să se îndure să părăsească haosul fermecător al acestei priveliști.

Nu se așteptase ca pisica galbenă să îl dea de gol. Înainte să se poată furișa, aceasta veni repede spre el și începu să miaune din toți rărunchii ei firavi.

– Trădătoareo, bodogăni Hayden, înghiontind-o cu un picior.

Dar era prea târziu. Zâmbetele pieriră. Pălăvrăgeala veselă încetă. Domnișoara Dimwinkle arăta ca și cum încerca să se înece, cu gura plină de biscuiți. Dacă ar fi reușit, Hayden presupuse că ar fi trebuit să-și adauge povara unei alte morți premature pe conștiință.

Lottie suflă o pană jucăușă care îi intra în ochi, examinându-l atent și arătând din cap până-n picioare ca stăpâna conacului, cu pălăria împodobită cu tul și țesături fine și cu mănușile fără degete, din dantelă.

– Ziua bună, milord. Dorești să ni te alături?

Allegra își îngropă fața posacă în blana Mirabellei ca și cum puțin îi păsa dacă el accepta sau nu invitația lui Lottie. Hayden era singurul care știa că nu fusese vorba de o invitație, ci de o provocare directă – una pe care Lottie se aștepta, firește, ca el s-o refuze.

Îi întoarse privirea zeflemitoare cu una pe măsură.

– N-o să mă pui să port o bonetă, așa-i?

– Numai dacă vrei tu.

Lottie trase ultimul scaun rămas aproape de masă și îi turnă o ceașcă de ceai. Hayden se așeză ascultător, dar sări repede în picioare când de sub el se auzi un sunet de protest. Scrâșnind din dinți, luă pisica galbenă de pe scaun și o așeză pe covor. Aceasta se urcă imediat pe piciorul lui, agățându-se de pantalonii lui din piele de căprioară, și se culcuși în poala lui, torcând cu disperare. Hayden o acoperi cu un șervet și încercă să pretindă că nu era acolo.

Scaunul era mult prea mic pentru el. Orice încercare de a-și îndoi picioarele lungi sub el eșuă lamentabil. Într-un final, trebui să se mulțumească să își întindă picioarele într-o parte, aducându-le astfel periculos de aproape de gleznele lui Lottie. Chiar dacă picioarele ei zvelte erau acoperite de straturi de jupoane, desuuri și ciorapi, asta nu îl oprea să-și imagineze cât de netede și de calde s-ar simți în jurul taliei lui.

– Dorești niște lapte? îl întrebă Lottie.

Smulgându-și privirea de pe formele piciorului ei, Hayden se uită chiorâș la ulciorul din fața sa.

Pisica neagră se legăna pe marginea lui. Chiar când el privea vasul, pisica își pierdu echilibrul, căzând și afundându-se în laptele cremos. Înainte ca Allegra să o poată salva, se cățără afară și se scutură zăpăcită, împrăștiind din belșug stropi pe vesta lui Hayden.

– Nu, mulțumesc, murmură el, privind cum pisica își lingea mustățile cu o grijă pretențioasă. Cred că mă abțin.

– Am împrumutat pălăriile din mansardă. Lottie îi oferi ceașca de ceai pe un ton arogant, provocându-l să protesteze. Sper că nu te superi. Allegra spune că au fost ale mamei ei.

–Nu toate. Hayden arătă spre boneta tivită cu dantelă care încadra faţa arţăgoasă a Mirabellei. Dacă nu mă înşală memoria, aceea mi-a aparţinut cândva mie.

Allegra îşi duse mâna la gură ca să-şi înăbuşe un chicot involuntar.

–Ai purtat bonetă?

–Fireşte că am purtat. Dar nu ar fi fost atât de jignitor dacă bunica ta nu ar fi insistat să îmi facă un portret cu ea pe cap, în timp ce mă legăna pe genunchi. Trebuie să mărturisesc că, pe vremea aceea, aveam bucle care ar rivaliza cu ale tale.

Allegra îl privi bănuitoare.

–N-am văzut niciodată un asemenea portret.

–Şi nici nu vei vedea, o asigură Hayden, sorbind din ceai. Am vărsat „din greşeală" nişte petrol lampant pe el şi am dat foc porcăriei, când eram cam de vârsta ta.

–Inteligent din partea ta, izbucni Allegra.

Înclinându-şi capul astfel încât părul să îi acopere faţa, îşi reîntoarse atenţia spre Mirabella, încercând să-i înghesuie picioatele de la spate în nişte pantalonaşi de păpuşă.

–Mai ai de împărtăşit şi alte indiscreţii din tinereţe? îl întrebă Lottie, cu ochii ei albaştri plini de inocenţă în timp ce ciugulea o bucăţică de biscuit.

Hayden se luptă din răsputeri cu imboldul de a se apleca spre ea şi a linge urma cremoasă din colţul gurii ei.

–Nu trebuie să fii neapărat tânăr ca să comiţi indiscreţii, răspunse el, refuzând să coboare privirea. Anumite tentaţii, cu toate că sunt imprudente, devin mai plăcute cu vârsta.

Clipind la amândoi din spatele unor ochelari prea mari, împrumutaţi de la una dintre servitoare, Harriet înşfăcă o mână plină de prăjiturele cu glazură, sperând în mod evident că, dacă îşi ţinea gura ocupată, Hayden nu avea să i se adreseze direct.

–Spuneţi-mi domnişoară Dimwinkle. întrebă el amabil, după ce îşi îndesase toate prăjiturile în gură, vă place şederea în Cornwall?

Harriet îşi coborî ceaşca de ceai, iar mâna îi tremură atât de puternic, încât ceaşca zornăi pe farfurioară.

–O, foarte mult, milord, mormăi ea cu gura plină de prăjituri. Nu pot să vă descriu în cuvinte cât de recunoscătoare vă sunt că le-aţi scris părinţilor mei şi că le-aţi cerut permisiunea să rămân ca însoţitoarea lui Lottie. Dacă m-aţi fi trimis pachet în Kent, pur şi simplu aş fi mur...

Se opri din vorbit şi din mestecat în acelaşi timp, iar chipul ei împietri.

–Aţi fi murit? continuă Hayden blând, sperând ca asta să o ajute să înghită, înainte ca ea să fi făcut exact asta.

Din senin, Allegra spuse deodată:

–Mama lui Lottie a murit când ea n-avea decât trei ani. A murit într-un incendiu. Lottie nici măcar nu-şi mai aminteşte cum arăta. Nu-i aşa că-i trist?

Hayden îi aruncă o privire pe furiş soţiei lui. Arăta la fel de nedumerită pe cât se simţea el.

–Da, aşa este, încuviinţă el complet sincer. Este foarte trist.

Încă refuzând să se uite la vreunul din ei, Allegra o legăna pe Mirabella în curbura braţului ei ca pe un bebeluş irascibil şi încotoşmănat.

–Lottie spune că ar trebui să fiu recunoscătoare că mi-o aduc aminte pe mama.

Hayden simţi cum rămâne fără suflare.

–Aşa ar trebui, reuşi într-un final să scoată câteva cuvinte chinuite, vorbindu-i fetei lui despre Justine pentru prima dată de la moartea ei. Te-a iubit foarte mult.

Împingând stângaci scaunul, se ridică. Pisica galbenă se rostogoli pe podea, aruncându-i o privire rănită.

–Mă scuzaţi, doamnelor, am câteva treburi de rezolvat. Sunt sigur că sunteţi nerăbdătoare să vă întoarceţi la lecţii după ceai.

Hayden nu zăbovi prea mult ca să-şi dea seama cine arăta mai vinovată la auzul acestor vorbe – Allegra sau Lottie. Se gândea numai să scape de acolo. Dar când ieşi pe coridorul lung care îl conducea spre biroul lui, sunetul vesel al râsetelor lor îl urmări mai tare decât o stafie.

Hayden află curând că oriunde s-ar fi ascuns, nu se putea feri de fericirea lor. Zilele următoare, aceasta răsuna din camera

de studiu în izbucniri sălbatice. La fel de slab înăbuşite precum bufniturile misterioase care le precedau. Se revărsa pe fereastra deschisă a biroului lui pe inserate, când Lottie şi Allegra fugăreau pisicile prin grădină. Se auzea murmurată din salon după cină, pe când Lottie citea cu voce tare din vreunul dintre romanele ei gotice dragi, interpretarea ei dramatică atrăgând mai multe chicote decât frisoane de frică. Când Hayden îi prinse pe Meggie şi Jem furişându-se pe după uşa salonului, aşteptând cu nerăbdare fiecare cuvânt rostit de ea, nu-l lăsă inima să îi dojenească. Cu atât mai mult cu cât îi furaseră ascunzătoarea.

Dar melodiile erau şi mai tulburătoare decât râsul. Acum că uşa de la salonul de muzică era deschisă, Hayden nu ştia niciodată când putea să se reverse prin casă, sfărâmând zidurile tăcerii pe care le clădise timp de patru ani în jurul lui. Era aingura manifestare pe care nu o putea suporta. De fiecare dată când Allegra cânta, găsea vreo treabă de făcut în afara casei, fie că era vorba de o plimbare până în sat cu vreun comision inventat, care era mai degrabă treaba celui care administra conacul, fie pornea călare într-un galop ameţitor pe murgul lui prin mlaştini.

Deşi era o bucurie să-şi vadă fiica înflorind sub influenţa miresei lui, relaţia lor din ce în ce mai apropiată îl făcea pe Hayden să se simtă şi mai izolat. Într-o zi umedă şi ploioasă, pe când căuta refugiu în bibliotecă, văzu ceva ce nu mai văzuse vreodată până atunci – pe fiica lui... citind.

Allegra era ghemuită într un fotoliu mare de piele, în faţa focului, desculţă, cu nasul vârât într-o carte şi cu Mirabella moţăind în poala ei.

Hayden şovăi în pragul uşii, neputând să reziste tentaţiei de a o observa. Dacă Allegra ar fi ştiut că era acolo, cu siguranţă ar fi fugit mâncând pământul.

Faţa ei nu mai era palidă. Zbenguiala zilnică cu Lottie şi Harriet îi readusese culoarea în obraji, în timp ce ceaiurile lor rafinate de după-amiază începuseră să o împlinească la trup. O panglică de catifea albastră îi ţinea coama lucioasă de păr negru să nu îi cadă în ochi. O văzuse pe Lottie cum o pieptăna în faţa focului în salon, în fiecare noapte, pălăvrăgind mereu în timp ce trecea o perie prin buclele încâpăţânate până când pârâiau şi străluceau.

Și oricât de uimitoare ar fi fost aceste schimbări, cea mai mare transformare avusese loc în expresia fiicei sale. Ochii ei nu mai erau umbriți de precauție, buzele nu-i mai erau atinse de o îmbufnare ursuză.

În timp ce îi analiza profilul inocent, Hayden clătină din cap cu mâhnire, dându-și seama că în curând va avea pe mâini o tânără frumusețe. Crezuse mereu că nu se va căsători niciodată, când de fapt, era foarte posibil să fie pus în situația să-i îndepărteze peții cu forța.

Deși primul instinct al lui Hayden fu să se retragă din cameră înainte ca ea să-l vadă, un impuls curios îl făcu să-și dreagă glasul ca să-și facă simțită prezența. Allegra își scoase repede nasul din carte, făcând ochii mari și îmbujorându-se, arătând parcă vinovată.

–Tată! Nu te-am auzit intrând. Eu doar... învățam pentru lecția de mâine.

Când Hayden se apropie, încercă să strecoare cartea la spate. Înainte să apuce să facă asta, el i-o smulse cu dibăcie din mână.

–Ce înveți? Istorie? Latină? Geografie?

Apropie cartea de lumina focului, recunoscând volumul subțire broșat, una dintre cărțile ieftine vândute la colț de stradă prin Londra. Acestea reușiseră să răspândească plăcerile dăunătoare ale romanului gotic cititorilor nevoiași care nu-și permiteau romane autentice.

–*Spectrul din Turret*, deci. Răsfoi paginile cărții. Răpiri, crimă, fantome, fapte infame. Mi se pare foarte educativ. Și asta ce e? întrebă el, văzând alt volum vârât între perna și brațul scaunului.

Ridică romanul și-l desfăcu, studiind o gravură colorată de mână cu un spadasin îmbrăcat ca Moartea care-i oferea adversarului său un cap retezat.

–Hmmm? *Caverna ororilor*. Nu arată ca un loc pe care mi-aș dori să-l vizitez.

Lăsând-o jos pe covorașul de lângă cămin pe Mirabella care se supără, Allegra se ridică în picioare, smulgând ambele cărți din mâinile lui.

–Tocmai voiam să i le înapoiez lui Lottie. Trebuie să le fi lăsat aici azi-noapte.

Hayden își înghiți un comentariu, aplaudând în tăcere șiretenia soției sale. Dacă Lottie lăsase cărțile în bibliotecă, o făcuse în mod deliberat, sperând să atâțe curiozitatea Allegrei.

– Nu plecal sări el când Allegra îi întoarse spatele. Te rog, adăugă încet ca să o asigure că nu era un ordin, ci o rugăminte. Tocmai căutam o carte să-mi omor vremea pentru câteva ore din seară. Întinse o mână, dând din cap spre *Caverna ororilor*. Îmi dai voie?

Încă privindu-l cu prudență, Allegra îi dădu cartea și se așeză iar în scaun. Hayden se instală în fotoliul identic din piele aflat în fața ei, scoțându-și pantofii și proptindu-și picioarele desculțe pe o sofa. Deschise *Caverna ororilor*, pretinzând că nu observă încruntarea uluită de pe chipul fiicei sale, peste cartea ei ieftină.

Nu trebui să se prefacă pentru mult timp. Numai după câteva pagini, se trezi prins în mod straniu în povestea încâlcită de crimă și măcel.

Atât Hayden, cât și Allegra erau atât de absorbiți de lectura lor, încât nici nu o văzură pe Lottie oprindu-se în ușa bibliotecii pentru a studia tabloul intim. Cu ploaia căzând pe pervazul ferestrelor și pisica moțăind pe căminul din piatră, ar fi putut fi oricare tată și fiică bucurându-se de o seară liniștită unul în compania celuilalt. Nici unul din ei nu o auzi pe Lottie furișându-se, încă zâmbind în sinea ei.

Deși nu mai făcu greșeala de a li se alătura vreodată, nici măcar mândria lui Hayden nu îl putu opri să nu se găsească pe lângă salon în fiecare zi când Lottie, Harriet și Allegra serveau ceaiul. Indiferent cât de ocupat era, găsea vreo scuză să zăbovească în ușă și să le soarbă cuvintele vesele. Poate că fiica lui nu era încântată de compania lui, dar părea să se deschidă din ce în ce mai mult față de el. Nu mai încerca să iasă din cameră în clipa în care intra el.

În timp ce se plimba pe lângă salon într-o zi, fu surprins să vadă că păpușa scumpă pe care o comandase pentru fiica sa stătea la masă vizavi de păpușa lui Lottie.

Allegra se arătă la fel de surprinsă ca și el. Stătea cu mâinile în șolduri, supraveghind noul aranjament cu o înfățișare încruntată mult prea familiară.

– Ce caută *ea* aici?

– Harriet nu se simte bine în după-amiaza aceasta, o informă Lottie încet, luând o gură de ceai dintr-o ceașcă din porțelan foarte fin. Are frisoane. Aveam nevoie de al patrulea invitat la masa noastră, așa că nu văd nici un rău în a o invita pe mica noastră prietenă aici. A stat ascunsă în cutia aia de când a ajuns la Oakwylde. Cred că e cam înăbușitor aerul acolo.

Allegra alunecă în scaunul gol, încă privind-o cu asprime pe intrusă. Cu mânușile ei imaculate și buclele negre splendid coafate, păpușa părea că se uită de sus la ei toți. Păpușa lui Lottie se uita chiorâș la ea, cu plasturele pieziș peste ochi.

Hayden își continuă drumul, închizându-se în birou, până când curiozitatea îl învinse. Puțin mai târziu, privi atent prin arcada salonului și o găsi pe Allegra mustrând cu degetul păpușa nouă.

– Nu-ți voi îngădui să iei tu toate prăjiturile pentru ceai, obrăznicătură, o certa ea. Orice doamnă bine educată știe că niciodată nu se poartă mănuși la masă.

În timp ce Allegra scotea mânușile păpușii și îi îndesa o prăjitură cu gem fărâmicioasă în mâna grațioasă, picurând gem de căpșuni pe partea din față a rochiței scumpe violet-deschis, simți că era pe punctul de a chicoti involuntar. Când Lottie se uită spre ușă, văzându-l, își ridică ceașca de ceai spre el, mimând un toast, iar Hayden își dădu seama că ea nu scosese păpușa neglijată din cufăr pentru Allegra.

O făcuse pentru el.

Până săptămâna următoare, Lottie și Allegra abandonaseră orice pretenție de a face lecții, iar Hayden abandonase orice pretenție de a crede că ele încă făceau lecții. Când deciseră să sărbătorească o rară apariție a soarelui într-o dimineață, trăgând de velocipedul lui Lottie pe aleea din față, Hayden se tolăni pe verandă să le privească, sorbind-o fără rușine din ochi pe soția lui, și urmărindu-i fiecare mișcare.

Mașinăria pe roți fusese făcută ca să fie împinsă de cel care încăleca pe cadrul său din lemn și apoi să facă pași mari alunecând, până când vehiculul atingea o colină îndeajuns de abruptă încât să o ia în jos. Roțile de lemn fuseseră făcute pentru drumuri pavate din grădini, nu pentru alei pietruite, așa că, în acel moment, biata

domnişoară Dimwinkle troncănea peste pavaj la un pas care sigur îi făcea să huruie dinţii din cap. Lottie şi Allegra alergau pe lângă ea, râzând şi strigând încurajări.

Pe când dispăreau peste un deal, Hayden se sprijini în coate şi îşi întoarse faţa spre soare, întinzându-se în căldura lui. Ziua frumoasă şi cu mult vânt părea hotărâtă să demonstreze că deşi primăvara întârzia să apară în această parte a ţinutului Cornwall, merita cu vârf şi îndesat aşteptarea. Aerul mirosea a pământ încălzit şi a verdeaţă care creştea sălbatică prin mlaştină. Ramurile copacilor începeau să înmugurească, iar vegetaţia începea să apară în locuri unde, doar cu câteva zile în urmă, ai fi jurat că natura era moartă. O pătură albă ca zăpada din muguri de păducel împodobea fiecare colină, în timp ce stâncile prindeau viaţă, colorate cu clopoţei, opaiţel şi grozamă. Coloniile de pescăruşi tineri ce se cuibăreau în ungherele ferite ale stâncilor anunţau venirea primăverii cu glasurile lor muzicale.

Velocipedul respăru, de data asta cu Lottie călare, iar Harriet şi Allegra alergând după ea. Picioarele lui Lottie, puternice şi agile, puseră în curând în mişcare maşinăria, care prinse iute viteză. Când ajunse în vârful dealului, se aşeză mai bine în cadrul ei şi începu coborârea pe alee, râzând în hohote. Pălăria îi zbură în spate, legată numai de panglicile de catifea. Încruntându-se, Hayden se ridică, speriat de goana ei neînfricată.

Înainte să apuce să-i strige să fie atentă, velocipedul se lovi de o piatră mai mare şi sări în iarbă. Lottie făcu ochii mari.

Pe când se îndrepta hurducăindu-se spre un dâmb acoperit de iarbă, Hayden sări repede în picioare. Coborâse deja de pe verandă şi fugea pe alee, înainte ca Lottie să lovească ridicătură de pământ care o trimise zburând cu picioarele în aer.

În timp ce fugea, Hayden îşi închipui cu disperare o imagine dezolantă cu Lottie zăcând complet nemişcată în iarbă, cu gâtul sucit într-un unghi nefiresc şi obrajii palizi ca moartea.

Ajunse lângă trupul ei făcut grămadă în acelaşi timp cu Harriet şi Allegra. Îngenunchează în faţa lui într-un talmeş-balmeş de fuste, în timp ce el strânse corpul cald al lui Lottie în braţe, cuprins de o groază care-i îngheţa sângele-n vene.

–Lottie! Lottie! Mă auzi?

Pleoapele ei fluturară, iar ochii i se deschiseră încet. Clipi de mai multe ori.

– Firește că te aud. Doar îmi țipi în ureche, nu?

În vreme ce un zâmbet de tachinare îi înflorea pe obrajii rotunzi, Hayden simți în egală măsură dorința aprigă s-o sărute și s-o scuture bine. Foarte conștient de faptul că Harriet și Allegra îl scrutau cu privirea, trebui să se mulțumească s-o dojenească.

– Femeie nechibzuită ce ești, ce credeai că faci? La dracu', puteai să-ți frângi gâtul!

În fața lui, Allegra făcu ochii mari, încântată și înfiorată în același timp. Dându-și seama că era prima dată când înjura în fața fiicei lui, Hayden adăugă:

– Mii de draci!

Lottie se clătină încercând să se așeze în fund, deși se afla tot în brațele lui, și nu făcea nici un efort să se elibereze.

– Nu fi absurd. Doar nu e prima trântă pe care am luat-o vreodată căzând de pe jucăria asta. Ar fi trebuit să-l vezi pe bietul George în săptămâna în care Sterling a adus-o acasă din Germania. A luat o căzătură chiar într-un tufiș cu ciulini și n-a putut să stea jos o săptămână.

Hayden o ridică în picioare, încă încruntându-se la ea.

– Dacă te prind că mai faci una ca asta, nici tu nu vei mai putea să stai jos o săptămână.

Harriet și Allegra schimbară o privire scandalizată.

Velocipedul zăcea la câțiva pași distanță, în iarbă. Lottie se duse spre el să-l recupereze. În timp ce se îndrepta cu el înapoi spre alee, Hayden își puse mâinile în șolduri.

– Doar nu ai de gând să te urci din nou pe drăcia aia, după ce aproape te-a omorât.

– Ba firește că asta o să fac, răspunse ea. O lumină răutăcioasă îi răsări în privire. Doar dacă, desigur, nu vrei să-l iei tu o tură.

Hayden nu putea să lase o astfel de provocare nebăgată în seamă.

– Am o idee și mai bună.

Se duse spre ea cu pași mari. Lottie țipă surprinsă când o apucă de mijlocul subțirel și o ridică, așezând-o într-o parte pe șaua îngustă din lemn. Ea se prinse strâns de mânere ca să își

menţină echilibrul. Şi înainte ca ea să apuce să protesteze, el îşi aruncă un picior lung peste cadrul vehiculului şi începu să-l împingă înainte cu paşi mari şi puternici. Când ajunseră în vârful următoarei râpe abrupte, se aruncă pe şa în spatele lui Lottie şi întinse picioarele înainte, făcând velocipedul să alunece în jos cu o viteză nebunească

Ţipetele îngrozite ale lui Lottie se transformară repede în hohote de râs. Harriet şi Allegra alergară cât le ţinură picioarele în urma lor, după care renunţară. Apoi, el nu mai simţi decât vântul în păr, soarele pe faţă şi corpul ei voluptuos şi cald lipit de el.

Hayden îşi călărise murgul prin mlaştină de sute de ori de la moartea lui Justine, încercând să zboare mai repede decât umbrele trecutului. Dar, cu Lottie în braţele lui, se simţea ca şi când nu doar fugea de ceva, ci alerga spre ceva.

Din nefericire, acel ceva se dovedi a fi un şanţ.

Trase cu disperare de mânere, dar calul de lemn îşi continuă drumul spre şanţ.

–De ce nu funcţionează cârma? ţipă el, luptându-se să se facă auzit peste rafalele de vânt.

–Cârma? ţipă şi Lottie peste umăr. Care cârmă?

Crezând că sigur nu auzise bine, încercă din nou:

–Cum se cârmeşte dracia asta?

Dată fiind gravitatea crescândă a situaţiei lor, vocea lui Lottie păru mult prea veselă când urlă spre el:

–Dacă inventatorul s-ar fi străduit să echipeze chestia asta cu o cârmă, crezi că aş fi căzut prima dată?

Nu mai era timp să se certe din cauza lipsei de previziune a inventatorului. Şanţul se afla la câţiva centimetri roata din faţă. Petrecându-şi braţele în jurul taliei lui Lottie, Hayden se aruncă cu tot cu ea din şa. În timp ce zburau prin aer, se răsuci, hotărât să ducă greul aterizării.

Următorul lucru pe care îl simţi Hayden fu cum i se odihnea capul pe ceva seducător de moale, iar o femeie îi îngâna numele. Îşi deschise ochii foarte puţin şi descoperi că acel ceva moale era Lottie. Era întins în poala ei, cu capul legânat de pieptul ei. Era o senzaţie atât de plăcută, încât şi-ar fi dorit mai degrabă să stea acolo toată ziua.

–O, Hayden, mă simt groaznic! Dacă nu aș fi fost atât de îngâmfat, te-aș fi avertizat că nu are cârmă. N-am vrut în nici un caz să iei o asemenea căzătură. Îi mângâia fruntea, degetele ei strecurându-se blând prin cârlionții sâcâitori care îi veneau mereu în ochi. Mă auzi, dragule?

–Firește că te aud, șopti el, uitându-se la ea lung, printre gene. Doar îmi țipi în ureche, nu?

Lottie se ridică brusc, pur și simplu aruncându-l din poală fără menajamente.

–Ah! Frecându-și ceafa, se ridică și el și îi aruncă o privire rănită. Ce mă bucur că iarba e moale aici!

–Și eu mă bucur, se răsti ea, evitându-i privirea pe când își îndepărta smocurile de iarbă de pe rochie. Dacă ți-ai fi rupt gâtul, ar fi umblat vorba că a fost vina mea și aș fi fost cunoscută drept Marchiza Ucigașă pentru tot restul vieții. Strâmbă din nas la aceste vorbe. Sau cel puțin până când mi-aș fi găsit un soț mai binevoitor.

În timp ce se întorcea ca să se depărteze rapid de el, cu fustele foșnind de indignare, Hayden sări în picioare și o apucă de mână, întorcând-o cu fața la el.

–Pentru tine nu există nimic sacru, nu-i așa?

Când își dădu seama că el rădea și nu o privea furios, privirea prudentă din ochii el deveni mai profundă.

–Ba da, doar lucrurile care merită.

În timp ce se apleca să îi smulgă ușor un fir de iarbă din păr, Hayden se întrebă ce s-ar fi putut întâmpla în acel moment dacă ei ar fi fost un bărbat și o femeie obișnuiți, care stăteau pe acea colină scăldată de soare. Dacă s-ar fi întâlnit în alte circumstanțe, într-o altă viață. Dacă i s-ar fi permis să o curteze cu tandrețe mai înte de a o face soția lui.

Poate că ar fi aflat, dacă adierea cu parfum de primăvară nu ar fi adus la urechile lor zgomotul roților de lemn pe pavaj. Hayden se încruntă, ferindu-și ochii de lumina orbitoare a soarelui în timp ce privea încordat spre deal. O trăsură lăcuită tocmai întorcea pe alee, strălucind ca aripa unui corb.

Vizitatorii erau o apariţie foarte rară la conacul Oakwylde. Nu invitase pe nici unul dintre vecini de la înmormântarea lui Justine.

Uitând de velociped, el şi Lottie se grăbiră să urce dealul ca să li se alăture lui Harriet şi Allegrei. Trăsura tocmai se oprea în faţa conacului. Un lacheu se repezi să deschidă uşa şi o fiinţă micuţă ieşi dinăuntrul vehiculului întunecat, îmbrăcată de la bonetă până la încălţăminte într-un negru implacabil.

Apucând-o pe Lottie de braţ, Harriet scoase un icnet sugrumat. Lottie se făcu palidă ca şi cum însăşi Moartea cu Coasa ar fi coborât din trăsură.

– Cine e? întrebă Allegra, apucând-o pe Lottie de mânecă. Este cioclul?

– Mai rău, respiră greu Lottie. Este însăşi Teribila Terwilliger.

Hayden ar fi râs de reacţia lor exagerată faţă de ceea ce părea a fi o doamnă în vârstă neajutorată, dacă nu ar fi coborât şi însoţitorul ei din trăsură chiar în clipa următoare, cu părul blond argintiu scânteind în soare.

Când vizitatorul lor îşi puse la subsuoară bastonul elegant, Allegra privi chiorâş spre trăsură. Deodată, un zâmbet luminos i se întinse pe chip.

– Unchiul Ned! Unchiul Ned! ţipă ea, fugind spre el.

Hayden nu putu decât să stea şi să-şi privească fiica trecând pe lângă el, ca să se arunce în braţele altui bărbat.

Capitolul 16

Singura mea speranţă era să-l întrec la propriul joc diabolic...

Sir Edward Townsend o ridică pe Allegra în braţe, sărutând-o zgomotos pe obraz.

– Uite-o şi pe fata mea! A trecut atât de mult timp de când ne-am văzut ultima oară, încât nu ştiam dacă îţi vei mai aduce aminte de bătrânul tău unchi Ned. Uită-te la tine! O lăsă jos şi o prinse de bărbie. Când te-am văzut ultima oară de-abia scăpaseşi

de scutece, şi acum iată-te, eşti o domnişoară frumoasă! Ia spune-mi, câte cereri în căsătorie ai strâns de la flăcăi îndrăgostiţi?

În timp ce Allegra îşi splecă fruntea, roşind puternic, Lottie îi aruncă o privire lui Hayden. Asista la schimbul tandru de replici cu chipul impasibil.

Întinzând bastonul lacheului, cavalerul chipeş îi oferi un braţ Allegrei şi pe celălalt domnişoarei Terwilliger. Pe când acest trio trecu pe lângă ei, înaintând vizibil mai încet din cauza bastonului în care se sprijinea domnişoara Terwilliger, Lottie se străduí să îşi vâre buclele răvăşite înapoi în pieptenele din perle.

Era singurul lucru pe care putea să-l facă pentru a-şi aranja ţinuta. Îşi pusese rochia cea mai veche ca să se dea cu velocipedul, o muselină maro-deschis care i s-ar fi potrivit mai bine unei servitoare care spală vasele decât unei marchize.

Harriet încerca în zadar să se ascundă în spatele lui Lottie.

–Crezi că au trimis-o părinţii mei? Oare a venit să mă ia acasă?

–Dar cine naiba este? întrebă Hayden.

–A fost una dintre profesoarele noastre la şcoala doamnei Lyttelton, îi şuieră Lottie din colţul gurii. Dar de câţiva ani încoace s-a angajat ca guvernantă particulară.

–O! Răspunse el sec. *Acea* Teribilă Terwilliger.

Păşind înainte, Lottie luă una din ghearele înmănuşate în negru ale femeii, strângând-o între palme şi zâmbind cu dinţii încleştaţi.

–Vai, domnişoară Terwilliger, ce surpriză extraordinară! Ce vă aduce în colţişorul nostru uitat de lume?

Femeia se încruntă la Lottie peste ochelarii ei cu ramă din sârmă, ahuniţa de pe bărbia ei conţinând încă şi mai multe fire de păr decât îşi aducea ea aminte.

–Nu fi o fetişcană impertinentă! Tu ai trimis după mine.

–Am trimis eu? rosti Lottie piţigăiat.

–Tu ai trimis după ea? se auzi Hayden ca un ecou, aruncându-i lui Lottie o privire înnegurată.

–Fireşte că ai trimis. Poate că a trebuit să citesc printre rândurile scrisorii tale, dar m-ai lămurit că e aici un copil care are nevoie disperată de consilierea mea. Domnişoara Terwilliger îi aruncă Allegrei o privire nimicitoare, remarcând dintr-o privire

părul zburlit de vânt al fetei şi boneta care-i atârna pe spate. Şi văd că am ajuns la timp.

Allegra se ascunse de privirea ei, alăturându-se lui Harriet, în spatele lui Lottie.

Domnişoara Terwilliger îl trase pe Ned în faţă, bătând din genele ei rare într-un mod care ar fi putut fi interpretat drept o cochetărie dacă ar fi fost făcut de o femeie cu o sută de ani mai tânără.

–Aş fi ajuns mult mai târziu dacă acest domn şarmant nu ar fi consimţit să mă însoţească.

Hayden se uită lung la Ned cu o privire glacială.

–Presupun că soţia mea a trimis şi după tine.

Înainte ca Lottie să poată protesta, Ned rânji.

–De ce aş avea nevoie de o scuză ca să-mi vizitez un vechi prieten drag?

–Nu ai nevoie de o scuză, răspunse Hayden. Ai nevoie de o invitaţie.

Ned oftă.

–Ai fost mereu un formalist în privinţa bunelor maniere.

Uluită, Lottie se uită de la Sir Ned la domnişoara Terwilliger.

–Dar cum de vă cunoaşteţi?

–Doar tu porţi vina, milady, răspunse Ned, recuperându-şi bastonul de la lacheu. La masa voastră de nuntă l-am cunoscut pe fratele tău George. Nu mi-a luat mult să descopăr că aveam multe interese în comun.

Lottie putea să-şi imagineze care erau acele interese – cel mai probabil călăria, jocurile de noroc şi seducerea balerinelor.

–Tocmai îi făceam o vizită la Devonbrooke, când domnişoara Terwilliger a ajuns cu scrisoarea ta. După ce a împărtăşit conţinutul ei întregii familii, s-a hotărât să călătorească aici ca să-şi ofere serviciile de îndată ce se elibera de obligaţiile curente.

Domnişoara Terwilliger se trase de mâneci cu un zgomot care o făcu pe Lottie să tresară.

–Mă aştept să mi se ofere cazare şi masă pe lângă un avans din plată până la sfârşitul săptămânii. Şi nu voi tolera nici un fel de flirt din partea angajatorilor mei. Sunt prea bătrână ca să fiu fugărită prin sala de studiu de către un nobil insistent care

încearcă să tragă cu ochiul pe sub fustele mele. Îl atenționă pe Hayden cu degetul ei osos, firele de păr din aluniță tremurând de indignare. Mă aștept să am zăvor la ușa camerei mele, tinere, și pot să te asigur că îl voi folosi.

De-abia reușind să își stăpânească un fior, Hayden schiță o plecăciune afabilă.

– Nu trebuie să vă fie teamă pentru virtutea dumneavoastră, doamnă. Mă voi strădui să mă comport ca un domn în prezența dumneavoastră.

Pe când se îndrepta, îi aruncă lui Lottie o privire care o avertiza că ei nu-i făcea o asemenea promisiune. Dacă nu voise s-o omoare înainte, în mod sigur acum voia. Galantul Sir Ned veni în apărarea ei.

– Vino, milady, și spune-mi cum te prinde viața de soție. Luând-o de braț, o trase spre casă. Poate că soțului tău îi place să se joace de-a căpcăunul cu cei care la asta se așteaptă de la el, dar sunt sigur că ai descoperit deja că în pieptul lui puternic se ascunde o inimă de prinț.

De vreme ce Lottie nu putea admite că începuse să se întrebe dacă în pieptul soțului ei mai bătea vreo inimă, doar îi aruncă lui Hayden o privire neputincioasă peste umăr și își permise să fie atrasă în mrejele farmecului lui Ned.

Când Hayden cobori la masă în seara aceea, Ned le împărtășea deja tuturor povești despre tinerețea sa irosită și a lui Hayden, pe care și-o petrecuseră împreună la Eton. Hayden se lăsă să cadă în scaunul lui, dar sări ca ars când se auzi un mieunat ofensat. Mormăind în barbă: „Creaturi infernale", așeză o pisică neagră pe jos.

Fiind prima noapte a guvernantei la Oakwylde, Lottie o invitase și pe domnișoara Terwilliger să ia cina cu ei. Obosită după călătoria grea, bătrânica deja moțăia cu nasul în supă. Când Hayden se așeză pe scaun, ea scoase un sforăit care ar fi putut fi ușor confundat cu un horcăit de moarte.

– Nu o băgați în seamă, spuse Hayden, acceptând o porție de hering afumat de la Meggie. Poveștile lui Ned au de obicei acest efect asupra oamenilor.

Era imposibil să nu observe că Ned se aşezase lângă Lottie. Soţia lui arăta deosebit de încântător în seara aceea într-o rochie de mătase cu talie înaltă care sclipea ca apa de trandafiri la lumina lumânării. Buclele ei fuseseră ridicate ca să-i sublinieze curbele graţioase ale gâtului. Hayden şi-ar fi dorit să o sărute acolo, să-i simtă pulsul bătând chiar sub pielea caldă de satin.

În timp ce Ned se foia în scaun, aşezându-se în unghiul perfect ca să privească pe furiş spre pieptul ei generos cu pielea catifelată de culoarea fildeşului, Hayden se juca cu cuţitul de unt, îngustându-şi privirea. Poate că se grăbise la Londra, când jurase că nu-l va înjunghia niciodată pe prietenul lui în gât cu o linguriţă de gem.

Harriet stătea vizavi de musafirul lor, roşind şi chicotind cu ochi de viţică, la fiecare vorbă de-a lui. Hayden aproape că spera ca fiinţa ce zâmbea prosteşte să se îndrăgostească de el. Aşa i-ar fi trebuit nemernicului, să-i urmărească fiecare pas ca un căţeluş devotat. Allegra stătea lângă Harriet, iar în privirii i se citea aceeaşi adorare. Hayden îngrămădi nişte unt pe un corn aburind, încercând să nu-şi aducă aminte de o perioadă când fiica lui se uita la fel şi la el.

– La spune-mi, Ned, la ce oră crezi că vei pleca mâine? Ai un drum lung de făcut. Sigur vrei să te trezeşti devreme. Poate că ar trebui să-ţi pui valetul să te trezească înainte de răsărit.

– Hayden, exclamă Lottie, pur şi simplu îngrozită de grosolănia lui. De ce să mai aştepte până mâine? De ce nu-i dai pălăria şi nu-l însoţeşti spre ieşire chiar acum?

Hayden făcu ochii mari şi inocenţi.

– Să sun după Giles?

Ned râse în hohote.

– Nu-i nevoie să-l dojeneşti, milady. Am învăţat demult să nu mă simt ofensat de comportamentul necioplit al soţului tău. De fapt, Hayden, nu trebuie să mă întorc la Londra decât peste o săptămână. Credeam că aş putea să mai zăbovesc ca oaspete al tău şi să profit de ocazia de a o cunoaşte pe soţia ta fermecătoare. Îi luă mâna lui Lottie într-a sa şi i-o duse la buze, cu o scânteiere diabolică în privire. Sper ca în timp să ajungă să mă considere ca pe un frate.

– Are deja un frate, spuse Hayden categoric. Și un soț. Ridicându-se, își aruncă șervetul pe masă. Ne scuzați, doamnelor, eu și Sir Ned ne vom retrage în bibliotecă să bem niște vin de Porto și să fumăm.

– Dar nici măcar nu s-a servit al doilea fel de mâncare, protestă Lottie.

Ned se ridică și el și își aruncă șervetul, acceptând provocarea nerostită a lui Hayden.

– Nu vă fie teamă, doamne dragi. Ne vom întoarce la timp ca să vă fim alături pentru desert. Precum vă poate spune și Hayden, nu am rezistat niciodată să nu gust ceva dulce.

Îi făcu cu ochiul lui Harriet, făcând-o să râdă pe înfundate în șervetul ei. Apoi, schițând o plecăciune elegantă, îl urmă pe Hayden și ieșiră din salon.

Hayden mergea mândru în fața lui Ned, pașii lui mari scoțând praf din covorul purpuriu cu albastru întins pe coridor. Nu scoase nici un cuvânt până nu ajunseră amândoi în bibliotecă, cu un pahar de Porto într-o mână și o țigară de foi aprinsă în cealaltă.

– Joci un joc periculos, prietene, îl avertiză Hayden, sprijinindu-se de cămin.

– Dimpotrivă. Ned se așeză într-un fotoliu de piele și își ridică cizmele pe o otomană. Din câte văd, tu ești cel care e în pericol neglijând-o pe tânăra și frumoasa sa soție.

– Ce te face să crezi că Lottie e neglijată? întrebă Hayden, încruntat.

Ned trase un fum de țigară.

– Rânduirea cam neconvențională a camerelor voastre de dormit, în primul rând.

Hayden îl privi scrutător.

– Ești aici doar de câteva ore. Ce servitoare ai sedus ca să obții o asemenea bârfă picantă?

Ned îi aruncă o privire plină de reproș.

– Îmi subestimezi farmecele. Nu mi a luat mai mult decât un zâmbet și o clipire din ochi ca să capăt de la micuța și încântătoarea flecară roșcată toate secretele știute de ea. Se pare că relațiile

dintre tine şi marchiză, sau mai degrabă lipsa lor, au fost o sursă nesfârşită de speculaţii prin încăperile servitorilor.

Hayden îşi aruncă ţigara de foi în şemineul stins, brusc pierzându-şi pofta de ea.

–Ştii prea bine că n-a fost o căsătorie dorită de nici unul din noi. În asemenea circumstanţe, nu e neobişnuit ca soţii să aibă camere separate.

–Nu e neobişnuit nici ca unul din ei să-şi ia un amant. În timp ce Hayden îl privea lung cu neîncredere, Ned îşi învârti vinul de Porto pe fundul paharului. Hai, nu-mi spune că nu te-ai gândit la asta. Este o fată foarte atrăgătoare. Dacă tu nu o vrei, îţi promit că altul o va vrea. Sorbi nonşalant din vin. Pare să fie mult mai înţeleaptă decât Justine. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru un scandal. Sunt sigur că va fi discretă în alegerea amanţilor.

Hayden îşi aşeză calm paharul pe şemineu, apoi îl apucă pe Ned de eşarfa scrobită ireproşabil şi îl izbi de raftul de cărţi cel mai apropiat. Ţigara lui Ned căzu la pământ, dar, fiind un domn desăvârşit, nu vărsă nici un strop din băutură.

Încă legănând paharul în palmă, îşi apropie faţa batjocoritoare de a lui Hayden.

–Ce ai de gând să faci Hayden? Să mă provoci la duel? De data asta ce va fi? Săbii în curte? Pistoale la răsărit? Ţi-ai ales secundul deja? Dacă vrei, pot să-ţi verific tot eu pistolul şi apoi să ţi-l înmânez ca să mă împuşti cu el.

Într-un final, vălul roşu aprins de furie ce îi înnegurase vederea lui Hayden se limpezi suficient cât să-i dezvăluie că nu teamă strălucea în ochii prietenului său, ci triumful.

Hayden îi dădu drumul uşor, luptându-se să îşi controleze respiraţia sacadată. Îşi recuperă paharul de pe şemineu şi îl ridică într-un toast batjocoritor, sperând să-şi disimuleze bine tremurul mâinii.

–Felicitări, prietene. Ai reuşit să mă întărâţi să mă fac de râs pentru o femeie. Din nou.

–N-am făcut decât să te întărât să recunoşti că eşti pe punctul de a te îndrăgosti de soţia ta.

–În caz că ai uitat, ultima oară când m-am îndrăgostit de soţia mea, doi oameni au murit.

O notă de înflăcărare îi ascuți vocea lui Ned.

– Dar nu asta este atât frumusețea, cât și pericolul iubirii? Ar trebui să fie un premiu pentru care să merite să ucizi, chiar și să mori dacă e nevoie.

– Acestea sunt într-adevăr sentimente nobile, deși vin din partea unui bărbat a cărui idee despre dragostea eternă este o săptămână petrecută în patul unei balerine. Dacă Phillipe ar fi aici, nu sunt sigur că ar fi de acord cu tine. Hayden se uită lung în paharul cu vin roșu.

– De asta ai venit aici? Ca să mă pedepsești pentru moartea lui?

– Am venit aici pentru că am considerat că e timpul să nu te mai pedepsești. Phillipe și-a meritat moartea, spuse Ned nemilos. Mai ales după ce i-a făcut lui Justine. Dacă nu l-ai fi împușcat tu, alt soț ar fi făcut-o.

Hayden își ridică capul.

– Dar Justine? Și ea își merita moartea?

Ned se domoli, uitându-se la el cu ochii cenușii tulburi.

– Sincer, nu știu, prietene, spuse blând. Numai tu știi asta.

Hayden se întinse spre el și netezi ușor eșarfa șifonată a lui Ned.

– Am impresia că sunt niște doamne în sala de mese care te așteaptă să lei desertul cu ele. Transmite-i soției regretele mele că nu vă voi putea însoți, te rog.

Îi atinse eșarfa încă o dată, de data asta cu afecțiune, apoi se întoarse și se îndreptă spre ușă.

– Dacă vei continua să îți negi sentimentele, strigă Ned după el, atunci mi-e teamă că vei avea parte numai de regrete.

Allegra îi surprinse pe toți, prinzând drag pe domnișoara Terwilliger. De vreme ce amândouă tindeau să spună direct ce gândeau, cele două nu duceau niciodată lipsă de subiecte de conversație. Cu profesoara bătrână și arțăgoasă care îi ocupa diminețile Allegrei cu lecții, Lottie nu știa ce să mai facă cu timpul ei.

Într-o dimineață, hoinărea prin salonul de muzică căutând o carte pe care o uitase acolo cu o noapte în urmă, și îl găsi pe Sir Ned uitându-se lung la portretul lui Justine, cu mâinile în buzunar.

Alăturându-i-se, ea oftă.

– Ai venit tocmai din Londra ca să venerezi altarul?

Clătină din cap.

– Desigur că nu. Singura ofrandă care ar satisface o femeie ca Justine ar fi inima unui bărbat – smulsă din piept în timp ce bate.

Lottie îl privi lung, surprinsă de profunzimea dispreţului său.

– De ce eşti atât de blazat? N-ai curtat-o şi tu cândva?

– Ba da. Îşi întoarse privirea spre portret, cu un zâmbet îndurerat pe buzele subţiri. Cu toată pasiunea şi fervoarea romantică a unui băiat de douăzeci de ani îndrăgostit. Voiam să îi umplu carnetul de dansuri la fiecare bal şi am compus ode greoaie în cinstea strălucirii de abanos a părului ei şi a buzelor sale voluptuoase.

– Cred că ţi-a frânt inima când a decis să se căsătorească cu Hayden.

Ridică din umeri, elegant.

– Când mi-a dispreţuit cererea în căsătorie, m-am bosumflat şi am protestat împotriva nedreptăţii, aşa cum se presupunea că trebuia să fac, dar dacă vrei să ştii adevărul, în inima mea n-am simţit decât un sentiment copleşitor de uşurare.

Lottie se încruntă, uluită de mărturisirea lui.

– Dar credeam că o adorai. Cum ai putut să renunţi la ea aşa uşor?

– Nu sunt sigur. Poate chiar şi atunci ştiam că era pe punctul de a se întâmpla o tragedie. În plus, nu sunt nici pe jumătate bărbatul care e Hayden, spuse el sincer. N-aş fi fost niciodată suficient de puternic încât să îndur toanele şi cererile ei capricioase.

Lottie se lupta să-şi menţină vocea netulburată când întrebă:

– Şi prietenul lui Hayden a fost la fel de îndrăgostit şi la fel de uşurat că nu a fost ales?

O privire mânioasă adumbri trăsăturile fine ale lui Ned.

– Phillipe nu era prietenul lui Hayden. I-aş fi putut spune asta, dar nu m-ar fi crezut. Cu firea lui veselă, Hayden a fost mereu hotărât să vadă numai binele în oameni.

Lottie îşi reprimă un zâmbet, uimită să audă că firea soţului ei era descrisă drept „veselă".

– Despre mine a părut mereu hotărât să creadă ce e mai rău. În noaptea când ne-am cunoscut, a crezut că eram un spion trimis de un ziar de scandal.

Ned râse zgomotos.

– Dacă ar fi crezut asta cu adevărat, probabil că te-ar fi aruncat de pe stânca cea mai apropiată.

– Dacă Hayden îl considera pe Phillipe prietenul lui, atunci de ce acesta l-a trădat?

– Phillipe era cel de-al doilea fiu al unui viconte care pierduse la jocurile de noroc aproape toată averea familiei, în timp ce Hayden era fiul unic și prețuit al unui marchiz și moștenitorul unei averi generoase. Phillipe râvnea după tot ce atingea Hayden, mai ales la Justine. Nu l-a iertat niciodată pe Hayden pentru că i-a câștigat și inima și s-a căsătorit cu ea.

– Hayden mi-a spus că el și Justine s-au certat destul de rău pe când erau încă în Londra, chiar înainte de... de Phillipe. Știi cumva de ce?

Ned oftă.

– Justine voia cu disperare să îi ofere alt copil – un moștenitor, dar îi fusese atât de greu după nașterea Allegrei, încât Hayden se temea că efortul nașterii ar fi putut să-i distrugă și ce mai rămăsese întreg din nervii ei tulburați.

– Dar cum a împiedicat-o...? Cum au făcut să nu...?

Lottie se bâlbâi, ezitând să-și dezvăluie ignoranța.

– A fost chiar simplu, milady, spuse Ned încetișor. După ce s-a născut Allegra, Hayden nu s-a mai întors în patul nevestei lui.

Lottie nu putea decât să se uite lung la el, uluită de acea dezvăluire. Crezuse că ea nu putea să-i ofere soțului ei nimic care să se poată compara cu pasiunea pe care o împărtășise cu Justine. Totuși, el își refuzase compania intimă a soției lui mai bine de șase ani.

Ned continuă.

– Pe lângă faptul că era nebună, Justine putea să fie și îngrozitor de geloasă. Devenise obsedată de ideea că Hayden căuta plăcerea în patul altor femei.

– Și așa făcea? Lottie se uită cu îndrăzneală în ochii lui Ned, sperând să ascundă prețul acestei întrebări.

Ned clătină din cap.

– Majoritatea bărbaților, inclusiv eu, și-ar fi luat o amantă ca să-și satisfacă nevoile primare. Dar nu Hayden. Nu ar fi putut să-i facă asta ei. Sau lor.

Lottie se uită lung la ochii violeți și batjocoritori ai lui Justine.

– Pentru că o iubea.

Când Ned vorbi din nou, păru să-și aleagă vorbele cu mare grijă.

– Hayden și-a asumat rolul de îngrijitor de la o vârstă foarte fragedă. Am simțit adesea că dragostea lui pentru Justine era mai mult dragostea unui părinte pentru un copil decât a unui bărbat pentru o femeie. Știa în inima lui că nu vor putea fi vreodată egali cu adevărat. Ignorând portretul, Ned se întoarse să o evalueze, provocarea din privirea lui fiind evidentă. Am simțit mereu că el avea nevoie de o femeie care să-i fie pereche, atât în dormitor, cât și în afara lui.

Schițând o plecăciune curtenitoare, Ned se scuză, lăsând-o pe Lottie singură cu Justine, ca să mediteze la cuvintele lui.

A doua zi, Hayden revizuia rapoartele economice ale proprietăților sale locale, vârât până peste cap într-o mare de cifre, când auzi un clocănit energic la ușa camerei de lucru. Fu nevoit să miște din loc o pisică ce stătea în poala lui și pe alta de la picioare, înainte să se poată ridica. Aproape că ajunsese la ușă când se împiedică de a treia pisică. Oftând cu o indulgență exagerată, o împinse din calea lui cu marginea ghetei.

Deschise larg ușa. Nu era nimeni. Scoase capul pe ușă și se uită în ambele părți, dar coridorul era gol. Se uită în jos și observă o hârtie subțire de pergament împăturită pe jumătate la picioarele lui. Cineva trebuia s-o fi strecurat pe sub ușă. O despături și văzu o invitație cu un scris citeț care nu putea să fie decât al soției lui.

Se pare că hotărâse să găzduiască o serată muzicală în onoarea musafirului lor. Lady Oakleigh și domnișoara Harriet Dimwinkle trebuiau să cânte un duet după melodia *Lia! Lia! Ciocârlia!*, în timp ce domnișoara Agatha Terwilliger fusese trecută în program să interpreteze la harpă cântecul *Mi am sărutat iubitul pe pajiște.*

Hayden se înfioră, gândindu-se că numai imaginea asta l-ar tenta să își scoată ochii din cap.

Desigur, piesa de rezistență a serii urma să fie Lady Allegra St. Clair cu interpretarea sa la pian a sonatei lui Beethoven, cunoscută drept *Furtuna*.

Hayden coborî ușor mâna în care ținea invitația. *Furtuna* fusese una dintre bucățile muzicale preferate ale lui Justine. Petrecuse multe seri tihnite în salonul de muzică cu focul strălucind în șemineu și cu Allegra în poală, ascultând-o pe Justine cum interpreta melodia care urca și cobora în valuri. Dar de fiecare dată când avea insomnii și o ardea acel foc interior care amenința să o consume cu totul, ea obișnuia să cânte melodia asta la nesfârșit, cu notele atât de sălbatice și de discordante, încât Hayden se temea că și el era în pericol să-și piardă mințile.

Gândul că trebuia să stea acolo și să asculte melodia aceea interpretată de degetele micuțe ale Allegrei îi dădu fiori reci pe spinare.

Era în stare să facă asta, își spuse, mototolind invitația în mână. De dragul fiicei lui, era în stare să facă asta.

Hayden își spuse același lucru și șase ore mai târziu, când stătea în fața oglinzii înalte din dormitorul lui. N-ar fi putut să arate mai elegant nici dacă ar fi fost invitat la Windsor să ia cina cu regele. Gulerul și manșetele erau scrobite, eșarfa era înnodată în mod expert, la fel ca a lui Ned, părul lui neascultător fusese îndreptat să pară civilizat. Cu toate astea, bărbatul care se uita la el din oglindă avea o privire la fel de barbară ca un sălbatic.

Își scoase ceasul și îl deschise cu un pocnet. Probabil erau toți deja adunați în salonul de muzică, așteptându-l să sosească. Nu ar surprinde pe nimeni, mai ales pe Lottie, dacă l-ar trimite pe Giles cu scuze că nu poate veni.

„Dacă vei continua să îți negi sentimentele, mi-e teamă că vei avea parte numai de regrete."

Cu avertizarea lui Ned răsunându-i ca un ecou în minte, Hayden își îndreptă haina și îi întoarse spatele bărbatului din oglindă.

Allegra se foia prin salonul de muzică precum un fluture agitat, în rochia ei din muselină roz și pantofii din piele de căprioară.

Cu ajutorul lui Lottie, părul ei rebel fusese supus în bucle ondulate şi strălucitoare care se revărsau pe spate. Deşi ambele ei păpuşi aveau scaune de onoare în faţa pianului, începea să arate mai degrabă ca o domnişoară decât ca o fetiţă.

Sperând că nu făcuse o greşeală imensă, Lottie se străduia din răsputeri să nu se uite spre uşă din trei în trei secunde. Se aştepta ca în orice clipă să apară Giles şi să anunţe că Domnia Sa fusese chemat pentru o chestiune stringentă, ca de exemplu să scoată o pietricică din copita calului său sau să inspecteze zidăriile avariate de ape de la capătul aleii.

De la locul ei de lângă Sir Ned, pe divan, Harriet sorbi zgomotos din punci.

– Sper că nu vei fi prea dezamăgit de cântecul meu, domnule.

– Nu trebuie să te agiţi, domnişoară Dimwinkle, răspunse Ned, făcându-i cu ochiul lui Lottie. Nimeni nu se aşteaptă ca o doamnă să aibă şi înfăţişarea, şi vocea unui înger.

Ascunzându-şi faţa în paharul de punci, Harriet chicoti de plăcere.

– E trecut de ora mea de culcare cu jumătate de oră, spuse domnişoara Miss Terwilliger nimănui anume. N-aş fi consimţit niciodată să îmi împărtăşesc talentele în cadrul acestui dezmăţ, dacă aş fi ştiut că banchetul se va întinde până în zorii zilei.

Lottie se uită lung la ceas. Era ora şapte şi jumătate.

– Nu trebuie să mai aşteptăm. Allegra se aşează pe bancheta pianului, ultându-se în jos la pantofi. Nu vine.

– Vine sigur.

Îşi întoarseră toţi capetele şi îl văzură pe Hayden stând în uşă. Plecăciunea lui scurtă sublinie şi mai mult eleganţa naturală a înfăţişării lui. Când privirile li se încrucişară, ochii lui o lăsară pe Lottie fără suflu. Cu maxilarul lui ferm şi cu cârlionţul încăpăţânat de păr negru care îi cădea peste sprâncene, nu arătase niciodată atât de uluitor de chipeş. Deşi nu schiţă nici un gest sau salut la apariţia tatălui ei, faţa Allegrei se îmbujoră de emoţie.

Hayden ocupă scaunul de lângă Lottie, încălzindu-i fiecare suflare cu parfumul masculin din tamariscă. Nu se putu abţine să nu se aplece spre el şi să-i spună:

– Arăţi ca şi când eşti pe punctul de a asista la o execuţie publică.

– Așa este, îi șopti cu un zâmbet înghețat pe buze. La a mea.

Pentru că nu mai lipsea nimeni din public, Lottie și Harriet se îndreptară spre stativul cu partituri ca să-și înceapă duetul. Pe cât de intensă și de autentică era vocea lui Lottie, pe atât vocea lui Harriet putea fi descrisă drept un croncănit fals, mai potrivit pentru o melodie intitulată *Oac! Oac! Broscoiul!*

Temându-se, desigur, de un bis, în secunda de sfârșit a ultimei note, Ned sări în picioare și le aplaudă entuziast, strigând:

– Bravo! Bravo!

Lottie făcu o plecăciune, apoi o trase pe Harriet cea radioasă înapoi pe divan.

Soloul domnișoarei Terwilliger era următorul în program, dar nici unul dintre ei nu se îndură să o trezească. Primind un semn aprobator din partea lui Lottie, Allegra se ridică încet să își ocupe locul la pian, cu mâinile micuțe tremurând.

În minutul în care acele mâini atinseră clapele, își pierdură ca prin magie orice tremur, eleganța lor vioaie aruncând o vrajă asupra tuturor. De la primele note murmurate ale instrumentului, Lottie îi aruncă o privire lungă lui Hayden. Oare își imagina urma de panică din ochii lui, sclipirea fină de sudoare de pe fruntea lui? Așezase intenționat scaunele ca să stea cu spatele la portretul lui Justine, dar poate că el încă îi simțea privirea ascuțită în ceafă.

Allegra tocmai ajunsese la momentul culminant al piesei, când Hayden se ridică brusc în picioare. Degetele ei se poticniră într-o pauză stângace, ecoul melodiei neterminate răsunând în tăcere.

– Îmi pare rău, spuse el, cu vocea sugrumată. Îmi pare extrem de rău, dar nu pot... pur și simplu nu pot...

Aruncându-i lui Lottie o privire de implorare, ieși cu pași mari din cameră.

Lottie stătea la birou în dormitorul ei, cu tocul suspendat deasupra unei pagini, dar nu-i venea nici un cuvânt în minte. Ceea ce cândva era atât de ușor de așezat negru pe alb cu mișcări de condei îndrăznețe, acum părea împotmolit în nuanțe de gri. Personajele din romanul ei nu-i păreau mai reale decât caricaturile țipătoare schițate de vreun artist anonim pentru ziarele de scandal. De fiecare dată când încerca să și-l imagineze pe personajul

ei negativ, vedea privirea neajutorată pe care Hayden i-o aruncase înainte să fugă din salonul de muzică.

Se retrăsese la biroul ei după ce o băgase pe Allegra, care era abătută, în pat. Deşi cu toţii o imploraseră pe fată să continue după ce Hayden ieşise furtunos din cameră, nici măcar farmecul lui Ned nu o putuse convinge să mai cânte o notă. Insistase că voia să se retragă în camera ei, cu faţa încremenită şi palidă. Lottie ar fi preferat mai degrabă să plângă şi să facă una dintre faimoasele ei crize de nervi. Suferinţa stoică a copilului îl amintea mult prea mult lui Lottie de Hayden.

Dându-şi seama că picurase cerneală peste întreaga pagină, Lottie deschise caseta cu instrumente de scris, scoase o foaie nouă şi vârî din nou tocul în călimară. Scria fără entuziasm da câteva minute când ajunseră la urechile ei primele acorduri fantomatice de muzică de pian.

Mâna îi tremură, lovind călimara. Aceasta se vărsă peste pagină, pătând tot ce scrisese.

Ascultând frumuseţea sfâşietoare a acelor note sălbatice şi înflăcărate, Lottie îşi închise ochii şi şopti:

– O, Allegra.

Hayden privea valurile care spumegau în jurul stâncilor ascuţite de la baza costişei. Deasupra lui, norii flirtau cu luna, toanele lor schimbătoare fiind la fel de capricioase cum fusese şi Justine odată.

În spatele lui, casa era întunecată şi elegantă, locatarii ei aflându-se de mult în pat şi visând la a doua zi.

Hayden ştia că n-avea nici o şansă să adoarmă în noaptea aceea. De fiecare dată când închidea ochii, tot ce putea vedea erau privirile îndurerate ale soţiei şi ale fiicei lui când le stricase seara.

Stătea încă acolo când auzi primele note cântate la pian şi purtate de vânt. Era aceeaşi melodie pe care Allegra o cântase în acea seară, aceeaşi piesă pe care Justine o cânta cândva la nesfârşit, cu degete frenetice. Când Hayden se întoarse să privească ferestrele întunecate ale casei, muzica prinse putere şi mai multă furie, ca o furtună care se apropia.

Lottie înainta cu pași mari pe coridorul întunecat care ducea spre salonul de muzică, notele sonatei prăbușindu-se peste ea în valuri. Cândva, asemenea sunete ar fi îngrozit-o, dar atunci știa că nu avea de ce să se teamă, în afara de un copil rănit și sfidător. Ușa de la salonul de muzică era deschisă larg ca o invitație, așa cum fusese din noaptea în care Lottie o descoperise pe Allegra deghizată în stafie.

Lottie se furișă în încăpere, tivul cămășii ei de noapte atingând ușor podeaua. Lumina lunii cobora din lucarnă, învăluind pianul cu o strălucire ștearsă. La fel ca mai devreme, capacul instrumentului fusese ridicat, ascunzând vederii clapele.

Simți mirosul amețitor de iasomie. Allegra probabil că se scăldase din nou în parfumul mamei ei.

Oftând, Lottie înconjură pianul.

– Ai tot dreptul să fii supărată pe tatăl tău, Allegra, dar asta nu înseamnă că poți pur și simplu să...

Bancheta era goală. Privirea lui Lottie se mută pe clapele care se mai mișcară timp de încă o măsură înainte de a se opri și a tăcea.

Lottie deschise gura, perplexă, dar nu ieși nici un sunet, așa că o închise la loc. Întinse mâna ca să atingă cu un deget tremurător una din clape.

– Dacă tu consideri asta drept o glumă, milady, atunci eu *nu* sunt deloc amuzat.

Lottie își ridică iute capul și îl văzu pe Hayden stând la câțiva pași de ea, cu fața ascunsă în umbră.

Capitolul 17

Cum aveam să îndur rușinea secretă a capitulării mele?

Hayden se dezbrăcase de costumul și de aparența civilizată pe care acesta i-o acorda. Nu mai purta haina sau vesta, iar eșarfa boțită îi atârna de gât. Părul îi era răvășit, iar ochii îi erau și mai tulburați. În timp ce înainta din umbră, Lottie își trase mâna de pe clape.

– E cam târziu să faci pe inocenta, nu crezi? Se opri suficient de aproape încât ea să miroasă mireasma amestecată de pericol şi aer de mare. Vin de la Allegra. Doarme ca un bebeluş.

Lottie aruncă încă o privire spre clapele pianului, sfâşiată între teroare şi uimire.

– Ddd-da, doarme?

– Da. Şi ştiu deja că ştii să cânţi, aşa că ai face bine să mărturiseşti că tu cântai acea piesă. Ochii i se îngustară, transformându-se în două fante de gheaţă. Numai dacă, desigur, nu vei încerca să mă convingi că era într-adevăr o fantomă.

Lottie se uită lung la portretul de deasupra căminului. De data asta, Justine nu părea că râde de ea, ci cu ea. Ochii ei violeţi străluceau în lumina lunii, ca şi cum ele două împărtăşeau un secret pe care numai o femeie putea să-l ştie – un secret pe care o forţa pe Lottie să-l păstreze. Era posibil ca ele două să nu mai fie rivale, ci aliate? Oare Justine îi adusese acolo pe ea şi pe Hayden cu un scop?

Încurajată într-un fel curios de ideea în sine, Lottie îl înfruntă pe Hayden.

– La cum ai fugit de aici astă-seară când cânta Allegra, aş fi jurat că tu eşti cel bântuit de o fantomă.

– De fantoma propriei mele nebunii, poate. Ar fi trebuit să ştiu mai bine şi să nu calc în această cameră blestemată.

– Şi totuşi iată-te aici din nou, spuse Lottie încet, făcând un pas spre el.

Se uită la ea precaut şi îi observă buclele ciufulite, faldurile şifonate ale cămăşii de noapte, picioarele goale.

– Numai pentru că ai jucat o farsă plină de cruzime. De ce ai făcut asta, Lottie? Nu crezi că dezamăgirea din ochii fetei mele din seara asta a fost o pedeapsă suficientă pentru mine?

Lottie clătină din cap.

– Nu încercam să te pedepsesc.

Îşi trecu o mână prin păr.

– Atunci de ce naiba m-ai ademenit aici?

Lumina lunii învălui liniile aspre ale feţei lui Hayden în lumina sa de alabastru, în timp ce privea în jos spre ea, fără să-şi poată

ascunde dorința neputincioasă. Lottie se întrebase ce ar putea să facă dacă s-ar uita așa la ea din nou, vreodată, și acum știu.

-Ca să fac asta, șopti ea, cuprinzându-i fața în palme și trăgându-l spre ea.

Sărutul ei îl implora să se afunde cu totul în tandrețea pe care o avea de oferit. Era o senzație amețitoare, îmbătându-i pe amândoi cu dulceața ei.

– La naiba, mormăi el cu buzele lipite de ale ei. Iar ți-e milă de mine, așa-i?

– Nu de asta te-ai căsătorit cu mine? Lottie își apăsa buzele pe gâtul său arcuit, savurând gustul cald și sărat al pielii lui. Pentru că m-am vârât într-un necaz colosal și ți-a fost milă de mine?

Își vârî degetele în părul ei și o trase ușor spre el, forțând-o să-l privească în ochii aprigi.

– M-am căsătorit cu tine pentru că nu suportam ideea ca alt bărbat să te facă iubita lui... să te mângâie... să te atingă așa cum eu voiam să te ating.

Mărturisirea lui o făcu să simtă un fior puternic, primar.

– Arată-mi, șopti ea.

Rotindu-și limba de catifea în căldura gurii ei, Hayden își petrecu un braț în jurul coapselor ei și o ridică, ducând-o în brațe până se apropiară de pian. Scoase propteaua, coborî capacul, cu zgomot, apoi o așeză deasupra.

Lottie își sprijini bine mâinile mici pe umerii lui largi, dar nu putea face nimic ca să-și potolească ritmul neregulat al respirației. Măcar nu era nici un servitor prin preajmă, nu era Harriet, nici Allegra să intervină între ei. Chiar și Justine se retrăsese în umbre, lăsându-i singuri cu luna.

Hayden o îmbrățișă ușor. Pentru moment, părea mulțumit doar să-i soarbă suspinele și să-i adulmece pielea fină de pe gât. În timp ce el urma cu vârful limbii curbele delicate de pe lobul urechii, apoi se afunda în cochilia ei de piele sensibilă, lui Lottie i se tăie respirația, genunchii despărțindu-i se singuri. El se așeză între ei, scoțând un mormăit în adâncul gâtlejului, în vreme ce își umplea palmele cu moliciunea sânilor ei. Își frecă degetele mari peste sfârcurile ei, prin bumbacul ros al cămășii de noapte, provocându-i un val de senzații în pântece.

Aruncată la voia întâmplării într-o mare de plăcere, nici nu simţi când el îi trase cămaşa peste umeri, dezvelindu-i sânii pentru privirea lui înfierbântată.

– O, Lottie, dragă Lottie, spuse el cu vocea îngroşată, privind-o în lumina lunii. Am visat la acest moment din prima noapte din Mayfair.

Înainte ca ea să-şi dea seama de minunea mărturisirii lui, îşi coborî capul cu bucle întunecate spre sânii ei, acoperindu-i întâi un sfârc, apoi pe al doilea, cu nectarul sărutului lui. Orice timiditate pe care ea ar fi putut s-o simtă fusese izgonită de îndrăzneala cu care el îi necăjea cu limba unul dintre vârfurile tremurânde, şi-apoi când îl gustă cu sârg. De data aceasta, năvala de senzaţii se topi din pântece spre locul care tânjea cel mai tare.

Când încercă să şi le apropie ca să-şi potolească excitarea chinuitoare, şoldurile soţului ei erau acolo, dure şi neclintite, nelăsându-i altă opţiune decât să îşi înfăşoare picioarele în jurul lui.

Hayden se cutremură, temându-se că înflăcărarea inocentă a lui Lottie îl va doborî. Se îndepărtă de ea, îngăduindu-şi un moment să o soarbă din priviri. Arăta ca un înger desfrânat, cu ochii pe jumătate închişi de dorinţă, cu părul răvăşit în jurul obrajilor aprinşi, cu buzele şi cu sânii goi strălucind de la sărutările lui.

– Eşti încântătoare, Lottie, şopti el, atingând-o cu o mână pe păr. Am încercat atât de mult să mă conving că eşti încă un copil, dar ştiam în inima mea că eşti o femeie. Femeie cu adevărat.

Fără să-şi dezlipească ochii de ai ei, îşi strecură cealaltă mână pe sub cămaşa ei de noapte, mulţumind în gând lui Dumnezeu că nu purta lenjerie intimă noaptea. Mâna îi alunecă peste genunchi, spre pielea de satin a coapselor, apoi mai sus, până ce vârfurile degetelor lui atinseră uşor triunghiul misterios de vârtejuri aflat la îmbinarea coapselor.

Ochii ei se închiseră uşor. Pieptul îi tresăltă, răsuflând din ce în ce mai greu. Nemaiputând să îşi stăpânească nevoia urlaşă, Hayden o aşeză pe spate peste pian, ridicându-i cămaşa de noapte peste talie.

Era bălaie peste tot – gene aurii, piele albă, cârlionţi blonzi, deasupra... şi dedesubt. Privirea lui înfometată întârzie acolo, răsuflarea înteţindu-i-se. Nu şi dorea altceva decât să-şi treacă

degetele prin moliciunea fină, pentru a căuta o perlă mai prețioasă chiar și decât aurul.

Privindu-i fața, își deschise calea prin cârlionții de jos cu un deget, gemând de uimire. Era deja umedă, și înăuntru și afară. Abia se stăpânea să nu-și desfacă pantalonii, ce stăteau să pocnească de atâta dorință, și să se afunde adânc în miezul ei moale. Dar umbrele de plăcere care jucau pe obrajii ei aprinși îl captivară, forțându-l să-și amâne plăcerea și să mai zăbovească pentru a ei.

O atinse între acele petale întunecoase până când ea începu să se contorsioneze sub mâna lui. Făcând ușor cercuri cu buricul degetului mare în jurul mugurelui sensibil protejat de pliuri, se aplecă și își apropie gura de urechea ei.

– Spune-mi, îngerule, al același gust divin precum chipul tău?

Ochii lui Lottie se deschiseră brusc, dar Hayden îi cuprindea deja șezutul în mâinile lui mari și calde, trăgând-o aproape marginea pianului, unde avea să fie cu totul la mila lui. Nimic din ce îi spuseseră Laura și Diana nu o pregătise pentru priveliștea capului brunet al soțului ei între picioarele ei, pentru șocul delicios al gurii lui apăsând pe acel loc interzis pe care de-abia dacă îndrăznise să-l atingă cu mâna.

„E o nebunie ce se întâmplă", se gândi amețită Lottie. Să stea întinsă pe un pian în lumina lunii, cu cămașa de noapte îngrămădită în jurul taliei, contorsionându-se la atingerea gurii unui bărbat care refuza să-i ofere dragoste, dar care îi dădea de bunăvoie acea plăcere devastatoare. În acea clipă, aproape că îl era mai puțin frică dacă el își omorâse sau nu prima soție decât de faptul că ei nu-i mai păsa dacă o făcuse.

Cu fiecare atingere depravată a limbii lui, plăcerea se năpustea în ea, întunecată, și dulce, și brută. Își trecu degetele prin cătifeaua aspră a părului lui Hayden, în timp ce el o făcea să rezoneze cu gura lui, acordând-o precum o coardă de pian. Pe când melodia aceea minunată se apropia de crescendo, se arcui spre el, temându-se să nu se frângă cu totul.

Chiar în acel moment, când ea începu să se contorsioneze lipită de gura lui, el își strecură degetul înauntrul ei, trimițând-o pe culmile extazului într-o prăbușire uluitoare. Dar el era acolo

s-o prindă în braţele ei puternice, să o lipească de pieptul lui şi să-i liniştească tremurul necontrolat cu mângâieri tandre şi dezmierdări fără cuvinte.

– Pentru o clipă, murmură el în părul ei, mi-a fost teamă că vei ţipa ca în noaptea aceea în camera Allegrei.

Încă fără suflare, îşi ascunse faţa îmbujorată la gâtul lui.

– Pentru o clipă, asta am crezut şi eu.

Capturându-i gura într-un sărut adânc, ultimitor, o ridică şi o duse pe divan. O aşeză pe pernele îmbrăcate în satin, apoi îi scoase cămaşa de noapte şi o aruncă pe jos. Deşi era ceva extrem de imoral şi de pasionant în faptul că era goală în timp ce soţul ei era încă complet îmbrăcat, Lottie era flămândă de căldura trupului lui lipit de al ei. Îi rupse nasturii de la cămaşă, scoţându-i lenjeria până când fură trup lângă trup, suflet lângă suflet.

Hayden îşi închise ochii strâns, gândindu-se că nu va mai simţi niciodată ceva la fel de minunat ca moliciunea voluptuoasă a sânilor goi ai lui Lottie lipiţi de pieptul lui. Cel puţin asta crezu până când mâna ei mică şi îndrăzneaţă alunecă spre umflătura din faţă a pantalonilor lui.

Când şoldurile lui Hayden se împinseră spre mâna ei, curiozitatea de nestăpânit a lui Lottie se transformă rapid în uimire. Când pretinsese că nu are altceva de oferit decât numele lui, minţise. Atinse membrul tare de sub învelişul subţire din piele de căprioară, trasându-i conturul generos cu două degete. Poate că o stafie era stăpâna inimii lui, dar ea avea restul din el.

Cu un geamăt sugrumat, o lipi cu spatele de divan, aplecându-se să-şi scoată pantalonii. Un nor zbură deasupra lunii, trimiţând umbre care se revărsau asupra lor. În timp ce el o acoperea cu trupul său, Lottie îşi desfăcu braţele şi picioarele, îmbrăţişând atât întunericul, cât şi pe el.

Se frecă de ea, scăldându-şi membrul tare în mierea delicioasă pe care o scursese din corpul ei.

Lottie gemu, ameţită de plăcere. În ceea ce o privea, ar fi putut să continue acel asalt înnebunitor asupra simţurilor ei toată noaptea, însă chiar la următoarea atingere, el îşi schimbă poziţia şoldurilor şi alunecă adânc în ea.

Din ce aflase de la Diana și Laura, știa că Hayden făcuse tot ce îi fusese în putință și chiar mai mult de-atât ca să o pregătească să-l primească. Dar nu exista nici o pregătire pentru așa ceva. Unghiile ei se înfipaeră în mușchii sclipind de sudoare ai spatelui lui. Își mușcă buza ca să nu țipe, după ce îi scăpă un scâncet de suferință.

Încă afundat adânc în ea, Hayden încremeni, controlându-și trupul puternic.

–Nu te opri, țipă Lottie, luptându-se să își șteargă lacrimile de durere înainte ca el să le vadă. Ai fost mai mult decât generos cu mine. Acum e timpul să îți iei și tu partea *ta* de plăcere.

–Mulțumesc Carlotta, răspunse el solemn, în timp ce umerii i se cutremurară sub mâinile ei.

O luă prin surprindere cu un sărut tandru pe vârful nasului.

–E foarte nobil și lipsit de egoism gestul tău. Mă voi strădui să nu fac să dureze neplăcerea asta mai mult decât va fi necesar.

Proptindu-și palmele de divan ca să își sprijine partea de sus a trunchiului, începu să alunece înainte și-napoi în ea, prin mișcări lungi, hipnotice. Închizând ochii, Lottie începu să tremure la acea senzație.

Se simțea încă plinătatea, apăsarea, senzația de arsură, dar durerea începea să se topească în altceva. Ceva magic. Ceva extraordinar.

Nu își dăduse seama exact de momentul în care plăcerea lui devenise și a ei. Știu doar că, dacă cu o clipă în urmă fusese țeapănă ca un par în încercarea disperată de a nu-l respinge, în următoarea șoldurile ei se arcuiau în sus ca să se lipească de ale lui, împingându-l mai adânc.

–Ți-a ajuns partea asta neplăcută? murmură el, cu vocea tremurândă. Să mă opresc?

–Nu, gemu ea, agățându-se de mușchii rigizi ai brațelor lui. Niciodată.

–Vai, ce mică nesățulă! Și, dacă stau să mă gândesc, l-am asigurat odată pe Ned că am destulă rezistență să te satisfac.

Lottie îndrăzni să-și deschidă ochii, apoi își înfipae degetele în părul lui și își lipi curajoasă buzele de-ale lui.

–Atunci dovedește-o.

Îi acoperi gura cu a lui, acceptându-i provocarea cu o împingere a şoldurilor care o făcu să i se taie respiraţia. Greutatea lui tare, masculină, o lipi de divan până când ea nu mai avu decât să se afunde mai tare în perne, până când el nu mai avu decât să se implânte mai adânc în ea. Dacă melodia pe care o cântase pe trupul ei cu gura era o nocturnă minunată, atunci aceasta era o rapsodie formidabilă, irezistibilă ca putere şi pasiune. Părea că va continua la nesfârşit, ajungând spre un crescendo măreţ unul după altul. Când adăugă o notă de graţie neaşteptată aplecându-se în spaţiul dintre ei şi atingând-o, Lottie se cutremură la atingerea degetelor lui dibace, extazul făcând-o să vibreze până în străfunduri.

Strâns ca într-o menghină de plăcere pură, Hayden simţi că i se spulberă şi ultimele urme de control. În timp ce se implânta complet în trupul primitor şi tânăr al soţiei lui, extazul ţâşni într-o avalanşă de neoprit, măturând în calea sa trecutul şi toate fantasmele lui.

– Laura şi Diana aveau dreptate, murmură Lottie, cu obrajii pe pieptul lui Hayden şi cu un picior aruncat posesiv peste şoldul lui.

– În legătură cu ce?

Îşi răsuci în jurul degetului un cârlionţ umed de sudoare de pe pieptul lui.

– Mi-au spus că ar fi mult mai uşor pentru mine dacă m-ai pregăti bine ca să te primesc.

Un hohot puternic răsună din pieptul lui.

– Vorbeau ca şi cum urma să îţi fac o vizită de curtoazie.

Lottie chicoti.

– Poate că ar fi trebuit să-l fi pus pe Giles să te anunţe. Îşi îngroşă vocea ca să imite inflexiunile dure ale vocii majordomului. Lady Oakleigh este gata să vă primească acum, milord. Dacă doriţi să intraţi în salonul de muzică şi să vă scoateţi hainele, o veţi găsi aşteptându-vă pe divan.

– Pare un plan minunat. Dacă ai puţină răbdare, voi suna după el.

Muşchii de pe pieptul lui Hayden se încordară când întinse un braţ peste cap, prefăcându-se că vrea să ajungă la soneria cu cordon şi ciucure care atârna deasupra harpei.

Lottie se rostogoli peste el și îl apucă de braț, scoțând un țipăt de protest.

– Să nu îndrăznești! Pot deja s-o văd pe domnișoara Cadavru – tresări brusc – vreau să spun pe domnișoara Cavendish cum ne surâde batjocoritor din lungul nasului. Dacă ne-ar prinde într-o asemenea neorândulală, probabil că ar trimite-o pe Meggie să ne curețe de praf.

– Și ce ar fi rău în asta? Hayden îi prinse posteriorul în palme, cu un licăr poznaș în privire. Îmi vin în minte mai multe moduri istețe în care să folosești un pămătuf de pene pentru șters praful.

– Cred și eu, domnule. Dar și mie îmi vin.

Simțindu-i cârlionții fini, încă umezi de sămânța lui, care îi atingeau ușor mădularul umflat, gemu cu voce tare – jumătate de durere, jumătate de plăcere. Ned nu trebuia să-și facă griji în privința performanțelor lui în ceea ce o privea pe soția lui pasională. Tot ce trebuia să facă era să se uite la el cu ochii ei albaștri luminoși și îl stârnea din nou, gata de încă o rundă. Și asta fără să pună la socoteală mișcările de rotație înnebunitoare ale șezutului ei.

Își trecu limba peste buzele ei umflate de sărutări, cu respirația sacadată.

– Spune-mi, te rog – ce altceva ți-au mai zis mătușa și sora ta ca să te pregătească pentru îndatoririle din patul conjugal?

– Ei bine... răspunse ea gânditoare, aruncându-i o privire senzuală de sub genele aurii, m-au avertizat că unii soți sunt atât de incontrolabili în poftele lor, cu un apetit atât de sălbatic, încât ar năvăli peste soțiile lor ca niște animale aflate în perioada de împerechere, căutând numai să fie satisfăcuți.

– Ce oribil. Hayden își simți buzele arcuindu-se într-un rânjet diabolic. Dar numai pentru puțin timp, sugeră el, punându-și mâinile pe talia ei și alunecând de sub ea, ca să o întindă pe burtă printre pernele moi de pe divan, de ce să nu ne prefacem că sunt exact tipul ăla de soț?

În timp ce se ridică în genunchi în spatele ei, punându-i o pernă sub bazin, Lottie îl privi peste umăr, cu ochii măriți și rămasă fără suflare.

–Presupun că aş putea îndura dacă este nevoie. Nu mi-aş dori niciodată să mă sustrag de la îndatoririle de soţie.

–Nici eu de la cele de soţ.

Când Hayden se afundă adânc în ea, scânci de plăcere, cu unghiile înfipte în divan.

–Închide ochii, îngerul meu, îi murmură el. Nu mai durează mult.

Hayden putea să vadă prin lucarnă nori roz în mănunchiuri trecând peste o urzeală care devenea încet, din cenuşie, albastră. Ignorând protestele vlăguite ale lui Lottie, îi trase faldurile largi ale cămăşii de noapte peste cap, apoi o strânse în braţe. Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului său fără să deschidă ochii, buclele ei răvăşite gâdilându-i nasul. Spre deosebire de Justine, el nu-i plăceau parfumurile florale intense. În schimb, mirosul ei curat, de săpun, se amesteca cu mireasma care zăbovea după actul lor de iubire, îmbătându-l la fiecare suflare.

Deşi primul instinct al lui Hayden fu să o ducă pe Lottie în camera *lui*, în patul *lui*, se forţă să se îndrepte spre aripa de est. Dacă o vâra în patul lui mare cu baldachin, ar fi sfârşit prin a face dragoste cu ea din nou. Şi din nou. Şi fusese deja prea lacom cu atenţiile lui. Tot ce rămăsese din inocenţa soţiei lui erau câteva pete ruginii pe interiorul coapselor lor. Trupul ei sedus avea nevoie de timp să se refacă după întâlnirea lor pasională.

O să-i dea de ştire lui Meggie că stăpâna nu trebuia deranjată. Imediat ce avea să dea semne de trezire, va da ordin să i se pregătească o baie fierbinte. Imaginea lui Lottie stând într-o cadă de bronz cu buclele aurii strânse în coc deasupra capului şi cu sânii lucind umeziţi îi apăru brusc în minte, stârnindu-l din nou. Hayden înjură, blestemându-şi intenţiile nobile.

În timp ce o căra pe Lottie în brate în camera ei şi o aşeza în pat sub pături, pisica ei mare şi galbenă se uită în sus la el, acuzator, de la piciorul patului.

–N-ar trebui să pari atât de indiguat, şopti Hayden. Cred că ai dat şi tu târcoale în zilele tale bune. Şi fără auspiciile căsătoriei.

Domnul Wiggles nu era de găsit, dar când Hayden mai punea încă o cuvertură peste Lottie, Mirabella veni alergând repede

de sub pat. Cu una dintre explozilile de energie inexplicabile, atât de obișnuite la puii de pisică, fugi peste pat, apoi înconjură energic de trei ori camera, înainte de a se propti de biroul din lemn de trandafir din colț.

– Ia uite ce-ai făcut! o dojeni Hayden, văzând călimara de cerneală răsturnată.

Părând total lipsită de remuşcări, pisica sări de pe masă şi se îndreptă liniştită spre cămin, unde se trânti jos şi începu să se lingă pe burtica blănoasă.

Uitându-se pe furiş la Lottie ca să se asigure că nu se trezise, Hayden îndreptă călimara înainte să se verse cerneala pe covor. Dar se părea că pisica avusese dreptate să nu-şi recunoască vina. Cerneala era uscată, vărsată cu mult înainte ca pisica să se comporte ca apucata.

În timp ce ridica surprins călimara de pe pagina pătată, Hayden lovi cu cotul caseta de scris aşezată sus, pe marginea biroului. Aceasta se răsturnă, dezvăluind mai multe foi de scris, toate umplute de la un capăt la altul cu scrisul impunător al lui Lottie. Avea o tendinţă spre înfloriturî dramatice şi floricele maiestuoase. Nu punea punctul pe i-uri, ci le oferea câte o picătură de cerneală. Ridicând una dintre pagini, Hayden simţi înflorindu-i un zâmbet pe buze. Soţia lui scria la fel cum făcea dragoste – cu o pasiune neîncătuşată şi un entuziasm care compensa pentru orice lipsă de precizie.

Presupunând că ţinea un fel de jurnal, ca majoritatea femeilor, încercă să adune restul paginilor şi să le vâre înapoi în compartimentul din fundul casetei, când prima frază de pe prima pagină îi atrase atenţia: „Nu voi uita niciodată clipa în care l-am văzut pentru prima dată pe bărbatul care plănuia să mă ucidă..."

Zâmbetul lui Hayden păli uşor. Se lăsă să cadă în scaunul de la birou şi începu să citească.

Capitolul 18

Ce nenorocire! M-a prins cu mâţa-n sac!

– Lottie! Lottie, trezeşte-te! E aproape ora ceaiului!

Judecând după tremurul de groază din vocea lui Harriet, ai fi zis că săritul peste ceaiul de după-amiază era sinonim cu pierderea ultimului car spre rai la Judecata de Apoi.

Mormăind, Lottie îşi trase o pernă peste cap. Dar Harriet nu putea fi descurajată. Îi luă perna, apoi deschise cu degetul una dintre pleoapele leneşe ale lui Lottie.

– Trebuie să te trezeşti, ţipă ea, ca şi cum Lottie ar fi fost şi surdă, nu doar adormită. E ultima zi a lui Sir Ned cu noi şi aproape că ai dormit-o pe toată. Lottie se uită la prietena ei cu o privire îndurerată când Harriet ridică un pahar de apă de pe masa de lângă pat şi îl mirosi de probă. O, Doamne, nu te-o fi otrăvit marchizul?

În ciuda asigurărilor lui Lottie că nu era aşa, Harriet nu renunţă la ideea că Hayden era un fel de nebun ucigaş, care aştepta ocazia perfectă ca să îi omoare pe toţi în paturile lor. Îndepărtând mâna lui Harriet, Lottie se ridică în fund.

– Nu te mai agita atât din cauza mea, Harriet. Nu mi-a pus nimeni arsenic în ceai. Doar nu prea am dormit azi-noapte.

În timp ce îşi întindea alene picioarele, Lottie îşi aduse aminte exact ce făcuse în loc să doarmă. O dureau nişte muşchi pe care nici măcar nu ştia că îi are. Dar dacă nu ar fi fost acea durere fierbinte şi care palpita, ar fi putut să se întrebe dacă nu cumva întreaga noapte nu fusese decât un vis delicios. Poate ar fi fost mai uşor de crezut dacă s-ar fi trezit în patul lui Hayden, în braţele lui Hayden.

– Spune-mi, Harriet, întrebă ea, trăgându-şi genunchii la piept, nu ţi s-a părut niciodată ciudat că eu şi marchizul nu dormim împreună?

Prietena ei ridică din umeri.

– Nu chiar. Părinții mei de-abia suportă să împartă o casă. Așadar, ce te-a ținut trează azi-noapte? S-a întors stafia? Har riet aruncă o privire nervoasă peste umăr. Se pare că am dormit tun în cluda larmei, dar servitorii au tot șoptit despre asta toată dimineața. Cineva sau *ceva* cânta iar la pian în salonul de muzică. La început toți au crezut că era Allegra, dar când Martha s-a furișat la ea în cameră, era acolo, cuibărită în pat. Meggie spunea că Martha s-a întors într-un suflet în camerele servitorilor, de parcă îi luaseră fustele foc. Harriet părea mai degrabă încântată de această bârfă picantă. O, și nu s-a mai auzit nici o tânguire de data asta, dar după ce muzica s-a oprit, mai mulți servitori pretind că au auzit cel mai groaznic geamăt.

– Chiar așa? Sperând să își ascundă atât zâmbetul, cât și roșeața din obraji, Lottie simulă un alt căscat, pe care-l ascunse cu mâna.

Ochii lui Harriet deveniră din ce în ce mai mari.

– Martha mi-a spus că se auzea ca și cum un suflet nenorocit era torturat îngrozitor.

Lottie se văzu tolănită pe jumătate goală peste pian; șezând fără vlagă și îndestulată de plăcere sub trupul puternic al lui Hayden. Apoi pe divan, tremurând de nerăbdare în timp ce el se ridica în genunchi în spatele ei. Singura moarte pe care soțul ei i o provocase era cea pe care francezii o numeau atât de elocvent „mica moarte". Și era o moarte pe care ar fi îndurat-o de bunăvoie de o mie de ori din mâinile lui pricepute.

Neputând să își ascundă cu totul fiorii de plăcere, spuse:

– Poți să-i spui lui Meggie să nu se mai agite. Nu cred că vom mai auzi stafia din nou prea curând.

– Ce te face să spui asta?

Lottie nu putea să o trădeze pe Justine, nici măcar față de Harriet. Îi era prea recunoscătoare femeii care îi ademenise pe ea și pe Hayden în salonul de muzică cu acea melodie obsedantă.

– E doar o supoziție. În plus, cine vrea să rămână blocat în trecut tot timpul, când numai viitorul contează? Condusă de un val de speranță că ea, Hayden și Allegra ar putea să devină cu adevărat o familie, Lottie îndepărtă cuverturile și sări din pat.

– Sunt moartă de foame. Nu spuneai ceva de ceai? Mă simt în stare să mănânc o tavă întreagă de biscuiți.

Înainte ca Harriet să poată să răspundă, Lottie se duse la fereastră şi desfăcu zăvorul.

–Cum am putut să dorm atât de mult? E absolut superb afară!

Afară, vântul bătea prin mlaştina întinsă, fugărind nori cenuşii peste un cer şi mai mohorât.

Lottie se întoarse şi o văzu pe Harriet privind-o de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

–Eşti complet sigură că nu ai fost otrăvită?

Lottie râse.

–Dacă am fost, atunci tânjesc deja după mai mult, pentru că e cea mai dulce otravă pe care am gustat-o vreodată.

Înainte să apuce să închidă geamul, o rafală de vânt o împresură, împrăştiind în aer hârtiile de pe biroul ei. Se repezi împreună cu Harriet să le salveze. Lottie înghesuise deja jumătate din ele înapoi în dulap, când observă că era ceva în neregulă. Fiecare pagină din mâinile ei era goală.

Pentru o clipă se încruntă la ele, confuză, înainte să apuce paginile rămase în mâinile lui Harriet. Şi acestea erau la fel de imaculate ca în ziua în care le cumpărase de la vânzătorul de pe Bond Street.

–Ce s-a întâmplat? întrebă Harriet, uitându-se la mâinile tremurânde ale lui Lottie. Te-ai făcut palidă ca o stafie.

Apucând caseta de scris, Lottie cercetă înnebunită compartimentul fals de dedesubt, care ascundea manuscrisul.

Era gol.

–Cartea mea, şopti ea, cuprinsă de groază, în timp ce în minte îi răsuna fiecare cuvânt blestemat pe care îl scrisese de când ajunsese la conacul Oakwylde. A dispărut.

După ce-l căută în van prin casă, Lottie îl găsi într-un final pe Hayden stând pe o stâncă la marginea prăpastiei, înconjurat de un tablou înnegurat înfăţişând marea şi cerul. Deşi stâncile de dedesubt nu erau vizibile din locul în care se afla ea, Lottie aproape că le putea simţi fălcile cu dinţi ascuţiţi şi scânteietori căscându-se larg să-i prindă pe cei nepăsători sau cutezători.

Hayden studia documentul pe care îl ţinea în mână şi arăta asemenea unui personaj negativ dintr-un roman gotic, cu pantalonii galben-închis, cămaşa de culoarea fildeşului descheiată

la gât și cizmele tocite. Degetele agitate ale vântului îi răvășeau părul negru. Studiindu-i ridurile gurii, se minună că putea fi aceeași gură care se înmuiase într-un zâmbet tandru înainte să-i atingă buzele cu un sărut, aceeași gură care îi oferise atâta plăcere splendidă numai cu câteva ore mai devreme.

Simțind cum căldura o invada din obraji până în alte părți trădătoare ale corpului ei, spuse:

– N-aveai nici un drept să îmi violezi intimitatea.

Hayden își ridică fruntea și îi întâlni privirea provocatoare. Amândoi știau că brava. Potrivit legilor din Anglia, ea nu poseda nimic. Tot ce avea aparținea soțului ei. Inclusiv trupul ei.

– Ai absolută dreptate, recunoscu el, luând-o prin surprindere. Chiar mi-e rușine cu mine. Dar ar trebui să consideri că manierele mele proaste sunt un tribut adus talentului tău literar. Am dat peste prima pagină a micii tale capodopere din greșeală, dar, odată ce am început să citesc, am devenit atât de captivat de aventurile Ducelui Criminal și ale neînfricatei și tinerei lui mirese, încât nu m am mai putut opri.

Scoase un teanc de pagini dintr-o firidă din stâncă. Cu o senzație de leșin, Lottie își recunoscu scrisul. În mod bizar, atunci se simțea mai goală în fața lui decât se simțise cu o noapte în urmă. Când fusese prețuită și protejată. Acum se simțea sensibilă și neocrotită, ca și când Hayden i-ar fi iscodit ascunzișurile cele mai adânci ale sufletului cu o lupă. Abia se stăpânea să nu înșface paginile și să le ascundă la spate. Dădu din cap spre marginea prăpastiei.

– Sunt surprinsă că nu le-ai aruncat în vânt.

– Și să lipsesc lumea de un asemenea talent în floare? Nu cred. Hayden lovi manuscrisul cu un deget. O, ești predispusă spre o alunecare ocazională în melodramă, ca în capitolul în care eroina ta îndrăzneață o descoperă pe fata săracă cu duhul pe care soțul ei ticălos o ține încuiată în mansardă, dar, în general, este un efort notabil. Ar trebui să fii mulțumită de tine.

Atunci, de ce se simțea atât de nenorocită?

– În cărțile astea există întotdeauna un suflet nefericit închiat în mansardă, încercă să se explice. Mai ales dacă în casă nu e nici o pivniță.

–Poate că ar trebui să iau asta în considerare, murmură el, strălucirea din privirea lui făcându-l să pară la fel de diabolic precum ducele lui Lottie.

Sătulă să se joace cu ea, izbucni:

–Ştii, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă m-ai fi dus în patul *tău*.

El îi aruncă o privire plină de reproş.

–Dar cum ai fi putut să te odihneşti cum trebuie ştiind că, în orice moment, aş fi putut să te sugrum în somn? În ciuda tonului vesel şi zeflemitor, arăta ca şi cum şi-ar fi dorit s-o sugrume chiar atunci. Deci, spune-mi, ai găsit un editor deja?

–Bineînţeles că nu!

–Dar te-ai gândit serios să găseşti.

Nu era o întrebare.

–Nu. Da. Nu ştiu! Lottie clătină din cap, disperată să-l facă să înţeleagă. Poate că m-am gândit, dar asta era înainte.

Vârând manuscrisul la loc în firida din stâncă, Hayden se ridică, cu o lucire admirativă în privire.

–Şi când te gândeşti că te-am acuzat că mă spionai pentru zvonurile de scandal. Dar tu aveai un plan mult mai măreţ în cap, nu-i aşa? Astfel, nu va trebui să împarţi nimic din profit sau din glorie. Lady Oakleigh ar fi într-adevăr mândria literară a Londrei.

Lottie se uita la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

–Tu chiar crezi asta? Că am plănuit aşa ceva de la început? Că te-am păcălit să mă iei de nevastă numai ca să-ţi folosesc viaţa ca inspiraţie pentru un roman ridicol?

–Nu ştiu. Spune-mi tu. O atinse cu buricele degetelor pe obraz, atingerea lui făcând-o să se înfioare de căldura care îi urca pe sub piele. Vocea i se îngroşă într-un murmur catifelat. Noaptea trecută ţi s-a părut, de asemenea, o sursă de inspiraţie? A fost pentru tine un mod de a afla exact cum „se simt mâinile unui criminal pe pielea ta"?

Lottie îşi închise ochii pentru scurt timp, nefiind pregătită să îl audă folosindu-i cuvintele şi propria mângâiere drept armă împotriva ei. Dar când îi deschise, îi înfruntă privirea arzătoare cu a ei.

– Presupun că nu există nici o soluție, nu? spuse fără ezitare, împingându-i mâna. Am fost descoperită. Dacă vrei să știi, în seara aceea am intrat pe furiș în casa ta, sperând că voi fi confundată cu o femeie ușoară și acostată în fața familiei mele și a unei mari părți din lumea bună din Londra. Apoi, cu reputația distrusă, am sperat că voi fi târâtă din sânul iubitor al celor dragi și adusă într-un conac vechi și friguros de la marginea lumii, unde să fiu tratată puțin mai bine decât o servitoare de către un nobil ursuz și fiica lui răzgâiată. După ce mi-am dat seama că nobilul ursuz era încă îndrăgostit de soția lui moartă, care avea reputația de a ieși din mormânt oricând nu-i convenea ceva, am plănuit să-l ademenesc să facă dragoste cu mine nebunește și pasional pe un pian. Lottie ridică vocea: Și, exact cum bănuiai, asta făcea parte din planul meu diabolic de a-mi promova ambițiile literare!

Hayden o privi lung un moment, un mușchi din obraz zvâcnindu-i nervos.

– Clavicordul ar fi fost suficient, sau trebuia neapărat să fie un pian?

Fără să rostească un cuvânt, Lottie smulse manuscrisul din stâncă și se îndreptă spre marginea ei. Vântul îi răvășise părul, eliberându-l din panglică, și i-l arunca în față, aproape orbind-o.

– Nu face asta! se răsti Hayden când ea se pregăti să arunce paginile în mare. Își puse mâinile pe umerii ei, trăgând-o mai departe de marginea prăpastiei. Nu, spuse mai încet. Lumea literară ar putea să supraviețuiască după o asemenea pierdere, dar nu cred că vreunul din noi ar putea.

Ținând manuscrisul la piept, Lottie se întoarse cu fața la el.

– Am început să scriu în prima noapte când am auzit stafia, mărturisi ea. După ce m-ai informat că mariajul nostru va fi numai cu numele.

Hayden se retrase câțiva pași, aproape ca și cum nu avea încredere în sine însuși să rămână lângă ea.

– Aș fi crezut că o asemenea revelație ar fi trebuit să fie o ușurare, mai ales că „atingerea de gheață" a mâinii mele era suficientă să provoace „fiori de groază oricărui inocent".

Lottie îi aruncă o privire enervată.

– Ai învățat pe de rost întreg manuscrisul?

–Numai anumite pasaje, o asigură el, încrucişându-şi braţele la piept. Mai ales pe acelea care aveau de-a face cu „depravarea morală completă" şi cu „ferocitatea captivantă" a „înfăţişării mele diabolice".

Lottie gemu:

–Nu *a ta*, *a ducelui*. Ştii, e doar o bucată stupidă de ficţiune, nu o biografie.

–Aşa că orice asemănare dintre Marchizul Ucigaş şi Ducele tău Criminal este pur întâmplătoare? întrebă el, cu o sprânceană arcuită care îl făcea să pară destul de sardonic.

Înghiţi în sec, încercând să nu se simtă jenată.

–Ei bine, e posibil să fi împrumutat câteva elemente din viaţa ta ca să îmbogăţesc povestea, dar sunt sigură că tu nu ţi-ai vândut niciodată sufletul diavolului ca să îţi câştigi imunitatea pentru toate crimele făcute.

–Ar fi unii care ar putea să te contrazică, spuse uşor, orice nuanţă de batjocură dispărând din vocea lui.

Lottie îl privi şi o urmă de speranţă îşi croi drum prin valul de remuşcare. Poate că nu era prea târziu să îşi ispăşească păcatele. Cu manuscrisul încă la piept ca o pavăză, făcu un pas spre el.

–Atunci, de ce nu mă laşi să le demonstrăm că se înşală?

Hayden îşi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi.

–Ce-mi ceri, de fapt?

Lottie inspiră adânc, dorindu-şi să fie măcar pe jumătate la fel de neînfricată ca eroina ei.

–Îţi cer să mă laşi să spun societăţii varianta *ta* a poveştii – cea pe care ziarele de scandal nu o vor tipări vreodată.

Privirea pe care Hayden i-o aruncă era aproape compătimitoare.

–E cam târziu să-l reabilităm pe Ducele Criminal, nu crezi?

–Niciodată nu e prea târziu, spuse ea, făcând încă un pas spre el. Nu dacă are pe cineva care să creadă în el.

Hayden se crispă:

–Te-am acuzat că eşti înclinată spre melodramă, milady, nu spre sentimentalism trist.

Lottie simţi o suferinţă năprasnică. Deci era din nou „milady" în loc de „draga" sau „încântătoarea Lottie"? Dar ideea că era pe cale să piardă ceva şi mai preţios o făcu să prindă curaj.

–Nu vorbesc de mântuirea monstrului Frankenstein. Ci de răzbunarea unui om care a fost acuzat pe nedrept că a omorât-o pe femeia pe care o iubea mai mult decât viața însăși.

Deși Lottie reuși să rostească vorbele fără să clipească, acestea îi înjunghiară precum lama unui cuțit inima delicată.

Înjurând în barbă, Hayden se duse spre marginea stâncii, la câțiva pași de ea. Stătea uitându-se în gol, peste valurile acoperite de spumă, cu profilul la fel de mohorât ca și cerul. Lottie se întoarse spre el.

–Tot ce am nevoie ca să îți reabilitez numele este adevărul despre moartea lui Justine. Le-ai spus autorităților că a fost un accident. Era drogată cu laudanum? A plecat din casă și s-a pierdut în negură? S-a împiedicat de o stâncă instabilă sau de tivul rochiei? Tot ce trebuie să faci e să-mi spui ce s-a întâmplat în noaptea aceea pe stânci. Lasă-mă să-ți ofer finalul fericit pe care îl meriți!

Se întinse să-l ia de braț, fiind încredințată că, dacă l-ar fi atins, ar fi putut să-l facă să cedeze. După noaptea trecută, refuza să creadă că mâinile capabile de o asemenea tandrețe amețitoare ar fi fost în stare să împingă o femeie fără apărare spre moarte.

Când degetele ei îi atinseră mâneca, el se întoarse brusc și o prinse de umeri cu mâini ferme și nemiloase, care o împingeau înapoi spre marginea prăpastiei.

–Spui că vrei adevărul, milady, dar dacă adevărul nu ne va da nici unuia dintre noi un final fericit? Atunci ce facem?

Cu călcâiele care se luptau să se agațe de stâncile nesigure, făcând câteva pietre să se prăbușească în abisul de sub ea, Lottie bâtu în retragere de lângă soțul ei, înfricoșată de întunecimea din privirea lui. Regretă imediat, dar era prea târziu. Masca lui mult prea familiară de prudență coborâse deja pe chipul lui.

Îndepărtând-o de marginea stâncii, Hayden îi dădu drumul, netezind urmele pe care i le lăsase când o prinsese de brațe.

Du-te înapoi la Londra cu Ned, Lottie, și termină-ți povestea, spuse aspru. Dă-i ducelui pedeapsa binemeritată. Salvează-ți eroina cutezătoare din ghearele lui și dă-i un erou care îi merită atenția. Dar, te rog, nu mă ruga să-ți ofer ceva ce nu pot.

Rostind aceste cuvinte, Hayden se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari spre casă, lăsând-o pe Lottie cu paginile şifonate strânse la piept.

Ziua în care Lottie părăsi conacul Oakwylde era foarte asemănătoare cu aceea în care sosise. O mulţime de nori ca de plumb se îngrămădeau deasupra mlaştinii în timp ce un vânt rece agita marea plină de valuri spumegânde, care formau vârtejuri. Dacă n-ar fi fost urma uşoară de verdeaţă care acoperea dealurile şi copacii, Lottie ar fi putut să creadă că primăvara nu fusese decât un vis, la fel de frumos şi de trecător ca noaptea pe care o petrecuse în braţele lui Hayden.

Deşi servitorii se adunaseră pe alee să îşi ia la revedere, nu era nici urmă de Hayden sau Allegra. În timp ce Meggie îşi tampona ochii cu şorţul, Giles stătea la fel de băţos şi atent, cu cravata scrobită, dar cu colţurile gurii arcuite în jos. Când Martha începu să se smiorcăie, domnişoara Cavendish scoase o batistă din buzunar şi i-o întinse, cu gura ca o linie dreaptă, dar cu ochii deosebit de luminoşi.

Ned le însoţi pe Harriet şi Lottie la trăsura care le aştepta, dar nici măcar lui nu-i venise în minte o glumă ironică menită să mai înseninеze atmosfera. Chiar când o ajuta pe Harriet să urce în trăsură, Allegra îşi făcu apariţia fugind de după colţul casei, cu domnişoara Terwilliger şchiopătând în urma ei. Spre uşurarea lui Lottie, bătrâna guvernantă artăgoasă hotărâse să rămână la conac, dându-şi seama că fata avea nevoie de ea atunci mai mult decât oricând.

Allegra se opri împleticindu-se în faţa lui Lottie, ţinând în mână păpuşa lui Lottie.

–Poftim, spuse ea, împingând păpuşa în braţele lui Lottie. Ia-o tu, te rog. Înghiţi în sec, arătând cât de greu se abţinea să nu plângă. Nu vreau să fii singură-singurică.

Lottie netezi cu blândeţe un fir pârlit din părul păpuşii înainte să i-o dea înapoi Allegrei.

–Nu i-a plăcut niciodată la Londra. Spunea mereu că e prea înăbuşitor şi prea civilizat pentru o regină a piraţilor. Aş prefera

să ai tu grijă de ea până mă întorc. Trăgând fata într-o îmbrățișare puternică, Lottie îi șopti la ureche: Mă voi întoarce. Promit.

Lottie se îndreptă, lăsând-o fata în mâinile noduroase, dar capabile ale domnișoarei Terwilliger. Dându-i bastonul unui valet, bătrâna doamnă își odihnea mâinile pe umerii Allegrei, forțând-o să stea dreaptă și mândră.

Ned întinse o mână înmănușată, cu o expresie posomorâtă. Lottie îi acceptă ajutorul și urcă în trăsură, așezându-se pe locul de lângă coșul ei cu pisici, în timp ce Ned stătea lângă Harriet. Când ajunsese la conacul Oakwylde, cu câteva săptămâni în urmă, inima îi tânjea după casa familiei sale. Acum că se întorcea acasă, își lăsa inima în urmă.

Când trăsura se puse în mișcare, se aplecă pe geam și aruncă o ultimă privire spre conac. Deși ferestrele cu menouri nu reflectau altceva decât cerul încărcat de nori, ea putea să simtă că Hayden era acolo – privind și privind. Pentru moment, nu îi dăduse altă alternativă decât să-l lase cu stafiile lui.

–Dacă l-ai iubit vreodată Justine, șopti ea cu înverșunare, închizând ochii, atunci eliberează-l.

Sunetul care îi răsună în urechi ar fi putut fi țipătul unui pescăruș rotindu-se deasupra valurilor sau râsetul unei femei care susura în vânt.

Capitolul 19

Poate că nu era prea târziu să-mi dau sufletul la schimb cu al lui...

– Mătușa Lottie a venit acasă! Mătușa Lottie a venit acasă!

În timp ce Lottie cobora din trăsură în fața reședinței Devonbrooke, țipătul bucuros al nepoatei ei o întâmpină de la o fereastră de la etaj. Ușa de la intrare se deschise și familia ei ieși în grabă, toți râzând și vorbind în același timp.

Vreme de câteva minute, se instală haosul, în timp ce o acoperau de sărutări și o striveau în îmbrățișări.

Laura radia, iar Sterling o ridică pe Lottie şi o învârti într-un cerc mare. Unchiul Thane şi mătuşa Diana fuseseră invitaţi la cină, aşa că gemenii şi câinii lor se adăugau confuziei zgomotoase, zbenguindu-se la picioarele tuturor. Când Lottie auzi un schelălit strident, îşi mişcă repede piciorul, neştiind de călcase pe vreun câine sau vreun bebeluş.

George o înghionti în spate, rânjind ca un om beat.

– N-am crezut vreodată că-mi va fi dor de sporovăiala ta, surioară, dar trebuie să recunosc că, de când ai plecat, a fost extraordinar de plictisitor pe aici.

– Eu n-am auzit asta, răspunse Lottie, dând din cap înspre tovarăşul ei de călătorie, care o ajuta pe Harriet să coboare din trăsură. Sir Ned mi-a spus că ai curtat o anumită balerină roşcată în ultimele două săptămâni.

Încruntându-se spre Ned, George se înroşi până la rădăcina părului său brunet.

– Prostii! Mai degrabă ea m-a curtat pe mine!

– Mătuşă Lottie! Mătuşă Lottie! Nicholas, care avea opt ani, o trase de mâneca jachetei. E adevărat ce se spune despre Cornwall? Sunt uriaşi înspăimântători care îşi curăţă dinţii cu oase de copii?

– N-aş spune asta Nicky. Lottie scoase o şuviţă de păr negru şi ondulat din ochii căprui ai nepotului ei. Uriaşii din Cornwall mănâncă şi oasele. Poţi să îi auzi cum le ronţăie în mijlocul nopţii, când vrei să dormi.

Când scânci de plăcere, sora lui de nouă ani îşi dădu ochii peste cap.

– Băieţii sunt aşa de prostuţi. Toată lumea ştie că nu există uriaşi în Cornwall. Şi nicăieri, de altfel.

– Ai dreptate Ellie, spuse Lottie, păstrându-şi o expresie foarte serioasă pe faţă. Dar asta e adevărat numai pentru că monştrii marini i-au mâncat pe toţi.

– Vezi! ţipă Nicholas. Ţi-am spus că în Cornwall sunt monştri marini! Fluierând a triumf, o trase scurt pe sora lui de una dintre buclele ei aurii.

Sărind de bucurie mai departe de ea, unchiul Thane culese de pe jos şi un căţel, şi pe unul din gemeni ca să nu se lovească.

– Vai de tine, obrăznicătură...

Abandonând orice pretenție de sofisticare, Ellie își luă zborul după fratele ei, fugărindu-l până la aleea umbrită de copaci. În timp ce Lottie se uita lung după ei, Laura își strecură un braț pe după talia ei.

- De ce ești atât de melancolică? Nu poți să-mi spui că ți a fost dor de ciondănelile lor constante.

– Mă gândeam numai cât de mult mi-ar plăcea să fi prezint cuiva.

– Fiicei tale?

Dându-și seama că nu se gândise niciodată așa la Allegra, Lottie simți un nod în gât.

- Da, spuse ea ușor. Fiicei mele.

Sterling se uită spre trăsură puțin încurcat.

– Și unde e soțul tău cel îndrăgostit nebunește? Dacă e ghemuit în trăsură, de teamă că-l împușc, ar trebui să-i spui că Addison mi-a inculat pistoalele în cutia lor.

Lottie respiră cât de adânc îi permise corsetul. De acel moment îi fusese cel mai teamă. Afișându-și un zâmbet vesel, se întoarse spre cumnatul ei.

– Din păcate, Hayden nu a putut să mă însoțească în această călătorie. E destul de ocupat cu treburi pe lângă moșie în această perioadă a anului. Dar a insistat să vin eu oricum. Știe cât de mult mi-ați lipsit și nu voia să mă lipsească de compania voastră.

Sterling râse pe înfundate.

- Din ce am înțeles din scrisorile tale, e chiar înnebunit după tânăra și frumoasa lui soție. Sunt surprins că puteți suporta să stați despărțiți mai mult de o zi.

George chicoti.

- Sau o oră.

- George, spuse Laura ușor, așezând o mână drept avertisment pe brațul fratelui său, studiindu-i chipul lui Lottie.

Lottie simțea cum zâmbetul îi șovăia pe buze. Nu vărsase nici o lacrimă de când părăsise Oakwylde, dar acum începea să simtă o împunsătură în spatele pleoapelor. Dureros de conștientă că Sir Ned îi arunca o privire plină de compasiune, spuse:

–Desigur că e o povară îngrozitoare pentru noi să fim despărţiţi pentru orice perioadă de timp. Sunt sigură că va fi la fel de pierdut fără mine, cum voi fi şi eu fără el.

Orb la nefericirea crescândă a surorii lui, George o bătu uşor pe umăr.

–Acum că îl ai pe bietul om în mrejele tale, cât de mult te va lăsa să stai cu noi?

–Mi-e teamă că pentru totdeauna, pufni Lottie, izbucnind în plâns şi aruncându-se în braţele Laurei.

Singură în sfârşit, Lottie stătea în fostul ei pat, cu un munte de perne albe ca zăpada umflate la spatele ei. Deşi afară era o seară înmiresmată de vară, un foc tihnit ardea în cămin, încălzind camera spaţioasă. Cookie băgase şi o cărămidă încălzită, învelită în flanel pe sub păturile de la capătul patului ca să îi încălzească degetele de la picioare. Dovlecel şi domnul Wiggles se uitau acum unul la altul, încercând să-şi dea seama cine va avea privilegiul de a se întinde peste maldăr.

Cândva, Lottie ar fi profitat fără ruşine de răsfăţurile familiei, dar în seara aceea nu simţise decât uşurare când Laura îi gonise într-un final pe toţi din cameră. Nu credea că mai putea suporta nici un minut din gesturile de cloşcă pline de înţelegere ale Dianei şi ale lui Cookie, sau ameninţările lui Sterling, George şi Thane că-l vor vâna pe canalie şi-i vor smulge inima din piept pentru că o făcuse să plângă.

Laura fusese ultima care plecase din cameră, strângând-o uşor pe Lottie de mână înainte de a-i da asigurări:

–Când vrei să vorbeşti, sunt aici.

Aruncând înapoi greutatea înăbuşitoare a cuverturii, Lottie sări din pat. Oricât de plăcute erau dezmierdările familiei ei, nu mai era o fetiţă. Trecuse de vârsta când o inimă frântă putea fi vindecată cu o ceaşcă de ciocolată caldă şi o bucată aburindă din turta dulce a lui Cookie.

Nu-i luă mult să găsească ce căuta. Caseta de scris fusese ultimul lucru pe care îl îndesase în valiza ei pregătită în grabă. Se aşeză la capătul patului, cu picioarele ridicate ca să nu lasă Mirabella de sub pat şi să i le atace, şi deschise caseta. Înghesuise

paginile din manuscris înapoi fără nici o considerație, fără să-i pese dacă se șifonau sau se rupeau.

Dacă Hayden nu le-ar fi găsit, ar fi putut să se afle chiar atunci în camera marchizei de Oakwylde, în așteptarea plăcerii oferite de soțul ei. Lottie își închise ochii pentru o clipă dureroasă, știind că mâinile îndemânatice ale lui Hayden și gura lui atât de dibace s-ar fi asigurat că plăcerea lui era și a ei.

Deschizând ochii, se uită în jos la manuscris. Proza ei strălucită părea acum nimic mai mult decât capriciile unui copil răsfățat căruia i se spusese că orice mâzgăleală era o capodoperă. În timp ce răsfoia paginile, scrâșnetul insinuant din vocea lui Hayden o bântuia mai categoric decât orice stafie.

„- E cam târziu să-l reabilităm pe Ducele Criminal, nu crezi?

– Niciodată nu e prea târziu. Nu dacă are pe cineva care să creadă în el."

Dar nu crezuse în el. Nimeni nu o făcuse. Nici ziarele de scandal, nici lumea bună, nici măcar propria fiică. Iar ea se dovedise la fel ca restul lumii, cerându-i un adevăr pe care îl știa deja în inima ei.

Deodată Lottie știu de ce atenția familiei ei o făcuse să se simtă stingherită. Nu le merita mila, așa cum Hayden nu le merita disprețul. Și ea era la fel de vinovată ca și el de despărțirea lor.

Știu, de asemenea, ce trebuia să facă. Scoțând paginile din caseta ei de scris, le adună în brațe. Nu distrusese niciodată nici o iotă din scrierile ei, dar acum pașii îi erau fermi în timp ce se ridica din pat și se îndrepta spre focul din cămin. Ținu paginile lipite de inimă pentru un moment extrem de scurt, apoi le aruncă în flăcările care dansau.

Nu zăbovi să le privească arzând. În schimb, se întoarse spre caseta ei de scris și scoase o foaie goală, un toc și o călimară nouă de cerneală. Folosind caseta pe post de birou improvizat, se sprijini de perne și începu să scrie, mâna zburându-i pe pagină ca și cum ar fi prins aripi.

– Ce naiba crezi că face acolo? Sterling stătea cu mâinile în șolduri, privind încruntat tavanul din salon. Arde lampa până în zori, se îmbracă precum o servitoare, își ia toate mesele în cameră.

–Cel puţin mănâncă, sublinie Laura de pe locul ei de pe canapea. Netezi gherghefuI pe care îl cosea peste genunchi. Cookie jură că toate tăvile se întorc la bucătărie goale.

–Nu sunt îngrijorat pentru apetitul ei. Ci pentru starea ei de spirit. S-a întors la Londra de aproape două luni şi nu a participat la nici un ceai sau la vreo serată. Bietul George este atât de plictisit de compania domnişoarei Dimwinkle, încât e pe punctul de a-şi smulge părul din cap. Sau pe al ei. Şi totuşi Lottie refuză să iasă din casă, iar singurul musafir pe care îl primeşte e nemernicul ăla de Townsend. O încruntătură mâhnită îi înnegura fruntea. Nu ne-a spus niciodată de ce Oakleigh a izgonit-o. Doar nu crezi că...

–Nu, nu cred. Laura împunse acul cu fermitate în material. Nici tu nu ar trebui să gândeşti asta. Lottie e capricioasă, dar inima ei n-a fost niciodată nestatornică.

–Dacă aş fi ştiut că ticălosul ăla o va trimite înspoi cu inima frântă, l-aş fi împuşcat pe loc. Trecându-şi o mână prin părul lui roşcat, Sterling oftă. Nu ştiu cât mai pot îndura tot acest mister. Mi-aş dori numai să aibă încredere în noi.

Laura se ridică şi-l luă cu blândeţe de mână.

–Ai răbdare dragostea mea, spuse ea, ultându-se în tavan tot cu o privire enigmatică. Poate chiar asta face.

–Mătuşă Lottiel Mătuşă Lottiel

Punând tocul deoparte, Lottie oftă. Poate că era capabilă să uite de tot restul lumii când scria, dar îi era imposibil să ignore ţipătul voios al nepotului ei. Vorbea mereu răstit, dar avea şi un urlet special, păstrat pentru ocazii speciale.

Frecându-şi şalele, se ridică de la masa ei de scris şi se grăbi spre fereastră, ajustând faldurile voluminoase ale şorţului lui Cookie. Renunţase la orice speranţă de a mai curăţa vreodată toată cerneala de sub unghii, dar avea încă destulă mândrie cât să-şi protejeze rochiile drăguţe.

Deschise fereastra şi se aplecă peste ea, clipind în soarele puternic al după-amiezii care o orbea. Nu putuse să doarmă decât trei ore cu o noapte în urmă şi se simţea ameţită ca o omidă care ieşea din coconul ei. Îl văzu într-un final pe nepotul ei atârnând

de cea mai joasă cracă a ulmului care umbrea aleea largă, încadrată de copaci.

Ce s-a întâmplat Nicky? Ai mai prins o altă gânganie strălucitoare?

Rânjind, băiatul arătă cu degetul spre stradă.

– De data asta am prins o trăsură strălucitoare!

Lottie privi cu ochii mijiți vehiculul parcat în fața casei. Desigur, o trăsură cu blazon nu era o priveliște neobișnuită în acel colț elegant al Londrei. Sterling avea vreo șase în spațiul lui pentru trăsuri. Dar nici una nu avea ca blazon un stejar care își întindea crengile gravate pe ușile lăcuite.

Inima lui Lottie începu să bată frenetic.

În clipa următoare, zbura pe scările mari, scoțându-și șorțul lui Cookie din mers. Îl împinse în mâinile unei menajere speriate la capul scărilor, apoi se grăbi spre lacheul mirat de la ușă.

– Ieșiți în oraș, milady? Să vă aduc...?

Fără să dea vreun semn că ar încetini, acesta îi deschise ușa, temându-se, desigur, să nu se lovească de ea. Lottie se împletici și se opri la stâlpul din față, înfigându-și lute o bucă răzleață înspoi în panglică.

Dacă n-ar fi însoțit-o persoana îmbrăcată în negru, Lottie poate că nu ar fi recunoscut-o pe copila care cobora din trăsură. Domnișoara Terwilliger se sprijinea puternic în bastonul ei, dar fata stătea dreaptă și mândră, cu bonetă și rochie albastre și fermecătoare. Părul îi era strâns în cosițe negre strălucitoare. În ciuda înclinării mândre a bărbiei, își ținea strâns păpușa în brațe, cu pumnul încleștat, neștiind dacă va fi bine-venită.

– Allegra!

Lottie fugi pe scările din față și o luă pe fiica lui Hayden în brațe. În timp o strângea la piept, ar fi putut jura că mirosea a mlaștinile din Cornwall – acel miros subtil de vânt sălbatic și verdeață. Lottie inspiră adânc, rugându-se să simtă și o urmă de tamariscă.

– Uită-te la tine! Ținând-o pe Allegra de umeri, Lottie o îndepărtă puțin pe fată să o privească. Pot să jur că ai mai crescut vreo doi centimetri în tot atâtea luni!

Domnișoara Terwilliger pufni:

–Asta n-ar trebui să te surprindă. Majoritatea copiilor cres puternici pe baza unor doze strict egale de afecţiune, disciplin şi aer curat.

Lottie se uită peste umărul Allegrei spre trăsură, fără să poat ascunde cu totul speranţa care-i mijise în suflet.

–În mod sigur n-aţi călătorit atâta drum fără escortă, nu-i aşa

În loc să răspundă, Allegra căută în săculeţul prins în jurı încheieturii şi scoase o bucată de hârtie. I-o întinse lui Lottie.

–E pentru tine. L-a sigilat înainte să-l pot citi.

Cu inima frântă, Lottie luă bileţelul şi îşi trecu unghia degetı lui mare peste locul lipiturii, desfăcând sigiliul din ceară al soţuh ei. Îl despături încet.

Milady, spunea scrisul îngrijit al lui Hayden. *Fiica mea nu a făcu altceva decât să fie abătută de când ai plecat. Înfăţişarea ei posac a început să dăuneze serios poftei mele de mâncare. Ai grijă, te roş de ea.* Adăugase ca post-scriptum: *Ai fost oricum o mamă mai bun pentru ea, decât i-am fost eu tată.*

Când îşi cohorî privirea din bilet, Allegra o privea cu ochi albaş tri şi imploratori.

–A rămas singur acum. Sunt îngrijorată pentru el.

–Ştiu, scumpo, şopti Lottie, luând copila în braţe. Şi eu sunt.

Ar fi putut să rămână aşa pentru mult timp dacă Ellie nu ar apărut dintr-un colţ al casei exact în momentul în care Nichola coborî din copac şi ateriză chiar în faţa lor.

–Acum de ce mai urli? îl întrebă Ellie pe fratele ei, împungându în umăr. Într-o bună zi o să iei foc, şi nimeni nu o să arunce găleată de apă peste tine pentru că mereu ţipi din te miri ce moti

Înainte ca Nicky să răspundă răstit, Ellie le zări pe vizitatoare Allegra se holba direct la ea, uluită să se găsească faţă-n faţă c replica vie a păpuşii din braţele ei.

Uitându-se la păpuşă, Ellie îşi puse mâinile în şolduri şi îş aruncă pe spate buclele aurii, cu nasul cârn în vânt.

–De unde ai luat asta? Pe *mine* mătuşa Lottie nu mă lăsa nicic dată să mă joc cu ea.

Spre surprinderea lui Lottie, în loc să se răţoiască la nepoata ei, Allegra fugi la trăsură şi luă păpuşa pe care i-o dăduse tatăl ei.

– Uite, spuse ea, împingând frumuseţea cu plete negre ca pana corbului în braţele lui Ellie. Poţi să te joci cu ea dacă vrei.

Ellie analiză păpuşa, apoi se uită pe furiş la Allegra, surprinsă de asemănarea stranie. Deşi era mai mică decât Allegra cu cel puţin un an, oftă într-un final şi spuse:

– Ei bine, sunt prea mare ca să mă mai joc cu păpuşile, dar, dacă insişti, presupun că nu fac nici un rău. Vrei să-mi vezi pisicile? Am şase în camera mea. Nu le place de nimeni în afară de mine, dar poate că te lasă să le mângâi dacă le spun că e în regulă.

– Am şi eu pisici, spuse Allegra, fugind înapoi spre trăsură ca să ia un coş împletit. Deschise capacul şi patru feţe cu mustăţi ieşiră la iveală.

Recunoscând pisicile pe care i le dăruise lui Hayden, Lottie ştiu că Allegra nu exagerase. Tatăl ei era acum cu adevărat singur.

Când fetele se îndepărtară ţinându-se de mână, fiecare cu câte o replică a celeilalte în cealaltă mână, Nicholas rămase uitat pe caldarâm. Îşi încreţi nasul pistruiat şi spuse cu desgust:

– Fetele astea!

Lottie îi ciufuli părul.

– Nu sunt nici pe departe atât de plăcute ca gângăniile, nu-i aşa? Dacă fetele s-au hotărât să se joace cu păpuşile şi pisicile lor, de ce nu o însoţeşti pe domnişoara Terwilliger în casă şi n-o rogi pe mama ta să pregătească două camere de oaspeţi?

Târşâindu-şi picioarele, Nicky făcu întocmai. În timp ce el şi guvernanta dispărură în casă, Lottie desfăcu încă o dată biletul, mângâind uşor cu buricele degetelor cuvintele lui Hayden.

– O să am grijă de ea, şopti. Şi o să am grijă şi de tine. O să vezi.

Vârând bileţelul în buzunarul fustei, se grăbi să urce scările de la intrare, mai nerăbdătoare ca niciodată să se întoarcă la scris.

O adiere îngheţată de vânt tomnatic se simţea prin ferestrele cu frontoane ale casei cu patru etaje, amestecându-se cu mirosul înţepător de funingine care venea din căminele din apropiere. Lottie îşi ţinea mâinile înmănuşate împăturite peste săculeţul

ei ca să nu se mai mişte, trădându-i nerăbdarea. Nu-i venea să creadă că stătea în birourile Editurii Minerva.

Frecventase des biblioteca şi librăria de la primul etaj a legendarei edituri din clădirea de cărămidă, dar nu îndrăznise niciodată până atunci să intre în sanctuarul din interior. Aici, în acel loc magic şi puţin lăsat în paragină, unde aerul era parfumat cu arome îmbătătoare de praf, cerneală, piele şi hârtie, visul ei putea fi legat şi vândut ca să ofere ore nesfârşite de plăcere. Poate că şi doamna Eliza Parsons însăşi stătuse cândva chiar pe acelaşi scaun, în timp ce aştepta emoţionată verdictul editorului asupra *Avertismentului misterios* sau *a Castelului din Wolfenbach*.

Ned se lungi în scaunul din piele din faţa lui Lottie, bătând ritmic cu bastonul în podeaua din lemn de esenţă tare. Prinzându-i privirea, se opri.

–Ştii, nu e prea târziu să plecăm de-aici. Eşti absolut sigură ca asta vrei să faci?

Ea dădu din cap, încuviinţând.

–*Trebuie* să fac asta.

–Îţi dai seama că ar putea să mă strângă de gât pentru că am permis să se întâmple asta? Asta dacă nu o face cumnatul tău mai întâi.

Lottie îşi încreţi nasul, făcând o grimasă.

–E un risc pe care sunt gata să mi-l asum.

Îşi îndreptară amândoi umerii când uşa din spatele biroului se deschise. Un bărbat chel şi gârbovit intră în cameră, cu un manuscris la subsuoară. Purta o redingotă simplă, o cravată mâncată de molii şi o vestă şi nişte pantaloni cu imprimeuri care nu se potriveau. Lui Lottie i se păru cumva încurajator că unghiile tăiate cu atenţie aveau marginile pătate de cerneală.

Lăsându-se în scaunul din spatele biroului, aşeză manuscrisul în faţa lui, apoi îşi scoase ochelarii ca să îşi şteargă ochii.

–Haideţi, domnule Beale, spuse Lottie pe jumătate râzând. Sigur n-a fost chiar atât de prost.

Editorul îşi pişcă baza nasului, apoi îşi puse ochelarii la loc.

–Dragă doamnă, spuse, uitându-se fix la ea cu o privire sinceră, ştiţi desigur foarte bine că aici la Minerva nu publicăm de obicei acest soi de roman. Cititorii noştri sunt obişnuiţi cu un

mai mare... cum să-i spun? Își așează degetele sub bărbie... Spirit al *senzaționalului*.

Ned se ridică.

– Ne pare foarte rău că v-am irosit timpul, domnule. Sper ca ne veți ierta pentru...

Uitându-se lung la el, Lottie își drese glasul. Oftând, el se aruncă iar în scaun. Ea se aplecă spre birou, încercând să-l farmece pe editor cu cel mai cald zâmbet al ei.

– Fiind una dintre cititoarele cele mai fidele ale Editurii Minerva, pot să vă asigur că știu foarte bine ce publicați *de obicei*. Dar în asemenea circumstanțe, sperăm că măcar veți lua în considerare manuscrisul meu. Desigur, nu puteți să negați că ar fi un demers profitabil pentru firma dumneavoastră.

– Dar cu ce preț? Trebuie să vă dați seama că publicarea acestei lucrări vă va aduce în mod sigur o anume notorietate ca autor. Numai dacă sunteți dispusă să publicați sub un pseudonim...

– Nu, spuse Lottie ferm, așezându-se iar cu spatele lipit de scaun. În nici un caz. Vreau ca numele meu să fie primul lucru pe care îl vede cititorul atunci când el sau ea ia cartea în mână.

Domnul Beale clătină din cap, trist.

– Am căutat o soluție, dar pur și simplu nu văd cum am putea proceda.

– Vă rog să nu ne refuzați atât de ușor, îl rugă ea fierbinte, nemaiputând să își ascundă disperarea în spatele unui zâmbet amabil. Calitatea scrierii mele e posibil să nu se ridice la standardele dumneavoastră înalte, dar cred că dacă mai tăiem drastic din text și mai facem niște revizuiri mari...

Vocea i se stinse treptat. Editorul clipea spre ea, ca și cum ar fi văzut cum îi ieșea o altă mână. Schimbă o privire uimită cu Ned.

– M-ați înțeles greșit, doamnă. Domnul Beale își odihnea ușor o mână peste manuscrisul ei, ochii căprui umezindu-i-se din nou. Aceasta este una dintre lucrările de ficțiune cele mai emoționante pe care le-am citit vreodată. L-aș provoca și pe cel mai clinic dintre cititorii noștri să o termine fără să i se umezească ochii de emoție, și cu inima rece față de durerile unui semăn. Nu sugeram că această carte este *sub* standardele noastre, ci *mult peste* ele, potrivită pentru o editură mult mai renumită decât a noastră.

Lottie se uita la el cu gura căscată, nevenindu-i să creadă ce auzea, întrebându-se dacă nu adormise cumva şi era într-un vis. Nu îşi dădu seama că lacrimile îi curgeau pe obraji decât atunci când Ned îi întinse o batistă.

–Dar prefer editura dumneavoastră mai presus de oricare alta, spuse ea, aruncând încă o privire degetelor lui pătate de cerneală. Aţi dori totuşi să o publicaţi?

Domnul Beale încuviinţă, un zâmbet întinzându-se pe faţa lui prelungă.

–Ar fi o plăcere şi o onoare pentru noi.

–Ai auzit, Ned? Se întoarse spre prietenul ei, râzând printre lacrimi. O să fiu faimoasă!

Capitolul 20

Puteam să simt în ceafă răsuflarea de gheaţă a Diavolului...

Un vânt aducător de nenoroc sufla prin conacul Oakwylde.

Venise bătând prin mlaştini şi pe sub cămine, otrăvind orice suflare cu asprimea lui. Smulgea frunzele din copsel cu gheare nemiloase, lăsându-le complet golaşe. Curăţa orice urmă de vară până când acel anotimp scurt părea doar un vis.

Unii spuneau că, dacă ieşeai din casă şi îţi mişcai capul într-un anumit fel, puteai chiar să auzi cum, în depărtare, băteau clopotele jefuitorilor care, cu un secol în urmă, atrăgeau nave nevinovate spre pieirea lor pe stâncile ascuţite. Alţii şopteau că era acelaşi vânt care sufla în noaptea în care prima soţie a stăpânului căzuse şi-şi găsise moartea, acelaşi vânt care adusese plânsetele lui de agonie la urechile lor.

Servitorii se încuiară din nou în camerele lor imediat ce se lăsa întunericul. Acum nu le mai era frică să întâlnească o stafie pe coridoarele întunecate, ci un bărbat. Deşi îşi petrecea zilele închis în birou, stăpânul hoinărea pe coridoarele conacului la orice oră din noapte, înfăţişarea lui sălbatică şi ochii mistuiţi făcându-l să pară prea puţin muritor.

Deși nu se auzea nici o melodie, fantomatică sau altfel, din salonul de muzică după ce își izgonise soția și fiica, servitoarele tot erau îngrozite să intre în cameră. Nici una nu putea scăpa de senzația sinistră că era urmărită. Se tot învârteau pe acolo, cu inima în gât, și deodată se trezeau singure cu portretul primei Lady Oakleigh. Una dintre fetele tinere jura că, în timp ce ștergea pianul de praf, un nor sufocant de iasomie ieșise din clape, făcând-o să se împleticească afară din cameră, luptându-se să-și recapete suflul. După ce o statuetă de porțelan zbură pur și simplu de pe cămin, de-abia ratând capul lui Meggie, nici ciupiturile Marthei sau amenințările cu concedierea pe loc ale doamnei Cavendish nu o putuseră forța pe vreuna dintre servitoarele îngrozite să mai intre vreodată în camera aceea.

Lacheii începură să se plângă lui Giles de aerul înghețat de pe anumite coridoare. Fugeau să se încălzească la focul din bucătărie, cutremurându-se cuprinși de fiori.

Când Martha îl informă fără nici o tragere de inimă pe Hayden de temerile crescânde ale servitorilor, el sugeră ca ea să angajeze servitori mai puțin superstițioși. Nu mai credea în stafii. Tocmai când avea nevoie mai mult de compania lor, acestea îl părăsiseră.

Deși o trimisese departe pe Allegra cu aproape patru luni în urmă, el insista ca servitoarele să țină o lampă aprinsă în camera ei toată noaptea. Obișnuia să deschidă ușor ușa și se aștepta să o vadă stând acolo, îmbujorată de somn și cu păpușa lui Lottie cuibărită în brațe. Dar patul ei era mereu rece și gol.

Hoinărea în zorii zilei pe la ușile salonului, sperând să audă clinchet de cești de ceai, ecoul unui râset ascuțit sau vreo fărâmă dintr-un cântec scoțian ridicol. Dar tot ce auzea era tăcere.

Rătăcirile lui fără scop îl conduceau în cele din urmă spre etajul al treilea al casei, în dormitorul lui Lottie. Prima dată când împinsese ușa, fusese surprins să vadă că își lăsase mai toate lucrurile în urmă. Poate pur și simplu împachetase în grabă, își spusese trist, disperată să scape de el. Văzuse teama din ochii ei când o înșfăcase în acea zi pe stâncă. Era o teamă pe care nu dorise să o mai vadă vreodată în viața lui în ochii unei femei. Și mai ales nu în ochii ei.

Umbla prin camera ei, bântuit nu de stafii, ci de felul în care îşi încreţea nasul când râdea; de felul în care părul îi strălucise ca razele soarelui topite când zburase pe alee pe velocipedul ei; de ţipetele uşoare, frânte, lipite de gura lui când o trimisese pe culmile plăcerii într-o uitare dulce de sine. Deşi ştia că ar fi trebuit să le pună pe Martha şi pe doamna Cavendish să îi împacheteze lucrurile şi să le trimită la Londra, el închidea pur şi simplu uşa în urma lui în fiecare noapte, lăsând totul exact la fel cum fusese când plecase ea.

În primele săptămâni după ce murise Justine, Hayden aflase cât de periculos era să caute alinare în fundul unei sticle. Totuşi, într-o noapte târziu, se împletici trecând de o uşă franţuzească din birou, ţinând strâns de gât o sticlă de vin de Porto desfăcută. Îşi îndreptă paşii peste stânci, deloc stăpân pe picioarele lui, până când se trezi şovăind pe marginea prăpastiei, ascultând marea izbindu-se jos de stânci ca un ultim vis al său. Vântul împrăştiase norii, îngăduind orbitei strălucitoare a lunii să îmbrace valurile în argintiu. Hayden sorbi din vin, apoi îşi închise ochii şi îşi depărtă braţele larg, parcă sfidând vântul şi noaptea să-l înghită.

Chiar atunci îl auzi – ecoul unei melodii îndepărtate purtate de vânt. Cântecul era dureros de dulce, irezistibil în simplitatea lui. Simţind cum sângele îi îngheaţă în vene, Hayden se întoarse uşor să se uite spre casă. De data asta nu mai erau nici Lottie, nici Allegra să aducă pianul la viaţă.

– Naiba să te ia, şopti Hayden cu glas răguşit, în timp ce acel cântec de sirenă îl trăgea de pe marginea prăpastiei cu fiecare pas neiertător pe care îl făcea.

Încă ţinând strâns sticla, traversă cu paşi mari pe coridoarele întunecate ale casei, atât muzica cât şi foria lui crescând cu fiecare pas. Dar, când deschise uşa salonului de muzică, îl găsi exact cum se aşteptase – întunecat şi tăcut. Se îndreptă spre pian şi netezi cu palma capacul închis. Putea să simtă încă vibraţia estompată a corzilor, să audă ecoul acelei melodii amare şi dulci plutind în aer.

Se întoarse spre portretul lui Justine, răcnind:

– Sper din suflet că eşti fericită acum! Dând braţul în spate, aruncă sticla în portret cu toată puterea lui, aceasta făcându-se

Arâme și vinul împrăștiind picături de sânge peste rochia albă a lui Justine. Poate că intenția ta a fost dintotdeauna să mă înnebunești ca să nu mai fii niciodată singură, nici măcar după moarte!

Justine se uita pur și simplu de sus la el, cu expresia feței în egală măsură misterioasă și batjocoritoare.

– Hayden?

Se întoarse și văzu un bărbat stând în ușă, cu fața acoperită de umbre. Preț de o clipă înghețată în timp, crezu că Philippe stătea colo, tânăr și nesăbuit și plin de speranță. Așteptând ca vechiul lui prieten să iasă din umbră, cu gaura pârjolită de pistol din inima lui încă fumegând, Hayden știu că înnebunise complet.

– Hayden? repetă bărbatul, cu o notă șovăielnică în voce. Sper că n-ai speriat toți servitorii cu răcnetele tale înfiorătoare. Am tot bătut la ușă și nimeni nu a venit să-mi deschidă, așa că într-un final m-am dus în spatele casei, am găsit o ușă deschisă la biroul tău și am intrat.

Când vizitatorul înaintă spre el, cu părul sclipindu-i argintiu în lumina lunii, Hayden se clătină în spate și se prăbuși pe divan, mut de ușurare. Își îngropă capul în mâini, iar un hohot frânt îi scăpă de pe buze:

– Doamne Dumnezeule, Ned, n-am crezut niciodată că voi fi atât de bucuros să te văd intrând în casa mea neanunțat și neinvitat.

– E în mod sigur cea mai călduroasă primire pe care mi-ai făcut-o în ultima vreme. Apropo, încântătoare melodie. Nici nu știam că știi să cânți.

Hayden își ridică ușor capul, uitându-se lung la clapele pianului cu un amestec de uimire și neîncredere.

Nici eu.

– Te-aș ruga să-mi oferi ceva de băut, spuse Ned, ațintind spre portret o privire crispată, dar aș prefera mai degrabă un pahar în loc să-mi arunci sticla în cap.

Hayden își trecu sfios mâna prin păr.

– Lui Justine nu prea i-a plăcut niciodată vinul de Porto.

Se încruntă la prietenul lui, dându-și seama pentru prima oară cât de ciudat era ca el să se afle acolo.

– Deci ce te aduce în Cornwall la miezul nopții?

Ned se dezmetici.

– Scuzele mele pentru ora târzie, dar ţi-am adus un cadou de la soţia ta – ceva ce a crezut că ai vrea să vezi imediat.

– Ce e? întrebă Hayden, pufnind cu amărăciune. Cererea de anulare a căsătoriei?

– Nu chiar. Întinzându-se spre valiză, Ned scoase un volum subţire îmbrăcat în piele şi i-l înmână lui Hayden.

Hayden studie cartea, recunoscând-o drept primul episod dintr-un roman în trei părţi. Chiar înainte să îi deschidă coperta stacojie în lumina lunii, ştiu că titlul său cu litere elegante va spune: *Mireasa Lordului Morţii*, de Lady Oakleigh.

Dezamăgirea îi urcă în gât, mai amară decât veninul. Deşi îi spusese lui Lottie să termine romanul, o parte din el nu crezuse că o va face. Nu visase vreodată că va fi atât de lipsită de inimă încât să-i arunce cartea în faţă după publicare.

I-o întinse lui Ned.

– Mulţumesc, dar nu trebuie s-o citesc. Cunosc deja povestea... şi sfârşitul.

Ignorând mâna întinsă a lui Hayden, Ned îi aruncă şi celelalte două volume ale romanului în poală, cu un zâmbet misterios mijit în colţul gurii.

– În locul tău, aş citi-o oricum. Uneori chiar şi cele mai previzibile sfârşituri au felul lor de a te lua prin surprindere.

Închizând valiza cu un zgomot, Ned căscă.

– Deşi urăsc să te privez de compania mea, voi pleca spre Surrey dis-de-dimineaţă. I-am promis mamei mele dragi că-i voi face o vizită mult întârziată. Aşa că, dacă-mi dai voie, mă duc să găsesc un pat şi o servitoare drăguţă să mi-l încălzească.

– Ai putea să încerci s-o trezeşti pe Martha. Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru tine.

Ned se cutremură.

– Cred că mai degrabă m-aş culcuşi lângă o cărămidă caldă.

După ce musafirul plecă, Hayden rămase să se zgâiască la cele trei volume din poala lui. Nu putea s-o acuze pe Lottie că îl trădase, dar nu putea să creadă că ar fi putut-o trăda şi pe Allegra cu atâta cruzime. Confirmând ce era mai rău din zvonurile răspândite despre el, îi ruinase fiicei lui orice şansă de a mai scăpa de sub

influența păcatelor părinților ei, de a se mărita cu un bărbat cumsecade și de a avea parte de o viață bună în înalta societate.

Cuprins de furie, Hayden decise să caute primul foc pe care-l găsea și să arunce toate cele trei volume în flăcări. Ridicându-se, încă puțin nesigur pe picioarele lui de la vinul de Porto, una dintre cărți îi alunecă pe jos, deschizându-se într-o rază de lumină a lunii. Se aplecă să o ridice, dându-și seama când văzu dedicația din Prefață că era primul volum din set. Scrisul de mână al lui Lottie era la fel de extravagant precum și-l amintea.

Urmări cu degetul înclinările și buclele grațioase, murmurând cu voce tare: „Din inima mea pentru tine..." Pentru că n-ar fi putut să îi îndure batjocura, era pe punctul de a trânti cartea, când, împotriva voinței lui, ochii îi fură atrași de prima propoziție de pe prima pagină: „Nu voi uita niciodată clipa în care l-am văzut pentru prima oară pe bărbatul care avea să-mi salveze viața..."

Capitolul 21

Era posibil să-l fi judecat atât de greșit?

– Ai luat-o? Ai luat-o? O, spune-mi te rog că ai luat-o! exclamă Elizabeth Bly, țopăind de emoție când prietena ei cea mai bună se apropie alergând din librăria cu ușă de sticlă a Editurii Minerva.

– Zău că am luat-o! țipă de bucurie Caro Brockway, scoțând volumul subțire legat în piele de sub pelerină. Respirația fetei ieși în aburi albi în aerul rece.

Înainte să ajungă la Elizabeth, un lacheu mătăhălos îmbrăcat în livrea bleumarin i se puse în cale.

– Îți dau trei lire pentru carte, domnișoară.

Caro se opri brusc, evident luată prin surprindere.

– Dar am dat pe ea doar jumătate de guinee.

– Îți dau cinci atunci.

Bărbatul aruncă o privire disperată spre șirul lung de trăsuri oprite chiar în spatele lor. Trăsurile elegante și birjele erau alimiate până pe Gracechurch Street.

Înfăşurati în blănuri şi manşoane, ocupanţii lor erau gata să tremure în frig ore întregi, în speranţa că vor obţine cel de-al treilea volum din senzaţia literară a Londrei, *Mireasa Lordului Morţii*.

–Vă rog, domnişoară, aveţi milă de mine, imploră bărbatul. Aţi auzit ce s-a întâmplat cu lacheul lui Lady Dryden, nu?

Fetele schimbară o privire mirată. Toată Londra auzise ce se întâmplase cu lacheul lui Lady Dryden. Îndrăznise să se întoarcă la trăsura contesei cu mâinile goale, mărturisindu-i ca un prost ca lăsase ultimul exemplar disponibil din volumul al doilea al *Miresei Lordului Morţii* să îi alunece printre degete în ghearele hrăpăreţe ale lui Lady Featherwick. Unii spuneau că ţipătul scandalizat al contesei se auzise până în Aldgate. Îl pocnise pe bietul om în cap cu umbrela, apoi îşi ridicase nasul mândră şi îi ordonase vizitiului să plece fără el. Lacheul fugise după trăsură vreo zece cvartale, implorând să fie iertat, înainte să leşine într-un final de epuizare şi să cadă cu faţa-n jos într-un maldăr de bălegar proaspăt de cal. Se zvonea că acum îşi căuta de lucru pe la docuri.

–Îmi pare extrem de rău domnule, dar nu vă pot ajuta. Ţinând strâns cartea la piept, Caro schimbă direcţia şi se întoarse cu spatele la Elizabeth. Am aşteptat la coadă din zori şi i-am promis mamei că voi aduce cartea direct acasă. O va citi întregii familii diseară după cină. Toţi mor de curiozitate să ştie ce s-a întâmplat după ce nobilul duce îşi dă seama că noua lui mireasă i-a trădat încrederea.

Elizabeth îşi dădu ochii peste cap.

–Nu-mi vine să cred ce neroadă s-a dovedit a fi. Fata îşi împreună mâinile sub bărbie, o expresie visătoare îmblânzindu-i trăsăturile. Eu mi-aş fi dat seama de la început că un bărbat atât de blând, generos şi *incredibil* de chipeş nu ar fi putut să facă rău nici unei femei, mai ales soţiei lui.

Lacheul începu să o urmărească pe Caro, înfăţişarea lui căpătând un aspect mai ameninţător. Se întinse să o înşface cu o mâna înmănuşată în alb.

–Hai, fetiţă. Nu mori dacă mi-o dai. Cinci lire trebuie să fie o avere pentru o fetiţă obraznică cum eşti tu.

–Fugi, Caro, fugi! ţipă Elizabeth, apucând-o pe prietena ei de mână şi trăgând-o din apropierea lui.

În timp ce cele două fete se îndepărtau rapid, cu pelerinele zburând în vânt în urma lor, lacheul își scoase pălăria din cap și strigă după ele:

– Șapte lire! Îți dau șapte lire!

La librăriile și bibliotecile din toată Londra, aceeași dramă avea loc în repetate rânduri. Autorul insistase ca o versiune prescurtată rezumată să fie publicată în fragmente săptămânale, în publicațiile destinate celor care nu își puteau permite cărțile legate. În secunda în care apărea o ediție nouă, mulțimile care se îmbulzeau în picioare îi repezeau pe vânzătorii de stradă, smulgând și mâzgălind până la ultima foaie. La docuri, unde se vindeau afișele de un penny, chiar și cei care nu știau să citească plângeau din cauza unor fragmente pline de cruzime în care o femeie de viță nobilă îl implora în genunchi pe soțul ei să o ierte, când acesta își întorcea chipul trist de la ea, făcându-i semn să plece.

Personajele slab camuflate din roman oferiră ore nesfârșite de speculații și desfătări în lumea bună. Nu le venea să creadă că una dintre ele se coborâse să scrie o poveste atât de captivantă și de emoționantă. Era cel mai mare scandal literar pe care îl cunoscuse Londra de când, cu mai bine de zece ani în urmă, Percy Bysshe Shelley, deși căsătorit, fugise în Franța cu Mary Godwin, care avea șaisprezece ani.

Când se anunță că ducele de Devonbrooke și Editura Minerva vor găzdui împreună un bal în onoarea autorului, la reședința Devonbrooke, aceștia începură să implore, să împrumute sau să fure invitații. Familiile care se retrăseseră la moșiile de la țară pe timpul iernii le ordonară lacheilor să înhame atelajele și se întoarseră în oraș. Nimeni nu voia să rateze evenimentul social al anului sau șansa de a da ochii cu faimoasa mireasă a Lordului Morții.

În timp ce Lottie se apropie de treptele de marmură care coborau din galerie până în sala uriașă de bal a reședinței Devonbrooke, simți mai degrabă agitată decât faimoasă. O mare de oaspeți îngrămădiți la baza scărilor o așteptau să sosească. Un cvartet de coarde era așezat în colț, instrumentiștii stând cu arcușurile aplecate deasupra instrumentelor ca și cum așteptau un semn

să înceapă primul vals. Sterling şi Laura tronau în capul scărilor, arătând şi mai stingheri decât se simţea ea, în timp ce George se eschiva prin mulţime cu capul plecat, încercând să scape de enervanta de Harriet.

Lottie visase la un astfel de moment toată viaţa, totuşi acum, că ajunsese acolo, se simţea ciudat de goală pe dinăuntru.

Îşi atinse cu mâna buclele ridicate, întrebându-se dacă vreunul dintre oaspeţii ei o va mai recunoaşte pe fata care fusese cândva cunoscută drept Drăcoaica din Hertfordshire. Cu ajutorul Laurei şi al Dianei, alesese o rochie de catifea verde ca smaraldul care îi cădea uşor pe umerii catifelaţi. Un colier de aceeaşi culoare în înconjura gâtul subţire. Benzi de un galben strălucitor mărgineau mânecile bufante şi corsajul cu decolteu pătrat al rochiei. Talia era joasă, îmbrăţişând curbele naturale ale corpului său. Şiragul de perle împletit în părul ei adăuga o notă de eleganţă ansamblului, la fel ca şi tivul de dantelă care se întrevedea printr-o parte laterală a fustei.

Addison stătea extrem de atent în capul scărilor. Valetul îi făcu cu ochiul discret, apoi îşi drese glasul şi anunţă pe un ton puternic:

– Domnia Sa Carlotta Oakleigh, marchiză de Oakleigh.

Un murmur animat se auzi prin sala de bal, în vreme ce toţi ochii se întoarseră spre scări. De-abia atingând cu degetele balustrada de fier, Lottie coborî încet, cu un zâmbet graţios îngheţat pe buze.

Sterling o aştepta în josul scărilor. Lottie simţi un junghi în inimă când îşi imagină că şi Hayden ar fi putut sta acolo, cu ochii verzi strălucind de mândrie.

Cumnatul ei îi oferi braţul. Când îl atinse, Laura făcu un semn spre muzicieni. Aceştia începură un vals vienez vesel, iar Lottie şi Sterling începură să alunece prin sala de bal.

– Încă nici o ştire de la Townsend? întrebă Sterling în timp ce alte câteva cupluri li se alăturară la dans, rotindu-se în jurul lor într-o aglomeraţie de culori şi sporovăială veselă.

– Nici măcar un zvon. Încep să cred că Hayden trebuie să se fi aruncat de pe stânci cu tot cu cartea mea.

Sterling o privi încruntat.

– Mai bine el, decât tu.

Când primul vals se termină, ea îi oferi mâna domnului Beale care era radios. Editorul binevoitor era mai mult decât dornic să fie văzut însoțind-o la dans pe cea mai nouă și strălucitoare stea literară a Editurii Minerva. Succesul amețitor al romanului ei îi crescuse atât averea, cât și reputația. Lottie îl luă de mâna pătată de cerneală și află curând că era un mult mai bun editor decât dansator.

–Cred că putem declara seara aceasta drept un triumf, milady, spuse el, iscodind peste ochelari vârtejul de invitați exaltați, la fel cum putem spune și despre ediția a șaptea a celui de-al treilea volum al cărții.

Era mult prea fericit ca să vadă privirile viclene pe care Lottie le primea de sub evantaiele și lornioanele oaspeților săi. Nu vedea admirație în ochii lor, ci curiozitate înverșunată și milă prost ascunsă. Zâmbindu-i domnului Beale, ea își ținea capul sus. Dacă Hayden putuse îndura cenzura societății timp de peste patru ani, desigur că și ea îi putea supraviețui o noapte.

Ocupată să-și țină pantofiorii delicați departe de picioarele greoaie ale editorului, nu își dădu seama că o tăcere apăsătoare se lăsase peste mulțime decât atunci când muzica se opri de tot.

Vocea lui Addison răsună în liniștea bruscă, lipsită de cadența obișnuită și modulată.

– Domnia Sa Hayden St. Clair, marchiz de Oakleigh.

În mulțime se auzi un oftat general de uluire, iar Lottie se întoarse și îl văzu pe soțul ei stând în capul scărilor.

Capitolul 22

Se părea că Diavolul venise să-și ia soția.

Deși toate privirile din uriașa sală de bal erau ațintite asupra bărbatului din capul scărilor, el nu avea ochi decât pentru Lottie. Privirea înfocată pe care i-o aruncă făcu mai multe femei care stăteau prin preajmă să bâjbâie în săculețele lor după sărurile împotriva leșinului.

În timp ce cobora scările, un val de fiecăreală entuziasmată se răspândi prin încăpere.

– El e? Se poate să fie el?

– Uită-te la ochii lui! E chiar mai chipeş decât l-a descris ea.

– O, Doamne! Arată cam sălbatic şi imprevizibil, nu-i aşa? Am admirat mereu asta la un bărbat.

Pentru unii dintre oaspeţii mai tineri, era prima dată când îl vedeau pe faimosul pustnic cunoscut cândva drept Marchizul Ucigaş. Alţii şi-l mai aduceau încă aminte drept partida cea mai bună care frânsese inimile fetelor lor tinere şi înflăcărate când se căsătorise cu franţuzoaica fără avere. Dar, pentru toţi, el era atunci eroul din romanul scandalos al lui Lady Oakleigh – un bărbat calomniat pe nedrept nu numai de ei, ci şi de însăşi femeia care îl privea apropiindu-se, la fel palidă şi tăcută ca o statuie. Mai mulţi sperau ca el să fi venit să-i dea refuzul pe care îl merita pe deplin.

În timp ce paşii hotărâţi ai lui Hayden îl conduceau de-a lungul sălii de bal, atât Sterling, cât şi George dădură să-l oprească. Laura făcu un semn disperat din cap spre fratele ei şi îl apucă pe soţul ei de braţ, înfigându-şi unghiile în mâneca lui.

Oprindu-se în faţa lui Lottie, Hayden îi făcu o plecăciune.

– Pot să am onoarea, milady? Sau ai carneţelul de bal deja plin?

– N-am carneţel de bal, domnule. În caz că ai uitat, sunt o femeie căsătorită.

Privirea îi ardea înăbuşit, aţintită spre ea.

– O, n-am uitat.

Domnul Beale se dădu la o parte, cedându-i mâna benevol. Din privirea lui strălucitoare, Lottie putea să-şi dea seama că el calcula deja în minte câte exemplare noi din cartea ei va vinde acel nou scandal.

– Mai bine vă cedez mâna fără vreun protest, milady. Am auzit că soţul dumneavoastră e cam gelos. Nu am vrea să mă provoace la duel, nu-i aşa?

Clipind din ochi conspirativ spre Hayden, făcu o plecăciune şi se retrase, lăsând-o pe Lottie singură în faţa soţului ei. Muzicienii reîncepură melodia avântată de unde rămăseseră, iar Hayden o luă în braţe şi începură să danseze.

Lottie aruncă o privire spre maxilarul lui proaspăt ras deasupra faldurilor ca de zăpadă ale eşarfei lui, nevenindu-i să creadă că se afla din nou în braţele lui. Mâna lui era pe talia ei, iar căldura lui posesivă o trăgea mai aproape cu fiecare rotire ameţitoare prin sala de bal.

Privind-o drept în faţă, spuse:

-Îţi datorez scuze, milady. Se pare că eşti capabilă de sentimentalism trist la urma urmei. N-ai fi fost fericită dacă nu făceai un erou din mine, aşa-i? Nu înţeleg totuşi de ce trebuia s-o faci pe socoteala ta.

-Ce socoteală? răspunse Lottie, cu vocea voit subţire pentru a ascunde că rămăsese fără suflare. Uită-te în jurul tău. În sfârşit un toată faima şi atenţia după care am tânjit mereu. Întocmai cum am prezis, sunt mândria literară a Londrei.

Hayden se uită într-adevăr în jur, dar, spre deosebire de domnul Beale, el era conştient de ce vedea.

-N-au venit aici astă-seară ca să te onoreze. Au venit să se holbeze la tine. Uită-te numai la Lady Dryden. Cum îndrăzneşte vaca aia bătrână şi răuvoitoare să se uite la tine cu milă în privire? A băgat deja în mormânt trei soţi prea tineri, bătându-i la cap neîncetat. Îi aruncă bătrânei durdulii o încruntătură aprigă, făcând-o să se ascundă în spatele evantaiului ei pictat manual.

-N-ar trebui să fii atât de dur cu ei. Te asigur că tuturor le-a făcut plăcere să plângă lacrimi amare când ispăşirea eroinei a venit prea târziu, iar eroul meu a izgonit-o din viaţa şi din inima lui.

Hayden îşi coborî privirea spre ea, acea privire adâncă şi întunecată care îi făcea pulsul să bată nebuneşte.

-Nu tu mi-ai spus că nu e niciodată prea târziu? Nu dacă ai pe cineva să creadă în tine.

Muzica se termină chiar în acea clipă, dar în loc să-i dea drumul, o trase şi mai aproape de el. Nici unul din ei nu remarcă liniştea uluită care căzuse peste sala de bal până când Addison nu îşi dresă glasul din nou. Vocea lui răsună ca o trompetă când rosti, strigând:

Maiestatea Sa Regele!

Hayden şi Lottie se smuciră unul de lângă altul, în timp ce un nou val de uimire străbătea sala de bal.

Sterling şi Laura arătau la fel de şocaţi ca şi restul lumii. Sănătatea extrem de precară a regelui îl făcuse să se retragă la Windsor cu câteva luni în urmă. Unii chiar şopteau că începea să arate semne de nebunie asemenea tatălui său, insistând că a luptat la Waterloo cot la cot cu Wellington, în loc să-şi risipească tinereţea şi vigoarea cu excese legate de vin, femei şi mâncăruri mult prea grase.

Când se îndreptă spre ei, însoţit de două dintre gărzile regale, Hayden făcu o plecăciune şi Lottie o reverenţă ca la curte, cu capul înclinat şi fustele împrăştiate pe podea în jurul ei. Profund conştientă de vulnerabilitatea propriului gât, se uita cu colţul ochiului la săbiile gărzilor, aşteptându-se parcă să-l audă pe rege urlând: „Tăiaţi-i capul!"

În schimb, el se răsti:

– Ridică-te, fetiţo. Lasă-mă să te privesc.

Lottie se ridică încet, murmurând:

– Maiestate.

Era şi mai palid şi mai galben la faţă decât îşi amintea, dar nici măcar trecerea vremii sau sănătatea precară n-ar fi putut să-i estompeze sclipirea lascivă din ochi. Aplecându-se spre ea, privirea îi alunecă spre decolteul adânc.

– Iartă-mă că am venit neinvitat, draga mea, dar pur şi simplu trebuia să-mi prezint omagiile. Spre marea ei surprindere, el scoase din buzunar o batistă cu margine de dantelă şi îşi şterse ochii. Ultima dată când am fost atât de captivat de cuvântul scris a fost la ultimul volum publicat din memoriile lui Harriette Wilson.

– Vă mulţumesc, Maiestate. Îl consider un elogiu, venind din partea dumneavoastră.

Aruncându-i soţului ei o privire nervoasă, regele se aplecă atât de aproape, încât respiraţia lui cu miros de fructe îi sufla în faţă.

– Personajele dumitale au fost cam slab deghizate, draga mea, îi şopti. Poate că e mai bine că nu ai menţionat mica noastră hârjoană.

Schimbând o privire umită cu Hayden, Lottie îşi duse un deget la buzele care îi tremurau nervos.

– N-aveţi de ce să vă faceţi griji. Maiestatea Sa se poate baza mereu pe discreţia mea.

– Foarte bine, fetițo. Foarte bine.

În acel moment, o tânără domnișoară trecu pe lângă el, cu sânii ampli ieșind din corsajul cu decolteu adânc.

– Mă scuzați, vă rog, se bâlbâi regele, deja îndreptându-se cu pași nesiguri spre ea, cu pantofii lui împodobiți, cred că mă așteaptă niște treburi de stat care îmi solicită atenția imediată.

– Două treburi, fără îndoială, bâigui Hayden, privind cum gărzile monarhului îi urmăreau drumul sinuos prin sala de bal.

– Ei, cel puțin de data asta nu a trebuit să-l muște.

Hayden își mută privirea spre ea:

– Dacă s-ar mai fi holbat mult la tine în modul ăla nerușinat, l-aș fi mușcat eu.

– Atunci am fi ajuns amândoi în Turn.

– Nu știu dacă ar fi fost o idee atât de groaznică. Cel puțin am fi avut intimitate.

O luă de mână, vizibil frustrat să se găsească amândoi înconjurați din toate părțile de mulțimea care se călca în picioare. Nici măcar intrarea neașteptată a regelui nu reușise să distragă complet mulțimea de la mica lor dramă. Zărind o altă ușă în fundul camerei, dădu să o tragă spre ea.

De-abia făcuse doi pași, când un domn dolofan îi se puse în cale.

– Oakleigh! tună bărbatul, lovindu-l cu mâna pe umăr. Mă bucur atât de mult să te văd din nou la Londra. Sper că mai stai pe-aici. Soția și cu mine speram să te avem într-o seară oaspete la cină.

Mormăind ceva fără să-și confirme prezența, Hayden scăpă de strânsoarea lui și se îndreptă în altă direcție. De data asta, o doamnă radioasă le bloca trecerea. Odihnindu-și mănușa pe brațul lui Hayden, flutură din gene.

– Dacă nu ai alte angajamente, milord, te rog să ne însoțești pe mine și pe Reginald, mâine, la ceai.

Înainte să poată accepta sau refuza, o îmbulzeală de domni și doamne îi înconjurară, fiecare luptându-se să se facă auzit peste ceilalți.

– ...mergem la vânătoare luna viitoare la moșia de la țară din Leicestershire. Promite-ne că vei fi acolo!

– ...facem o ieşire în Districtul Lacurilor la primăvară. Toată lumea bună a promis să ne însoţească, dar pur şi simplu nu va fi un succes fără tine.

– ...ne gândeam că poate ţi-ar plăcea să ne însoţeşti pe Lord Estes şi pe mine la Newmarket duminică. Cred că o să pariez trei sute de guinee pe un mânz micuţ pe care am pus ochii de vreo două săptămâni.

Hayden se înghionti şi dădu coate ca să-şi croiască drum printre ei, fără să lase să-i scape din strânsoare mâna lui Lottie. Când ajunseră într-un final în coridorul de lângă sala de bal, deschise larg uşă după uşă, până găsi ce căuta – o cameră goală cu un foc în cămin şi cu zăvor la uşă. O lampă Argand care se odihnea pe o masă din lemn de santal arunca o lumină discretă peste pereţii drapaţi în creton al salonului.

Hayden se asigură că uşa era închisă, apoi se roti spre Lottie, cu mâinile în şoldurile înguste.

– Doamne Dumnezeule, femeie, vezi ce ai făcut? Eşti fericită acum?

– Da, sunt.

Aşezându-se pe un divan acoperit cu brocart, Lottie îi zâmbi.

– Ţi-am deschis toate uşile din Londra. Iar fiecare uşă deschisă pentru tine va fi deschisă şi pentru fiica ta. Datorită mie, Allegra va avea într-o zi de unde să-şi aleagă soţul.

Privirea lui se îngustă.

– Presupun că ai observat că nici una dintre invitaţii nu te includea şi pe tine.

– Şi de ce ar fi trebuit? Ridică din umeri, pretinzând că omiterile deliberate nu o deranjaseră deloc. Până la urmă, eu sunt fata superficială şi imatură a cărei lipsă de încredere într-un bărbat blând şi cumsecade a costat-o orice speranţă într-o fericire viitoare.

– Nu, nu eşti! Tu eşti fiinţa care mă scoate din pepeni cel mai mult! Aruncându-i o privire cruntă, îşi trecu o mână prin păr. Aş putea, aş putea...

– Să mă omori? continuă veselă Lottie. Să mă strângi de gât? Să mă împingi de pe o stâncă?

Înghiţindu-şi o înjurătură, Hayden veni cu paşi mari spre ea. Punându-şi mâinile pe umerii ei, o trase în picioare, iar ea se lăsă

în brațele lui de bunăvoie, mintea recunoscând ceea ce inima știuse mereu.

Nu-i fusese niciodată teamă de el. Îi fusese teamă doar de sentimentele ei pentru el. Coborându-și gura spre a ei, se contopiră într-un val de tandrețe și dorință.

– Să te ador, își termină el cuvintele, glasul frângându-i-se într-o notă neputincioasă, în timp ce își atingea buzele de ale ei în dezmierdări ușoare. Aș putea să te ador cu toată inima mea.

– Atunci fă-o, îi șopti ea, petrecându-și mâinile în jurul gâtului său. Te rog.

Nu trebui să-l roage de două ori. O îmbrățișă, iar limba îi alunecă adânc în gura ei. Pe când se topea în brațele lui, savurând dulceața întunecată a sărutului lui, Lottie era încântată să se afle din nou pe marginea acelei prăpăstii periculoase din visul ei. Numai că, de data aceasta, știu că dacă îndrăznea să se arunce de pe margine în brațele lui Hayden, nu avea să cadă, ci își va lua zborul.

Odihnindu-și mâinile pe umerii ei, Hayden o îndepărtă ușor.

– Acum că ai convins ziarele de scandal și toată înalta societate că moartea lui Justine a fost într-adevăr un accident tragic, spuse el încet, nu crezi că îți datorez cel puțin adevărul?

Clătinând din cap, Lottie își atinse buzele cu două degete

– Știu deja tot ce trebuie să știu... și anume că te iubesc.

Hayden scăpă un geamăt când ea își strecură o mână după ceafa lui, făcându-l să o sărute. Printre sărutări, mâinile lor tremurânde mânuiau stângaci nasturi și panglici, șireturi și dantele, disperați să azvârle de pe ei straturile de haine încretite care îi despărțeau. Hayden se aplecă să smulgă nasturii înșirați pe spatele rochiei ei, micuți și acoperiți de mătase. Lottie îi smulse eșarfa, înfometată de el. Își plimbă vârful limbii peste maxilarul lui, savurând aroma bogată de săpun din tamarisc și umbra țepoasă de barbă pe care nici un bărbierit din lume nu putea s-o îndepărteze.

Îi trase rochia de pe ea și îi scoase juponul peste șolduri. Ea îi smulse butonii de la cămașă, făcându-i să se rostogolească fără să-i bage în seamă prin cameră.

Împingând-o în șezut pe un divan, dispăru în spatele ei.

– Numai să te prind vreodată într-un pat normal, mormăi ei, desfăcându-i dantelele de la corset. Nu te mai las să scapi de-acolo.

–E o promisiune? întrebă ea, în timp ce degetele lui neostoite îi scoteau acele din păr, despletindu-i-l pe umeri.

Ridicând vălul acela bălai şi sclipitor, îi atinse uşor cu buzele umede curbura gâtului, chiar sub colierul din catifea, trimiţându-i un fior de plăcere pură peste piele.

–Ai cuvântul meu de gentleman.

Dar nu un gentleman fu cel care se aplecă să-i cuprindă în palme sânii pe care tocmai îi eliberase din corset. Ci un bărbat, cu nevoi de bărbat şi pofte de bărbat. Apucă uşor moliciunea voluptuoasă în palme, apoi îi prinse sfârcurile sensibile între degetul mare şi degetul arătător, mângâind şi atingând până când se arcui sprijinită de el, contorsionându-se de dorinţă.

În timp ce împrăştia sărutări uşoare de înger pe ceafa ei, mâna îi alunecă pe pielea fină de pe pântece. Nu irosi nici o clipă preţioasă smulgându-i panglicile lenjeriei, ci îşi lăsă mâna să alu nece până când degetele lui îndemânatice pătrunseră atât prin fanta îngustă din mătasea umedă, cât şi în despicătura de miere de mai jos. Strecură două degete înăuntru, gemând.

–Nu credeam că e posibil, dar eşti la fel de pregătită pentru mine pe cât sunt eu pentru tine.

–Şi de ce n-aş fi? întrebă Lottie cu glas aprig. Se arcui în mâna lui, înnebunită după plăcerea pe care numai el i-o putea oferi. Te-am aşteptat la fel de mult.

Sfâşiind şliţul pantalonilor săi, Hayden încălecă şezlongul, apoi îşi trecu o mână în jurul taliei ei şi o ghidă cu spatele până când ajunse călare peste el. Ridicându-se sub ea, o trase în jos... şi mai jos... şi mai jos, până când fiecare centimetru care vibra din el se cufundă mai adânc în ea.

Ţinând-o încă de spate, îşi îngropă faţa în moliciunea cu miros dulceag a părului ei, respirând adânc şi cutremurat, în timp ce se lupta să-şi păstreze controlul de sine. În ciuda nevoii crescânde a trupului său, Hayden s-ar fi mulţumit să o ţină în braţe pentru totdeauna. Pielea ei era căldura de care trupul lui avea nevoie atât de mult, părul ei lumina aurie care înfrunta întunericul, bătaia inimii ei muzica ce îi lipsise din viaţă de când ea părăsise Oakwylde.

Lottie se rezemă de pieptul lat al lui Hayden, șoptindu-i numele din nou și din nou într-o litanie fără suflu. Putea să simtă tot sângele din corp cum îi gonea prin vene spre locul unde corpurile lor se uneau. Îi urmă ritmul inimii, pulsând în jurul membrului său până când ea nu mai putu îndura tensiunea aceea minunată.

Proptindu-și coapsele de ale lui, se ridică, mișcându-se în sus și-n jos, de-a lungul mădularului său.

De-abia venindu-i să creadă cât de minunat de îndrăzneață era soția lui, Hayden se arcui ca să fie la unison cu ea la următoarea mișcare, mișcându-se mai adânc înăuntrul ei, cu fiecare apăsare puternică a coapselor ei. Păstră unul din brațe fixat ferm în jurul taliei ei, în timp ce cu degetele lacome de la cealaltă mână îi sfâșie lenjeria, mărind crăpătura din material ca să aibă acces nelimitat la ea. Depărtându-i coapsele și mai mult cu ale sale, își mișcă ușor degetul mare înainte și înapoi peste mugurele sensibil culcărit în cârlionții umezi.

Lottie scoase un suspin frânt. Să fie pătrunsă atât de adânc și în același timp să fie mângâiată atât de tandru era o tortură dulce. Tocmai când credea că nu mai putea rezista nici o clipă, Hayden o înșfăcă și o împinse în jos în timp ce el se ridică. Cu celălalt braț încă ținând-o de talie, o pătrunse într-un ritm puternic, fără scăpare.

Pe când un val de extaz îi inunda pe amândoi în același timp, se întâmplă ceva ce nu anticipase nici unul.

Lottie țipă.

–Allegra! Allegra, scoală-te!

Allegra deschise încet ochii și o văzu pe Ellie în genunchi lângă patul ei, cu ochii mari strălucind în întuneric.

–Ce e? șopti, sprijinindu-se într-un cot.

–N-o să-ți vină să crezi cine e aici. Tăticul tău!

- Nu fi prostuță! Apucând păpușa lui Lottie, Allegra se rostogoli pe cealaltă parte. Petrecuse întreaga seară stând în camera ei bosumflată pentru că domnișoara Terwilliger hotărâse că atât ea, cât și ceilalți copii erau prea mici ca să participe la bal. Tatăl meu este în Cornwall.

Fără să cedeze, Ellie se târî pe cealaltă parte a patului.

– Nu, nu e acolo. E chiar aici în conacul Devonbrooke!

Allegra se ridică, frecându-se la ochi.

– Ești sigură că nu ai visat iar? Adu-ți aminte ce s-a întâmplat data trecută când ai mâncat două porții de budincă de prune la cină. Ai jurat că ai văzut un uriaș care se uita pe furiș pe fereastra de la camera ta.

Ellie clătină din cap.

– Visam mai devreme, dar acum sunt trează. Țipătul mătușii Lottie m-a trezit din somn.

Ochii Allegrei se deschiseră larg, alarmați.

– Lottie a țipat?

Ellie încuviință, funda din păr mișcându-i-se.

– A fost un sunet înfiorător. Am crezut că cineva era ucis, așa că mi-am pus papucii și m-am furișat jos. Când am ajuns acolo, oaspeții se îmbulzeau peste tot deodată, iar mama și mătușa Diana plângeau, iar unchiul George și unchiul Thane amenințau că dărâmă ușa de la salon, iar tăticu' țipa la Addison să-i aducă pistoalele.

– Voia s o împuște pe Lottie?

– Desigur că nu, prostuțo! Voia să-l împuște pe tăticul tău.

Allegra împinse păturile de pe ea și își aruncă picioarele peste marginea patului.

– Nu-ți face griji, spuse Ellie, bătând-o ușor pe genunchi. Înainte ca Addison să sosească cu pistoalele, mătușa Lottie a ieșit fugind din salon, cât se poate de calmă, cu tăticul tău încremenit în spatele ei.

– De ce a țipat, atunci? A supărat-o cu ceva? Sau a făcut o criză de nervi?

– Pretinde că a văzut un șoarece. Ellie își curbă degetele în forma unor gheare. Un șoarece foarte *mare* cu ochii înroșiți de sânge și colți enormi. Trebuie să fi fost rușinată că a provocat o asemenea zarvă pentru un simplu șoarece. Era extrem de nervoasă. N-am văzut-o niciodată atât de roșie la față.

– Ce ciudat. Allegra își trase picioarele la loc în pat, uitându-se agitată în întuneric. Cu toate pisicile pe care le avem pe aici, ai crede că n-ar fi deloc șoareci. Și tatăl meu unde e acum?

– În dormitorul mătușii Lottie. După ce au urcat împreună în cameră și toți oaspeții au plecat, Cookie mi-a făcut o băutură caldă din lapte cu puțin vin și m-a lăsat să stau cu ea și Addison în bucătărie mult.

Allegra se ridică mușcându-și buza, locul dintre sprâncenele ei negre, arcuite adâncindu-se ușor. Coborî într-un final din pat, fără nici un cuvânt.

- Unde te duci? o întrebă Ellie când Allegra își puse halatul de noapte.

- Să-l văd pe tăti... pe tata. Nu se poate să fi venit atâta drum și nici măcar să nu se deranjeze să vină să mă salute.

- Dar *dormeai*, îi reaminti Ellie.

– Atunci poate să-mi spună noapte bună! izbucni Allegra. Înșfăcând halatul de noapte, ieși ca o furtună din cameră, cu nasul ridicat și extrem de mândră.

Lottie stătea cu obrazul pe pieptul soțului ei, ascultându-i inima bubuind și ajungând ușor-ușor la un ritm normal.

Scoțând un oftat sonor, își petrecu brațele în jurul ei și o sărută pe păr.

Mă bucur atât de mult că cumnatul tău nu m-a împușcat. Mi ar fi displăcut să ratez asta.

- Parcă așa avem un motiv bun să trăim, nu-i așa?

Simțind încă niște urmele extazului, Lottie se întinse și trase păturile peste picioarele lor lipite, apoi se cuibări mai aproape în căldura brațelor lui Hayden. Chiar când făcu asta, auzi un scârțâit ușor dinspre ușă.

Ai auzit? șopti, ridicându-și capul.

- Poate c-a fost un șoarece. Expresia serioasă a lui Hayden ar fi fost mai convingătoare dacă pieptul nu ar fi început să se zguduie de hohote înăbușite. Un șoarece foarte *mare*, cu ochi mari și roșii care străluceau și cu gheare ascuțite de pe care picura încă sânge de la gâtul sfârtecat al ultimei sale victime.

Lottie apucă una dintre pernele mari și îl lovi ușor cu ea.

– Încercam să-ți salvez viața. Eu, una, cred că am făcut un efort destul de impresionant de imaginație.

–Aşa e, recunoscu el, râzând sănătos. Dar poate că ai fi fost mai convingătoare dacă şireturile de la corset nu s-ar fi prins în tocul de la pantof.

–Cel puţin am dat un subiect nou de bârfă. Sunt sigură că vor împânzi mâine toate publicaţiile de scandal – „M.U. şi C.O. – prinşi în flagrant delict după ce au fost terorizaţi de şoarecele turbat!"

Aşezându-se iar în braţele lui, oftă de încântare, cu lumina lunii răsfrângându se pe pat şi îmbăindu-i într-o lumină fermecătoare. Hayden tăcea de ceva timp, iar ea crezu că poate adormise. Dar când se ridică într-un cot, gândindu-se să se bucure de plăcerea pe care nu o avusese de a-l privi dormind, el se uita în tavan, cu o expresie gânditoare pe faţă.

Ca şi cum ar fi simţit presiunea privirii ei curioase asupra lui, se întoarse uşor spre ea.

–Trebuie să-ţi povestesc tot despre Justine.

Clătinând din cap, Lottie se întinse să-l mângâie pe obraz.

–Ştiu deja tot ce trebuie să ştiu. Nu trebuie să faci asta.

Îi prinse mâna într-a lui, apăsându-i un sărut umed în palmă.

–Totuşi, cred că trebuie. Dacă nu pentru tine, atunci pentru mine.

Ea încuviinţă uşor, lăsându-se înapoi în braţele lui.

Când vorbi din nou, vocea îi era străniu de detaşată, de parcă ar fi descris ceva ce i se întâmplase altcuiva, în altă viaţă.

–După ce ne întorseserăm acasă de la Londra de aproape trei luni, Justine şi-a dat seama că era însărcinată. Dar nu ştia că purta copilul lui Phillipe.

Lottie închise ochii. Datorită lui Ned, nu trebuia să-l întrebe de unde ştia că pruncul nu era al lui.

–Justine încă mai credea că eu eram cel care venise la ea în noaptea aceea la Londra. N-am avut niciodată inima să-i spun adevărul. Când şi-a dat seama că urma să aibă alt copil, era mai fericită ca niciodată. Petrecea ore întregi cosând bonete şi compunând cântece de leagăn şi spunându-i Allegrei tot despre frăţiorul pe care urma să-l aibă. Era convinsă că acel copil era băiat, moştenitorul pe care visase mereu să mi-l ofere. N-am avut

de ales și am continuat șarada, prefăcându-mă la fel de fericit ca și ea.

–Ce agonie trebuie să fi fost pentru tine, șopti Lottie, mângâindu-l pe braț.

–Nu știam ce altceva să fac. Nu puteam să dau vina pe un prunc nevinovat pentru circumstanțele procreării lui. Eram hotărât să o țin pe Justine izolată în Cornwall până când bârfele cele mai răutăcioase s-ar fi stins. Maxilarul i se încordă. Dar unul dintre servitori a adus un ziar de scandal de la Londra și, din întâmplare, ca a dat peste el. Totul era descris acolo, tot adevărul mizerabil – infidelitatea ei, duelul, moartea lui Phillipe.

Pentru prima oară, Lottie înțelese cu adevărat cât de profund era disprețul lui pentru cei care făceau profit de pe urma scandalului.

–Și ea ce-a făcut?

–A căzut într-o depresie profundă. Era ceva ce depășea melancolia, deznădejdea și tot ce văzusem eu vreodată. Își părăsea patul doar noaptea târziu, când hoinărea pe coridoarele conacului ca și cum ar fi fost deja o stafie. Își petrecea zilele încuiată în cameră. Deși i-a frânt inimioara Allegrei, refuza să ne vadă pe amândoi. Cred că îi era prea rușine să des ochii cu noi. Clătină din cap deznădăjduit. Am încercat să-i spun că nu era vina ei pentru ce se întâmplase. Că eu eram cel care o lăsase singură în noaptea aceea, când avea mai multă nevoie de mine.

Lottie își mușcă buza până la sânge, știind că n-avea nici un rost să încerce să-l convingă că nu era așa. Nu acum. Nu încă.

–Apoi, într-o noapte furtunoasă a dispărut. Am căutat-o prin casă, apoi pe moșie. Am crezut că îmi stă inima-n loc când am zărit-o într-un târziu exact pe marginea stâncilor. Am strigat-o pe nume, străduindu-mă să mă fac auzit prin vânt și ploaie. Când s-a întors și i-am văzut fața, am înghețat. Știam că n-am să mai îndrăznesc să fac un pas.

Stătea acolo fără nici o urmă de nebunie în privire – atât de frumoasă și de calmă, ca un ochi în mijlocul furtunii. Eu eram cel care urla ca un nebun. Am implorat-o să se gândească la Allegra, să se gândească la copilul care îi creștea în pântece. Să se gândească la mine. Știi ce mi-a spus atunci?

Lottie clătină din cap, neputând să scoată nici un cuvânt din cauza nodului pe care-l avea în gât.

–În acel moment de limpezime perfectă a minții, m-a privit cu toată dragostea din lume în ochi și mi-a spus: „Asta și fac". M-am năpustit înainte s-o prind, dar era prea târziu. Nici măcar n-a țipat. A dispărut doar în ceață fără nici un sunet.

Lottie suspină, cutremurându-se.

–Dar le-ai spus autorităților că a fost un accident... că s-a împiedicat și a căzut.

El încuviință.

–Voiam s-o scutesc pe Allegra de scandalul sinuciderii mamei ei. Nu mi-am dat seama decât prea târziu că va izbucni un scandal încă și mai groaznic. Și n-am crezut niciodată că Allegra va ajunge să dea vina pe mine pentru moartea mamei ei. Dar n-am făcut-o numai pentru ea. Am făcut-o și pentru Justine. Voiam să-mi îngrop soția în pământ sfințit. Își încleștă dinții când calmul său amenință să clacheze. Nu puteam suporta ideea ca Dumnezeu s-o condamne la o veșnicie damnată când ea suferise atât de mult în scurta ei viață. Așa că am stat pe marginea acelei stânci, orbit de ploaie și de lacrimi și am jurat că nimeni vreodată nu va afla adevărul despre moartea ei. Și așa a fost. Până acum. Se întoarse spre Lottie, cu privirea aprigă în lumina lunii. Până la tine.

Lottie se aplecă spre el, udându-i fața cu lacrimile ei. Căldura lor sărată era singura alinare pe care i-o putea oferi pentru răni atât de adânci. Îl sărută ușor pe frunte, pe pleoape, pe obraji, pe baza nasului și în sfârșit pe gură, încercând să soarbă toată durerea și amărăciunea din sufletul lui.

Suspinând numele ei ca și cum ar fi fost răspunsul la o rugăciune demult uitată, Hayden își petrecu brațele în jurul ei și o rostogoli sub el. Pe când Lottie își desfăcea brațele și picioarele să-l primească, oferindu-i o alinare care depășea lacrimile sau cuvintele, nici unul din ei nu auzi ușa de la dormitor scârțâind ușor în spatele lor.

Capitolul 23

Să fie oare posibil, dragă cititorule, ca o noapte de scandal să aducă o viață plină de iubire?

Cineva bătea la ușa dormitorului lui Lottie. Acest lucru n-ar fi fost atât de iritant dacă făptașul nu i-ar fi strigat și numele din toți rărunchii.

Trezit dintr-un somn adânc, Hayden se ridică în capul oaselor, înăbușindu-și o înjurătură. Lottie se rostogoli pe burtă și mormăi a protest, refuzând să-și părăsească culcușul comod de așternuturi șifonate și picioare încolăcite.

Dar bubuiturile și strigătele nu dădeau semne că vor înceta.

Ținând o pernă strâns lipită pe sâni, Lottie se ridică și își îndepărtă o șuviță de păr ciufulită care îi cădea peste pleoapele grele de oboseală.

- Mi se pare că e Sterling. Oare ce-o fi cu el? Am țipat din nou?

Trecându-și mâna peste talia ei, Hayden își vârî nasul în pielea moale de pe ceafa ei și murmură:

- Nu, dar dacă e dispus să aștepte, se poate aranja.

Bubuitul persista.

Când Lottie încercă să scape din îmbrățișarea lui, Hayden o împinse pur și simplu la loc pe pernă.

Te-am avertizat că dacă te prind vreodată într-un pat normal, milady, nu te mai las să pleci. Nu te mișca. Am eu grijă de el de data asta.

Cu o expresie hotărâtă pe față și cu părul vâlvoi, Hayden se dădu jos din pat, cu o cuvertură înfășurată în jurul șoldurilor înguste.

Ai grijă, îl avertiză ea. Ar putea să fie înarmat.

Dacă este, atunci ar fi bine să fie pregătit să-și aleagă secundul, pentru că de data asta am toate intențiile să îi accept provocarea la duel.

Poate că Lottie ar fi fost mai alarmată de amenințarea soțului ei dacă nu ar fi fost distrasă de cât de grozav arăta îmbrăcat doar

într-o cuvertură. Oftând visătoare, îi admira mersul legânat şi cu totul masculin când se îndreptă ţanţoş spre uşă şi o deschise larg. Sterling deschise gura, dar, înainte să poată rosti un cuvânt, Hayden începu să-l dojenească:

– M-am săturat să-ţi tot bagi nasul peste tot, Devonbrooke. Carlotta nu mai e un copil. E fată mare şi nu mai are nevoie de tine să-ţi bagi nasul arogant în treburile noastre. Eşti tot cumnatul ei, dar nu-i mai eşti şi tutore. E soţia *mea* acum şi se află chiar acolo unde îi e locul şi unde intenţionează să rămână – în patul *meu*!

Încruntându-se mirat, Sterling se uită la Lottie peste umărul lui Hayden. Mândră până peste cap de cuvintele lui, Lottie zâmbi şi îi făcu cu mâna. Sterling îşi mută privirea din nou asupra lui Hayden, ceva din expresia lui smulgând zâmbetul de pe buzele lui Lottie.

– N-am venit aici pentru Lottie. E vorba de fiica ta. A dispărut.

După ce îşi aruncară pe ei îmbrăcămintea împrăştiată prin cameră, Lottie şi Hayden coborâră în grabă şi îi găsiră pe toţi ai casei adunaţi în salon. Sterling se plimba cu paşi mari pe lângă măsuţa de scris. Laura se cocoţă pe marginea canapelei de culoare crem, cu faţa ei drăguţă extrem de încordată. Harriet stătea pe divan, în timp ce George era sprijinit de căminul din spatele ei, postura lui nepăsătoare fiind înfrumuseţată de degetele care băteau darabana pe şemineu.

Hayden se duse direct spre silueta îmbrăcată în negru din colţ.

– Unde e? întrebă el. Unde e fiica mea?

Domnişoara Terwilliger părea şi mai mică decât de obicei, de parcă ar fi fost în pericol să fie înghiţită cu totul de fotoliul prea mare. Cu articulaţiile ei noduroase care se încolăceau pe capătul bastonului, ridică spre Hayden o privire albastră şi umedă, cu margini roşiatice, peste marginea ochelarilor.

– Când Allegra nu a venit la lecţii azi-dimineaţă, m-am dus să o scol din somn. Dar când am tras păturile de pe pat, nu am găsit decât asta.

Se aplecă şi ridică de pe scaunul de lângă ea păpuşa pe care Hayden i-o dăduse fiicei lui. Hayden luă păpuşa din mâinile ei

uscate, netezind cu tandrețe una dintre buclele ei strălucitoare și negre ca pana corbului.

– Se presupune că trebuia să aveți grijă de ea, îi spuse, aruncându-i o privire acuzatoare bătrânei. Cum ați putut să lăsați să se întâmple așa ceva?

– Nu, Hayden, îi reaminti Lottie cu tristețe. Se presupune că *eu* trebuia să am grijă de ea.

Înainte să poată să răspundă, Cookie intră cu pași mari în salon, cu Ellie după ea. Judecând după ochii umflați ai fetiței și după nasul roșu, se pare că aceasta plânsese mult.

– Hai, copilă, spune, îi ordonă Cookie, împingând-o în față. Spune-le ce știi.

– Dar m-a pus să promit că nu spun! boci Ellie.

Laura se ridică repede și își puse un braț în jurul umerilor fiicei ei.

– Nu te-aș ruga niciodată să-ți încalci o promisiune, Eleanor, dar marchizul este foarte speriat pentru fetița lui. O iubește la fel de mult cum te iubim noi toți pe tine, și dacă nu o găsește repede, va fi foarte trist. Poți să ne spui unde a plecat?

Râcâind cu vârful pantofului în covorul de sub ea, Ellie îi aruncă lui Hayden o privire timidă.

– I-am spus că ați ajuns seara trecută. La început nu m-a crezut, dar după ce i-am povestit despre șoarece și despre cum mătușa Lottie s-a înroșit la față, a știut că spun adevărul.

Lottie simți cum se îmbujorează din nou.

– Și ce a făcut atunci?

– Mi-a spus că se duce să-l vadă pe tăticul ei. Dar apoi, puțin mai târziu, a venit la mine în dormitor și mi-a cerut păpușa înapoi. Ellie se încruntă la păpușa din mâinile lui Hayden. Când mi-a spus unde merge, am crezut că vrea să o ia cu ea.

– Unde? întrebă Hayden cu disperare. Unde ți-a zis că se duce?

– În Cornwall. Mi-a spus că se duce acasă în Cornwall.

Hayden fu vădit ușurat să audă asta.

– Are numai zece ani. Dacă a pornit spre Cornwall, nu are cum să fi ajuns departe. Privirea lui rugătoare trecu peste chipurile tuturor, ajungând într-un final pe chipul lui Lottie. Sau are?

– Diligența, șopti Harriet.

De vreme ce expresia ei preocupată nu se schimbă deloc, le luă puţin timp să-şi dea seama că ea vorbise.

– Ce-ai spus domnişoară Dimwinkle? întrebă George, aplecându-se peste umărul ei.

– Diligenţa! repetă Harriet, cu ochii luminându-se sub lentilele groase ale ochelarilor ei. Allegra ştia că aşa am fugit în Cornwall. Mă întreba mereu lucruri despre călătoria mea. Spunea că părea o aventură interesantă.

Sterling se lăsă peste măsuţa de scris, apăsându-şi degetele pe frunte.

– O, Doamne! Dacă copila a reuşit să se descurce să-şi facă rost de un loc într-una dintre diligenţele care au plecat azi-noapte, până acum ar putea fi deja la jumătatea drumului spre Cornwall.

Hayden îşi trecu o mână prin păr, arătând năuc.

– Tot n-are nici un sens. Dacă ştia că sunt aici, atunci de ce Dumnezeu s-ar duce acolo? Îngenunchind în faţa lui Ellie, o prinse uşor de umeri. Gândeşte-te, scumpo. Gândeşte-te *foarte* bine. A spus Allegra de ce pleacă la Cornwall?

Ellie încuviinţă încet, cu buza de jos începând să-i tremure.

– A spus că voia să-şi vadă mama.

Trăsura zbura peste mlaştină, săltând la fiecare brazdă şi şanţ. Hayden îi condusese prin Anglia ca un om posedat. Călătoriseră zi şi noapte, oprindu-se numai să schimbe caii când vizitiul îl avertizase pe Hayden că animalele erau în pericol să moară de epuizare, în mers. Când o spiţă de la o roată îi întârziase aproape o oră, Lottie se temuse că Hayden va continua călătoria pe jos.

Depăşiseră trei diligenţe pe drum, dar, în ciuda rugăminţilor şi a ameninţărilor înnebunite ale lui Hayden, nici unul din vizitii nu văzuse o fetiţă încercând să-şi ia bilet pentru Cornwall. Dar ultimul vizitiu îşi aminti totuşi că ar mai fi fost o altă diligenţă înaintea lui – care fusese programată să plece spre Cornwall puţin după miezul nopţii, cu o zi înainte.

Păpuşa Allegrei stătea pe locul din faţa lor, cu ochii ei reci, violeţi şi un calm netulburat, râzându-şi de agitaţia lor. Lottie îşi vârî mâinile adânc în manşon, dorindu-şi să vadă zâmbetul

afectat și arogant, dar și privirea strălucitoare a păpușii ei. Dar aceasta dispăruse odată cu Allegra.

Pe când trăsura înainta ca vântul prin mlaștină, Hayden privea pe fereastră, așa cum făcuse mare parte a călătoriei, cu profilul la fel de întunecat precum cerul iernatic. De-abia vorbise cu Lottie de când plecaseră din Londra, retrăgându-se în carapacea lui prudentă în care îl găsise prima dată. Dar când se întinse după mâna lui, el o apucă și o ținu strâns.

Ajungând pe aleea din fața conacului, o vijelie de iarnă părea că se pornise dinspre mare. Se simțea ploaia prin aerul înghețat, și vântul din ce în ce mai puternic bătea tare în crengile goale din livadă, cu o frenezie sălbatică.

Trăsura se opri brusc. Înainte ca Lottie să poată măcar să-și adune fustele, Hayden deschise larg ușa și goni spre conac, țipând numele fetei lui.

Lottie ajunse în casă chiar pe când Martha intră repede în anticameră și-l găsi pe stăpânul ei stând acolo, fără pălărie și disperat.

-Ce faceți aici, în numele lui Dumnezeu, milord? întrebă, cu fața ei rotundă extrem de șocată. Dacă ne-ați fi înștiințat că vă întoarceți repede, v-am fi pregătit...

Hayden o apucă repede de umeri, înainte să poată continua.

-Allegra e aici Martha? Ai văzut o?

Martha clipi zăpăcită.

- Allegra? Firește că Allegra nu e aici. Se află la Londra cu dumneavoastră.

Lottie privi disperată prin anticameră, privirea oprindu-i-se într-un final pe o măsuță, unde stătea un teanc de scrisori nedeschise, așteptându-l pe Hayden.

-Poșta, Martha, spuse ea repede. A ajuns poșta azi?

-Da, cred că da. L-am trimis pe Jem în sat să o ia acum o oră. Dădu din mână, indiferentă. Nu era nimic important - doar câteva înștiințări și o scrisoare de la vărul dumneavoastră Basil.

Lottie și Hayden schimbară o privire sălbatică.

- Allegra! țipă Hayden, fugind pe scări.

-Allegra! repetă și Lottie, zburând spre holul care ducea la bucătărie.

Se întâlniră în salonul de muzică puţin mai târziu, amândoi răguşiţi şi gâfâind.

– N-o găsesc nicăieri, se dădu bătut Hayden, chipul dezvăluindu-i disperarea.

– Nici unul dintre servitori nu a văzut-o, spuse Lottie clătinând din cap. O, Hayden, dar dacă ne-am înşelat? Dacă noi suntem aici, şi ea e undeva prin Londra – pierdută şi speriată şi singură.

Hayden se uită spre portretul lui Justine, cu mâinile încleştate în pumni.

– Dar nepoata ta a jurat că vine aici s-o vadă pe mama ei.

De-abia rostise cuvintele, când se întoarse spre Lottie, groaza din ochii lui îngheţându-i sângele în vine.

Allegra stătea pe marginea stâncii, cu pelerina de voiaj umflându-se în vânt. Părea foarte mică şi foarte fragilă pe fundalul tulburat de haos în cer şi pe mare. Sugrumat de groază, Hayden zvâcni înainte. Lottie îl apucă de braţ, arătând spre pietrele instabile de sub picioarele fetei lui.

Se furişară împreună, îngroziţi ca apropierea lor să n-o sperie şi să cadă peste margine. Când ajunseră suficient de aproape ca să fie auziţi peste mugetul valurilor care se izbeau de stâncile ascuţite de jos, Hayden o chemă uşor:

– Allegra.

Ea se întoarse, mişcarea bruscă făcând o să se clatine. Muşchii lui Hayden încremeniră, iar Lottie ştiu că îşi folosea fiecare picătură de autocontrol ca să nu sară spre ea şi să încerce să-şi înşface copilaşul în braţe. Ochii lui Lottie se umplură de lacrimi când văzu păpuşa jerpelită de care se agăţa Allegra.

– Allegra, draga mea, spuse Lottie, zâmbind tandru spre fetiţă, tatăl tău şi cu mine am fost atât de îngrijoraţi. Nu vrei să vii aici să te privim mai bine?

Allegra clătină din cap cu sălbăticie, vântul suflându-i părul desfăcut peste faţa brăzdată de lacrimi.

– Nu vreau să mă priviţi. Nu vreau să mă privească nimeni.

Lottie şi Hayden schimbară o privire uluită. Întinzând o mână, Hayden dădu să se apropie uşor de Allegra. Ea se retrase, trăgându-se şi mai aproape de prăpastia fatală. Nemişcat cum stătea,

cu mâinile încă întinse, Lottie și-ar fi dat zece ani din viață ca să șteargă privirea pe care o văzu întipărită pe chipul lui în acel moment.

–Ți-e frică de mine, Allegra? Asta e? Ți-e frică pentru că tu crezi că i-am făcut rău mamei tale?

Clătină din nou din cap.

–Știu că nu i-ai făcut rău. V-am auzit pe tine și pe Lottie vorbind. Știu adevărul acum. Știu exact cine mi-a omorât mămica.

Hayden de-abia putu să scoată cuvântul.

–Cine?

Allegra își ridică bărbia, privindu-l pe tatăl ei în ochi.

–Eu am omorât-o.

Hayden făcu încă doi pași spre ea, neputând să se stăpânească.

–Firește că nu ai omorât-o tu! Cum poți să spui un lucru atât de ridicol?

–Pentru că e adevărat! Nu puteam să înțeleg de ce în unele zile mă iubea atât de mult, iar în altele nu suporta să mă vadă. Într-o zi am stat în fața ușii ei ore întregi și am plâns și am rugat-o să iasă să se joace cu mine. Dar nu a vrut. Așa că m-am înfuriat și i-am strigat: „Te urăsc! Te urăsc! Mai bine ai fi moartă!" Pieptul Allegrei se zgudui de un sughiț de plâns. Și apoi așa a fost.

–O, draga mea. Hayden căzu în genunchi, în fața ei, încercând să-și limpezească privirea de lacrimi. N-ai omorât-o tu pe mămica ta. Nu ești tu de vină pentru moartea ei. Mama ta era foarte bolnavă și nu știa cum altfel să termine cu durerea. Clătină din cap, neajutorat. Te-a iubit atât de mult. Erai lumina vieții ei. Dacă nu ar fi fost bobiavă, nu te-ar fi părăsit. Nu ne-ar fi părăsit pe nici unul din noi.

Lottie își apăsă mâna pe umărul lui Hayden, știind că era prima dată când spusese vreodată acele cuvinte și când le credea. Nu o disculpa numai pe Allegra – se ierta pe sine pentru toate păcatele pe care nu le comisese niciodată.

Își întinse o mână tremurândă spre fiica lui.

–Vino aici, te rog, draga mea. Vino la tata.

Allegra făcu o grimasă de suferință. Se întinse spre el, dar, în clipa aceea, o rafală puternică de vânt îi umflă pelerina și o trase mapoi. Picioarele îi alunecară pe stâncile umede. Când fata se

clătină nebunește, luptându-se să-și recapete echilibrul, Hayden se năpusti spre ea, iar Lottie se năpusti spre Hayden.

Allegra țipă, iar sunetul ascuțit păru să vină dintr-un coșmar. Hayden îi prinse în pumn partea din față a pelerinei chiar când păpușa lui Lottie îi alunecă din brațe și plonjă spre valurile care se izbeau de stânci. Toți trei se clătinau, prinși într-o luptă cu vântul.

Înfigându-și unghiile în spatele hainei lui Hayden, Lottie scrâșni din dinți și trase cu toată puterea, știind că el nu i-ar da niciodată drumul fiicei lui, nici măcar dacă era nevoit să cadă cu ea peste marginea prăpastiei. Îngrozită că urma să-i piardă pe amândoi, își încleștă ochii închiși și șopti:

– Te rog, Doamne Dumnezeule, te rog...

În acel moment, o rafală sălbatică de vânt cu iz de iasomie o împinse pe Allegra în sus și în brațele tatălui ei. Toți trei se răsturnară pe spate, prăbușindu-se pe stânci.

– O, tăticule! strigă Allegra, aruncându-se în brațele lui Hayden pentru prima dată în patru ani.

Strângându-și brațele în jurul ei, își îngropă fața în buclele ei încâlcite.

– E-n regulă, fetița mea! Tăticul tău e aici. Nu-ți va mai da drumul niciodată.

Tremurând de ușurare și de mirare, Lottie se uită spre stâncă. Conturul diafan al unei femei plutea în aer. Când zâmbi și dădu din cap fără nici o urmă de batjocură în ochii violeți și strălucitori, Lottie înțelese în sfârșit mesajul pentru care se întorsese – în moarte își găsise în sfârșit pacea care îi lipsise în timpul vieții.

Lottie dădu din cap spre ea, acceptând binecuvântarea nerostită a lui Justine pentru ca ea să-i facă fericiți pe bărbatul și copila ei. Până își ridică Hayden capul, dispăruse ca și cum n-ar fi fost niciodată decât o bucată de nor, care dispăru de pe cerul măturat de furtună.

Hayden întinse mâna după Lottie, trăgând-o în cercul lor vrăjit, iar aceasta îi zâmbi cu o privire strălucitoare și înlăcrimată.

– E-n regulă, Hayden. Acum înțeleg că Justine va fi mereu prima ta iubire.

El îi cuprinse obrazul în palmă, cu ochii lui verzi aprigi și tandri în același timp.

– Poate că Justine a fost prima mea iubire, dar tu, dulcea mea Lottie, vei fi ultima.

O sărută ușor, umplând-o de uimire și de speranță, iar soarele ieși din nori și o notă veselă cântată la pian ajunse la urechile lor.

Hayden încremeni.

– Ai auzit? întrebă el, aruncând o privire sălbatică în jur. Crezi că a fost o stafie?

– Nu fi prostuț, tăticule! spuse Allegra, ridicându-și nasul în vânt.

Schimbând o privire veselă, ea și Lottie rostiră la unison:

– Nu există așa ceva!

Epilog

Din pagina de mondenităţi a ziarului *The Times*, Londra, 26 mai 1831:

Lady Allegra Oakleigh, tânăra şi încântătoarea urmaşă a unuia dintre cei mai respectaţi cetăţeni ai oraşului, şi-a făcut debutul în înalta societate astă-seară, acasă la infamul Diavol din Devonbrooke. Şi-a început serata cu o reprezentaţie a *Furtunii* lui Beethoven, interpretată la pian. Când oaspeţii, printre care se număra şi regele, au rămas muţi de uimire în faţa geniului ei, tatăl ei mândru a sărit în picioare, strigând: „Bravo! Bravo!" îndemnând apoi mulţimea să continue cu aplauze răsunătoare.

Mama ei vitregă, care s-a arătat încântată, celebra autoare a cărţilor *Mireasa Lordului Morţii* şi *Dragul meu Barbă-Albastră*, aproape că nu s-a dezlipit din braţele soţului ei în timpul rundelor ameţitoare de valsuri şi cadriluri.

Când a fost întrebată la ce carte lucrează, radiind pur şi simplu în timp ce îşi privea soţul îndrăgostit nebuneşte, aceasta a răspuns: „Un final fericit".